Jack London
Ulvehunden

Jack London

Ulvehunden

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

Første bog

1. Ulvene finder sporet

En mørk granskov hævede sig på begge sider af det frosne vandløb. Blæsten havde nylig fejet den hvide rimfrost ned fra grenene. Stammerne stod dystre og uheldvarslende lænet over mod hinanden i det svindende dagslys. En umådelig stilhed herskede over landet. Det var en ødemark uden spor af liv eller bevægelse, så ensom og kold, at dens stemning føltes endnu værre end tristhed; der var ligesom en antydning af latter i den, men en latter mere frygtelig end nogen tristhed, en latter så glædesløs som sfinksens smil, så isnende kold og så bitter som selve det uafvendelige. Det var evigheden, der i sin ufattelige almagt og visdom lo ad livets forgængelighed og forgæves anstrengelser. Det var den brutale, ind i hjertet gennemfrosne nordiske ødemark.

Men liv fandtes der alligevel her, skønt noget fjernere borte i landet, endog trodsigt kæmpende liv. Ned ad den frosne flod arbejdede et spand ulveagtige hunde sig møjsommeligt frem. Deres stride hår var dækket med rimfrost. Deres ånde frøs i luften, idet den forlod deres mund, og spruttede frem som dampende fråde, der satte sig på deres pels, hvor den blev til iskrystaller. Hundene bar seletøj af læder og var ved hjælp af læderremme tøjret til slæden, som blev slæbt af sted bag ved dem. Den var lavet af solid birkebark og uden meder og hvilede med hele fladen på sneen. Dens forende var bøjet opad som en volut for at tvinge den dønning af løs sne ned, der rejste sig som en bølge foran den. På slæden lå en smal, aflang trækasse, omhyggeligt fastsurret. Der var også en del andre ting på slæden: tæpper, en økse, en kaffekedel, en pande. Det, der faldt

mest i øjnene og tog mest plads, var dog den lange, smalle trækasse.

Foran hundene arbejdede en mand i store snesko sig tungt frem gennem sneen. Bagefter slæden arbejdede en anden mand sig lige så møjsommeligt fremad. På slæden, i den aflange kasse, lå en tredje mand, hvis strid var endt – en, som ødemarken havde fået bugt med og slået til jorden, så han aldrig skulle rejse sig igen, aldrig mere gøre forsøg på at stritte imod. Ødemarken ynder ikke bevægelse, liv er den til forargelse, for liv betyder bevægelse. Bestandig er den i virksomhed for at tvinge al livsrørelse til ophør. Den fryser vandet for at hindre det i at rinde mod havet. Den driver saften ud af stammerne, til de sluttelig er frosne lige ind til kernetræet. Dog endnu mere vildt og grumt søger den at ramme mennesket og tvinge det til lydighed, for mennesket er jo det mest urolige af alt levende og bestandig i oprør mod det magtbud, at al bevægelse sluttelig må blive til ophør af bevægelse.

Dog, foran slæden og bagved den, uforfærdede og aldrig opgivende ævred, stred de to mænd, som endnu var i live. Deres legemer var indhyllet i pelse og blødtgarvet læder. Øjenbryn, kinder og læber var i den grad besat med is fra deres frosne ånde, at ansigterne ikke var synlige. Dette gjorde, at de lignede spøgelsesagtige masker, bedemænd fra en anden verden ved en ånds ligfærd. Men de var alligevel mennesker, mænd, som dristigt trængte frem gennem dette forladthedens, spottens og tavshedens land, skrøbelige eventyrere ude på vældige eventyr, mænd, der satte sig op mod hele den magt, en verden så livløs, fjern og fremmed, som verdensrummets afgrunde rådede over.

De vandrede tavse fremad for at spare åndedrættet til den korporlige anstrengelse. Til alle sider rådede stilheden, beklemmende ved sin håndgribelige nærværelse. Den virkede på deres sjæl, som de mange atmosfærers tryk på dybt vand virker på dykkerens legeme. Den knugede dem under byrden af de grænseløse vidder og sin ubøjelige lov. Den klemte dem ned i deres egne sjæles fjerneste afkroge, og som saften presses ud af druen, således pressede den al falsk iver, falsk overlegenhed og dum indbildskhed, som en menneskesjæl kan gemme på, ud af dem, til de sluttelig så sig selv som endelige og små, som prikker og støvgran, der med svage evner og ringe kløgt bevægede sig midt i de store, blinde elementers og kræfters vældige spil og indbyrdes leg. –

Der gik en time, og endnu en time. Den korte, solløse dags blege lys var begyndt at svinde, da et svagt, fjernt skrig hævede sig i den stille luft. Lyden steg hurtigt, til den nåede sin største højde, hvor den holdt sig, vibrerende og spændt, og derpå langsomt døde hen. Det kunne godt have været en fortabt sjæls klageskrig, hvis det ikke samtidig havde udtrykt en vis bedrøvelig heftighed og sulten glubskhed. Manden foran slæden drejede sit ansigt så langt om, at hans øjne mødte mandens bag ham. Så nikkede de til hinanden over den lange, smalle kasse.

Der hørtes endnu et skrig, som med sylespids skingren borede sig gennem stilheden. Mændene så begge i den retning, hvorfra lyden kom. Det var ude fra egnen bag dem, et eller andet sted i de store snevidder, som de lige var draget igennem. I samme øjeblik lød et nyt skrig, et svarskrig, ligeledes bag dem, men noget til venstre for det første skrig.

"De er efter os, Bill," sagde manden foran slæden.

Hans stemme lød hæs og unaturlig, og han talte med synlig anstrengelse.

"Det er knapt med kød for tiden," svarede hans fælle, "jeg har i flere dage ikke set så meget som et eneste kaninspor."

Så blev der igen tavshed, skønt deres øren spændt lyttede efter sporhylet, der nu blev ved at lyde fra landet bag dem.

Da mørket faldt på, lod de hundene svinge ind mellem en gruppe fyrretræer ved flodbredden og slog lejr. Kisten, som fik plads ved siden af ilden, benyttede de både til sæde og bord. Ulvehundene trængte sig sammen på den modsatte side af ilden og knurrede og kivedes indbyrdes, men havde åbenbart ikke lyst til at strejfe ud i mørket.

"Det er mærkeligt, hvor nær de holder sig til lejren i aften," bemærkede Bill.

Henry nikkede kun, mens han bøjede sig over ilden og satte kaffekedlen på med et stykke knust is i. Han sagde heller ikke noget, før han igen havde taget sæde på kisten og begyndte at spise.

"De ved, hvor de kan hytte deres skind," sagde han. "De vil hellere æde end selv blive ædt. Hunde er kloge."

Bill rystede på hovedet: "Å, jeg ved ikke!"

Hans kammerat så spørgende på ham. "Det er første gang, jeg hører dig sige noget om, at hunde ikke er kloge."

"Henry," begyndte den anden, mens han eftertænksomt tyggede på en mundfuld bønner, "lagde du ikke mærke til det spektakel, hundene lavede lige nu, da jeg fodrede dem?"

"Jo, de hylede mere end sædvanlig," indrømmede Henry.

"Hvor mange hunde har vi, Henry?"

"Seks!"

"Nu vel, Henry ..." Bill standsede for at give sine ord større eftertryk. "Som jeg sagde, vi har seks hunde. Jeg tog seks fisk frem af posen og gav hver hund en fisk, og, Henry, der var en fisk for lidt."

"Så har *du* vel talt fejl."

"Vi har seks hunde," gentog den anden sindigt. "Jeg tog seks fisk frem, og Enøre fik ingen fisk. Jeg måtte tilbage til posen igen og hente en fisk til den."

"Vi *har* kun seks hunde," sagde Henry.

"Henry," fortsatte Bill, "jeg vil ikke påstå, at det var hunde alle sammen, men der var *syv*, som fik fisk."

Henry standsede spisningen for at se over ilden og tælle hundene.

"Der er kun seks," sagde han.

"Den syvende så jeg løbe bort over sneen," erklærede Bill kort og bestemt. "Jeg så syv."

Henry kastede et medlidende blik på sin rejsefælle og sagde: "Jeg skal være morderlig glad, når denne tur er overstået."

"Hvad mener du med det?"

"Jeg mener, at vor fragt går dig på nerverne, og at du er ved at begynde at se syner."

"Det tænkte jeg selv på," sagde Bill alvorligt. "Så da jeg så den løbe, søgte jeg i sneen og fandt dens spor. Derpå talte jeg hundene, og der var stadig seks. Sporet står endnu i sneen dér. Har du lyst til at se det? Jeg skal gerne vise dig det."

Henry svarede ikke, men spiste videre i tavshed. Da måltidet var endt, tog han til slut endnu en kop kaffe og tørrede derpå munden med bagsiden af hånden. Endelig sagde han:

"Du mener altså, at det har været –"

Han blev afbrudt ved et vildt, langtrukkent og klagende hyl, som pludselig kom et eller andet steds fra ude i mørket. Han standsede for at lytte, fuldførte derpå sætningen med en bevægelse i den retning, skriget var kommet fra: "– en af dem?"

Bill nikkede. "Jeg vil da ikke så lidt hellere tro det end noget andet. Du lagde jo selv mærke til uroen blandt hundene."

Hyl på hyl og svarhyl skar nu gennem luften og gjorde ende på stilheden. I stedet for blev der et rent helvedesspektakel. Hylene lød fra alle sider og kanter, og hundene forrådte deres angst ved at klumpe sig sammen så nær ind til bålet, at deres hår blev svedet af heden. Bill ragede op i ilden og lagde noget mere træ på, før han tændte sin pibe.

"Jeg synes, du ser så fortabt ud," begyndte Henry.

"Henry ..." Han dampede eftertænksomt på piben i nogen tid, før han fortsatte. "Henry, jeg tænkte på, hvor bandsat lykkelig han dér dog er i forhold til, hvad du og jeg nogen sinde har udsigt til at blive."

Hvem han talte om, viste han ved at vende tommelfingeren nedad mod kassen, de sad på.

"Når du og jeg, Henry, engang dør, må vi prise os lykkelige, hvis vi bare kan få sten nok over kroppen til at holde hundene fra os."

"Vi har hverken penge eller slægtninge eller alt det øvrige, som han her har," svarede Henry. "En ligfærd over lange afstande som denne er noget, hverken du eller jeg kan tillade os ved vor begravelse."

"Hvad jeg aldeles ikke kan begribe, Henry, er, hvorfor denne mand, som har været lord eller noget lignende i sit eget land,

en, der aldrig behøvede at bryde sit hoved med madsorger eller med bekymringer for sovetæpper, ville komme herop til denne gudsforladte afkrog af verden – det kan jeg ikke rigtig forstå."

"Han kunne have levet fredeligt og godt til højt op i alderdommen, hvis han var blevet hjemme," lød det samtykkende fra Henry.

Bill åbnede munden for at sige noget, men han betænkte sig. I stedet for pegede han ud i mørket, der nu lå tæt som en mur omkring lejrstedet. Der var ikke tale om, at man kunne skelne omrids, så bælgmørkt var det. Men et sted sås et par øjne, der lyste som glødende kul. Henry henledte ved et nik med hovedet kammeratens opmærksomhed på endnu et par og et tredje par. Lejren var omgivet af en kreds af glødende ulveøjne. Nu og da bevægede et par af dem sig og forsvandt, for et øjeblik efter atter at komme til syne.

Uroen blandt hundene tog til, og under et pludseligt anfald af angst flygtede de over på den anden side af ilden, hvor de krøb sammen og klemte sig tæt ind til mændenes ben. Under panikken var en af hundene væltet over ende lige ved bålet, og den gav et par bjæf af smerte og angst, idet lugten fra dens svedne pels fyldte luften. Dette røre fik øjnene til at flytte sig uroligt og endog trække sig en smule tilbage, men så snart hundene faldt til ro, kom de igen nærmere.

"Det er pokkers uheldigt, Henry, at vi står her uden ammunition."

Bill havde røget sin pibe ud og hjalp nu sin kammerat med at få sengen i stand. Den bestod af pelsværk og tæpper, som bredtes ud over de fyrregrene, der var blevet lagt til rette på

sneen, inden de spiste aftensmad. Henry gryntede og begyndte at trække sine mokkasiner af.

"Hvor mange patroner sagde du, der var tilbage?" spurgte han.

"Tre," lød svaret, "jeg ville ønske, det havde været tre hundrede. Så skulle jeg have vist de bæster noget andet."

Han truede vredt med knytnæven ad de gnistrende øjne. Så stillede han omhyggeligt sine mokkasiner op til tørring.

"Jeg ville også ønske, at den kulde snart ville høre op," fortsatte han, "den har nu holdt sig på omkring ved halvtreds under stregen i to uger. Og jeg ville ønske, jeg aldrig var taget ud på denne tur, Henry. Jeg synes virkelig ikke, at det ser godt ud for os. Jeg i hvert fald føler mig ikke rigtig tilpas. Og da jeg nu endelig er kommet i gang med at ønske, ville jeg med det samme også ønske, at turen var vel overstået, og at du og jeg sad ved den lune ild i Fort McGurry og spillede puk – det ville jeg ønske."

Henry nøjedes igen med at give et grynt fra sig og kravlede så til køjs. Han var lige ved at sove ind, da han vækkedes ved kammeratens røst.

"Kan du begribe, Henry, at hundene ikke gik løs på den anden, da den kom og tog fisken? Jeg synes, det er sært."

"Du går og grubliserer alt for meget, Bill, før var du aldrig sådan. Nu skal du holde op og gå til sengs, så er du frisk og glad igen i morgen. Du er vist mavesur. Det er nok det, der er i vejen."

Mændene sov side om side under ét og samme lag tæpper. De åndede dybt og tungt. Ilden døde hen. De glødende øjne kom nærmere; kredsen, som de havde draget om ilden, blev

snævrere. Hundene trængte sig sammen og snerrede vredt, når fra tid til anden et par ulveøjne kom alt for nær. Engang blev uroen så stærk, at Bill vågnede. Han krøb så forsigtigt, han kunne, ud af sengen for ikke at vække kammeraten og kastede mere træ på ilden. Da den på ny blussede op, trak kredsen sig atter længere tilbage. Ganske tilfældigt kastede han et blik på hundene. Han gned sine øjne og så nøjere til. Så krøb han igen ned under tæpperne.

"Henry," sagde han. "Du, Henry!"

Henry stønnede og vågnede til bevidsthed. "Hvad er der nu i vejen?"

"Ikke noget," lød svaret. "Bare, at nu er der syv igen; jeg har lige talt dem."

Henry modtog denne meddelelse med et nyt grynt, der gik over til en kraftig snorken. Han sov med det samme.

Næste morgen var det Henry, som vågnede først og purrede kammeraten ud af sengen. Det var tre timer før dag, skønt klokken allerede var seks. Henry stavrede omkring i mørket og lavede morgenmad. Bill rullede tæpperne sammen og gjorde slæden rede til at blive forspændt.

"Hør, Henry!" Råbte han pludselig. "Hvor mange hunde sagde du, vi havde?"

"Seks."

"Det passer ikke," svarede Bill triumferende.

"Igen syv?" Spurgte Henry.

"Nej, fem; der mangler en!"

"Så til søs!" brølede Henry vredt samtidig med, at han standsede madlavningen for at tælle hundene.

"Du har ret, Bill," sagde han, "Fatty er løbet sin vej."

"Ja, løbet, og det som et smurt lyn, da den først var af sted. Vi ville ikke have kunnet se den for røg, sådan en fart den skød!"

"Den slipper aldrig godt fra det," var den slutning, Henry kom til. "De har nok slugt den levende. Jeg vil vædde, at den har bjæffet og hylet endnu, da den forsvandt i halsen på dem. De forbandede bæster!"

"Fatty har altid været en dum hund," sagde Bill.

"Ingen hund burde være så dum at løbe bort og begå selvmord på den vis." Henry lod et eftertænksomt blik glide hen over resten af forspandet, et blik, der samtidig så alt det særegne ved hver enkelt af hundene. "Jeg tør vædde på, at ingen af de øvrige vil finde på sådan noget."

"Nej, vi kunne såmænd ikke drive dem bort fra ilden med en kæp, om vi ville," svarede Bill samstemmende. "Jeg har altid syntes, der var noget i vejen med Fatty."

Sålunde lød gravskriften over en hund, der døde på en slædetur oppe i Nordlandet, mere kort og umild måske end gravskriften over mangen anden hund, måske også over mangt et menneske.

2. Hunulven

Da de havde spist, og det lette teltudstyr var bundet på slæden, vendte mændene den lune ild ryggen og drog ud i mørket. Straks begyndte igen de glubske og klagende hyl omkring dem, frem og tilbage ude i mulmet og kulden, kaldende og svarende. Samtalen mellem mændene gik i stå. Dagen brød frem ved nitiden. Ved middagstid kom der en varm, rød farve over himlen i syd på det sted, hvor jordens masse tårnede sig op mellem solen i dens kulmination og de nordlige egne. Men dette rosenskær svandt hurtigt igen. Det grå dagslys, som blev tilbage, holdt sig til klokken tre, så slugtes også det, og polarnatten svøbte sin mørke kåbe tæt om det ensomme og tavse land.

Da mørket kom, nærmede hylene fra de sporende ulve sig fra højre og venstre og bagfra. Mere end én gang kom de så nær, at de tungt arbejdende hunde ganske overvældedes af angsten og fo'r sammen i klynge, så seletøjet kom i vildrede.

Da en sådan panik engang var overstået, og de to mænd igen havde fået hundene redet ud fra hinanden og bragt på ret køl, sagde Bill:

"Jeg ville ønske, de fik noget vildt opsporet et eller andet sted og lod os i fred!"

"Ja, det er rædsomt, hvor de går én på nerverne," svarede Henry medfølende.

Så talte de ikke mere med hinanden, før de havde slået lejr.

Henry stod bøjet over den kogende gryde med bønner og kom små stykker is i den, da han studsede. Der lød et slag, og samtidig hørte han et forbavset udbrud fra Bill, mens der lød et

skarpt, snerrende hyl af smerte fra hundeflokken. Han rettede sig op og fik lige set en utydelig skikkelse, der forsvandt ud i mulmet. Dernæst så han Bill stå halvt triumferende, halvt modfalden, med en tyk knippel i den ene hånd, i den anden halvdelen, fra halen op til midten, af en tørret laks.

"Den fik det halve," råbte han, "men jeg fik ligegodt også givet den en ordentlig huskekage. Hørte du, hvor den hylede?"

"Hvordan så den ud?"

"Det kunne jeg ikke se. Men den havde i hvert fald fire ben og en mund, og den var lodden og så ud som enhver anden hund."

"Det må være en tam ulv."

"Forbandet tam er den i hvert fald, hvad det så har været for en. Komme her ved fodringstid og hente sit måltid fisk!"

Da aftensmaden var spist, og de sad på den lange kasse og røg deres piber, var kredsen af gnistrende øjne kommet endnu nærmere ind på dem end den foregående aften.

"Jeg ville ønske, de fik en flok elsdyr opsporet et eller andet sted og lod os i fred!" sagde Bill.

Henry gav et grynt fra sig, der just ikke vidnede om sympati med Bills idelige ønsker. I et kvarter sad de uden at sige et ord. Henry stirrede ind i ilden, Bill så ud efter øjnene, som glødede i mørket lige på grænsen, hvor lysskæret hørte op.

"Jeg ville ønske, vi nu var i færd med at køre ind i Fort McGurry," begyndte han igen.

"Hold kæft med dine ønsker og dit klynkeri," udbrød Henry vredt. "Tag dig en teskefuld natron, så skal du se, hvor vidunderligt veltilpas du bliver og meget mere behagelig at være sammen med."

Morgenen derpå blev Henry vækket ved at høre Bill bande noget så inderligt. Han rejste sig op på albuen og så sin kammerat stå mellem hundene ved siden af ilden, som var forsynet med nyt brænde. Han stod med den ene hånd hævet i vejret, ligesom irettesættende, mens hans ansigt var fortrukket af ophidselse.

"Halløj!" råbte Henry, "hvad er der nu på færde?"

"Frø er borte," lød svaret.

"Nej!"

"Jo, den er!"

Henry kom hurtigt ud af tæpperne og hen til hundene.

Han talte dem omhyggeligt og gav sig derpå ligesom kammeraten til at forbande ødemarkens onde magter, der nu havde taget en hund til fra dem.

"Frø var den stærkeste hund i hele flokken," sagde endelig Bill med eftertryk.

"Og det var heller ingen dum hund," tilføjede Henry.

Således fik i løbet af kun to dage hund nr. 2 sit eftermæle.

Der blev spist morgenmad i trykket stemning, og de fire hunde, der endnu var tilbage, blev spændt for slæden. Dagen blev en gentagelse af de foregående. Mændene sled sig trælsomt fremad gennem det frosne øde uden at mæle et ord. Stilheden afbrødes kun af forfølgernes hyl. Ulvene dannede hele tiden en usynlig bagtrop. Ved nattens frembrud midt på eftermiddagen lød hylene atter nærmere, eftersom også forfølgerne rykkede tættere ind på dem, som de havde for vane. Hundene blev urolige og rædde. Der opstod panik, og seletøjet kom i uorden, hvilket bevirkede, at mændene blev endnu mere nedtrykte.

"Se så, det må kunne holde jer, I dumme stabejser," sagde Bill helt tilfreds, da han om aftenen rejste sig op efter at være blevet færdig med sit arbejde.

Henry, der var ved at lave aftensmad, kom derhen. Hans kammerat havde ikke nøjedes med at binde hundene; han havde, som det er skik hos indianerne, tøjret dem ved stokke. Omkring halsen på hver hund havde han lagt en læderløkke. Til denne og så nær halsen, at hunden ikke kunne nå læderet med tænderne, havde han bundet en tyk, fire-fem fod lang stok, hvis modsatte ende ligeledes ved en læderløkke var fæstet til en stage i jorden. Hunden var ude af stand til at gnave læderstroppen over ved sin ende af stokken, og stokken hindrede den i at komme til læderet ved den anden ende.

Henry nikkede anerkendende.

"Det er det eneste, som vil kunne holde Enøre," sagde han. "Den kan gnave læder over lige så let, som vi kan skære det over med en kniv, og endda dobbelt så hurtigt. I morgen håber jeg, vi endnu har dem alle i behold."

"Det tør jeg indestå for," forsikrede Bill, "hvis en eneste af dem savnes, vil jeg give afkald på min kaffe."

"De ved ganske nøje, at vi ikke har bøssen ladt og ikke vil skyde," bemærkede Henry ved sengetid samtidig med, at han pegede ud på den kreds af gnistrende øjne, som omgav dem. "Bare vi kunne sende dem et par skud hagl. Det ville give respekt. De rykker os nærmere og nærmere ind på livet, for hver nat, der går. Hold lige et minut øjnene borte fra ilden, og se så nøje efter – dér! Så du den?"

De to mænd morede sig i nogen tid med at se på, hvorledes tågede skikkelser bevægede sig ude, hvor lyset fra ilden mødtes

med mørket. Når de i længere tid stirrede hen imod et sted, hvor et par øjne lyste i mørket, trådte lidt efter lidt også dyrets omrids tydeligt frem. De kunne endog nu og da se ulvene gå omkring derude.

En lyd fra hundene tiltrak sig mændenes opmærksomhed. Enøre udstødte korte, ivrige bjæf samtidigt med, at den fo'r ud i retning af mørket, så langt stokken rakte. Nu og da standsede den for med tænderne at foretage et hidsigt angreb på stokken.

"Se engang dér, Bill!" hviskede Henry.

Helt inde i lysskæret fra ilden listede der sig sidelæns et dyr frem, der lignede en hund. Det bevægede sig fremad mod lejrilden med en blanding af dristighed og mistillid, hele tiden holdende øje med mændene, men dog med sin opmærksomhed henvendt på hundene. Enøre rev og sled i stokken, og den peb af iver efter at komme hen til den ubudne gæst.

"Enøre synes ikke at være videre bange, den dumme hund," ytrede Bill lavmælt.

"Det er en hunulv," hviskede Henry, "og det forklarer sagen med hensyn til Fatty og Frø. Den er flokkens lokkedue. Den trækker hundene ud til sig, og så farer de alle løs på dem og æder dem."

Ilden knitrede. Et stykke træ var brændt midt over og faldt med en høj bragen ned i bålet. Ulven forsvandt med et spring ud i mørket.

"Ved du, hvad jeg tror?" spurgte Bill.

"Nej – hvad da?"

"Jeg tror, at det netop var den, som jeg slog med kniplen."

"Det kan der ingen tvivl være om."

"Jeg må sige, at denne ulvs fortrolighed med lejrbål er både mistænkelig og umoralsk."

"Ja, den ved sikkert en del mere, end en respektabel ulv bør vide," indrømmede Henry. "En ulv, der kan indfinde sig sammen med hundene ved fodringstid, må absolut have gjort erfaringer."

"Gamle Villan havde engang en hund, der løb bort med ulvene," sagde Bill. "Jeg ved det, for jeg skød selv hunden ud af ulveflokken ovre på en elsdyreng på Little Stick. Gamle Villan græd som et barn. Han havde ikke set hunden i tre år, sagde han. Den havde i hele den tid været hos ulvene."

"Jeg tror, du har truffet det, Bill. Denne ulv er en hund, som mange gange før har ædt fisk af menneskers hånd."

"Og hvis der skulle frembyde sig en lejlighed til det," erklærede Bill, "skal jeg sørge for, at denne ulv, som er en hund, selv hurtigst muligt bliver til ulveføde. Vi har ikke råd til at miste flere hunde."

"Men du har jo kun tre patroner," indvendte Henry.

"Jeg vil vente, til jeg får et sikkert skud," lød svaret.

Om morgenen fik Henry ilden til på ny at blusse op og lavede morgenmad til akkompagnement af sin kammerats snorken.

"Du sov så godt," sagde Henry, da måltidet var færdigt, og han endelig fik Bill purret ud, "at jeg ikke nænnede at vække dig."

Bill begyndte søvnigt at spise. Pludselig opdagede han, at hans kop var tom, og strakte hånden ud efter kaffekanden, som han dog ikke kunne nå. Den stod nemlig ovre ved siden af Henry.

"Sig mig, Henry," sagde han mildt bebrejdende, "har du ikke glemt noget?"

Henry så nøje efter og rystede så på hovedet. Bill holdt sin tomme kop i vejret.

"Du får ingen kaffe!" erklærede Henry.

"Den er da vel ikke sluppet op?" spurgte Bill ængsteligt.

"Nej."

"Tror du da, det ville skade min fordøjelse, hvis –"

"Nej!"

En hastig vredesrødme skød op i Bills ansigt.

"Så kunne jeg min sandten nok lide at få at vide, hvad dette her skal betyde."

"Langben er borte," svarede Henry roligt.

Uden at forhaste sig og med en mine som én, der finder sig i sin skæbne, drejede Bill sig om og talte hundene.

"Hvordan mon det dog er gået til?" spurgte han apatisk.

Henry svarede med et skuldertræk. "Aner det ikke. Med mindre Enøre har gnavet den løs. Den kan i hvert fald ikke selv have gjort det. Så meget er vist."

"Det fordømte fæ!" Bill talte meget alvorligt og langsomt, uden mindste antydning af den vrede, som rasede i hans indre. "Bare fordi den ikke kunne gnave sig selv løs, skulle den altså gnave Langben løs."

"Langbens sorger er det i hvert fald slut med nu. Jeg antager, at den allerede er godt fordøjet og galoperer af sted over landskabet i maven på i det mindste en snes ulve." Det var Henrys mindeord over den sidste af de forsvundne hunde. "Få dig nu en kop kaffe, Bill!"

Men Bill rystede på hovedet.

"Nå, lad nu bare være," Henry løftede kanden og nødede ham.

Bill skubbede sin kop til side. "Jeg vil lade mig tampe, om jeg gør det; jeg sagde, at jeg ikke ville, hvis der manglede en eneste hund i dag, og jeg vil ikke."

"Det er ellers en dejlig kaffe," Henry gjorde forsøg på at friste ham.

Men Bill var ubøjelig og spiste sin morgenmad uden kaffe. Han skyllede den ned med eder, som han mumlede over Enøre på grund af det puds, den havde spillet ham.

"I nat vil jeg binde dem, så de ikke kan nå hinanden," sagde Bill, da de var brudt op og på vej igen.

De var næppe nået hundrede skridt frem, før Henry, der var foran, bøjede sig ned og samlede noget op, som han var stødt imod med sneskoene. Det var mørkt, og han kunne ikke se, hvad det var, men da han fik fat i det, genkendte han det straks. Han slyngede det fra sig, så det ramte slæden og fo'r videre, til det blev liggende ved Bills snesko.

"Så kan du måske benytte denne her til det!" råbte han.

Bill svarede med et udbrud af overraskelse. Det var nemlig alt, hvad der var tilbage af Langben – stokken, som den havde været bundet til.

"Den er åbenbart blevet slugt med hud og hår," sagde Bill. "Stokken er så blank som en pilefløjte. Endog læderet på begge ender af den har de ædt. De må være pokkers sultne. Jeg tænker, enden på det bliver, at de også æder os."

Henry lo trodsigt. "Det er aldrig før hændt mig, at jeg sådan er blevet forfulgt af ulve. Men jeg har været med til ting, der var langt værre end dette her, og alligevel beholdt liv og helbred.

Der skal mere end en håndfuld af den slags skrællinger til for at gøre det af med undertegnede, min dreng!"

"Man kan aldrig vide – man kan aldrig vide," mumlede Bill skummelt.

"Å, det skal du få at se, når vi engang holder vort indtog i McGurry."

Men Bill blev hårdnakket ved med sit: "Jeg er nu ikke særlig begejstret for dette her."

"Du er ikke rigtig vel tilpas, Bill," hævdede Henry. "Du trænger til kinin; og jeg skal give dig en ordentlig dosis, så snart vi kommer til McGurry."

Bill gav et grynt fra sig til tegn på, at han ikke følte sig tilfreds med denne diagnose, og hensank på ny i tavshed. Dagen gik på samme vis som de foregående. Det blev lyst klokken 9. Klokken 12 farvedes den sydlige himmel varmt rød af den usynlige sol. Så kom den kolde, grå eftermiddag, der tre timer senere gled over i nat.

Det var lige efter solens forgæves forsøg på at komme til syne, at Bill trak riflen frem fra surringerne på slæden og sagde:

"Bliv bare ved lige frem, Henry, jeg vil gå ud for at se lidt på tingene."

Hans fælle protesterede: "Du gjorde vist klogere i at holde dig til slæden; du har kun tre patroner, og ingen ved, hvad der kan hænde."

"Hvem klynker nu?" spurgte Bill triumferende.

Henry svarede ikke, men vandrede sin trælsomme vej alene, skønt han ofte vendte sig om og kastede ængstelige blikke tilbage, ud i det grå øde, hvor hans kammerat var forsvundet.

En time senere kom denne tilbage. Han var gået en genvej over næs og pynter, som slæden måtte køre uden om.

"De løber spredt og strejfer vidt omkring, men de følger os samtidig med, at de søger efter vildt. De er, som du ser, sikre på os; men de ved, at de må vente for at få os. I mellemtiden tager de alt spiseligt, de finder langs vejen."

"Du mener, at de *tror*, de er sikre på os," indskød Henry med eftertryk.

Men Bill overhørte hans bemærkning. "Jeg har set flere af dem," fortsatte han. "De er pilmagre. De har sikkert ikke fået noget i uger, når undtages Fatty, Frø og Langben. Og der er så mange af dem, at hundene ikke kan have fyldt meget. De er ganske ualmindelig magre. Ribbenene ligner et vaskebræt, og maven sidder helt oppe under rygraden. De er allerede temmelig desperate og glubske, vil jeg bare sige dig; det varer ikke længe, før de bliver helt vilde af sult, og så kan du jo se, hvordan det går."

Nogle minutter senere lød der en sagte, varskoende fløjten fra Henry, der nu gik bagefter slæden. Bill så tilbage og standsede derpå roligt hundene. Omkring den sidste bøjning op ad det spor, de lige var kommet ad, så de et pelsklædt dyr komme luskende. Den holdt næsen mod sporet og kom i et ejendommelig let og snigende trav. Da de standsede, standsede den også, løftede hovedet, betragtede dem ufravendt og vejrede med vibrerende næsebor, mens den indsnusede og undersøgte lugten af dem.

"Det er hunulven," sagde Bill.

Hundene havde lagt sig ned i sneen, da han gik forbi dem hen til sin kammerat ved slæden. De to stod og så på det

mærkelige dyr, der havde forfulgt dem i dage og allerede havde berøvet dem halvdelen af deres slædeforspand.

Efter at have foretaget en omhyggelig undersøgelse travede dyret endnu nogle skridt fremad. Det gentog det flere gange, indtil det ikke var hundrede alen borte. Her gjorde det holdt ved en tæt gruppe fyrretræer, strakte hovedet i vejret og undersøgte med øjne og næsebor mændenes udrustning. Det så underligt længselsfuldt på dem, aldeles som en hund; men der var intet af en hunds hengivenhed i denne længsel. Det var længsel fostret af sult, ubarmhjertigt som dets hugtænder, skånselsløs som selve kulden.

Dyret var stort af en ulv at være. Dets udmagrede krop viste endnu omridsene af et dyr, som måtte høre til de allerstørste af sin art.

"Den må være temmelig nær de halvtredje fod over forboven," sagde Henry, "og jeg vil vædde på, at den ikke er meget under fem fod lang."

"Men det er en mærkelig farve for en ulv," sagde Bill kritisk. "Jeg har aldrig før set en rød ulv. For mine øjne tager den sig næsten kanelfarvet ud."

Ulven var slet ikke kanelfarvet. Dens pels var en rigtig ulvepels. Den mest fremtrædende farve var grå – og dog var der et svagt rødligt skær – en skuffende farvetone, der kom og svandt igen, mere var som en synsvildelse, snart var grå, tydeligt grå, og så igen gav antydninger af glimt af en ubestemt rødlig tone, der ikke lod sig klassificere i udtryk hentede fra det almindelige erfaringsområde.

"Den ligner mest af alt en stor slædehund," sagde Bill. "Det skulle ikke forbavse mig, om den gav sig til at logre med halen."

"Halløj, din skrælling!" råbte han. "Kom herhen, du, hvad er du for en?"

"Den er ikke spor bange for dig," lo Henry.

Bill truede ad den med knytnæven og råbte højt. Men dyret viste ikke tegn på frygt. Den eneste forandring, de kunne se, var, at det blev mere årvågent. Det betragtede dem stadig med samme ubarmhjertige og sultne lystenhed. De var kød, og dyret var sultent. Det ville helst have travet hen og ædt dem, bare det havde turdet.

"Hør engang," sagde Bill, idet han uden at vide det talte sagtere på grund af det, han ønskede at sige til sin kammerat. "Vi har kun tre patroner. Men det er et sikkert skud. Det er umuligt at skyde forbi. Den er stukket af med tre af vore hunde; vi bør se at sætte en stopper derfor. Hvad synes du?"

Henry nikkede. Bill trak varsomt bøssen frem fra surringerne. Den var allerede på vej til hans skulder, men den nåede aldrig så langt. For i samme øjeblik sprang hunulven til side fra sporet og ind i den tætte gruppe fyrretræer, hvor den forsvandt.

De to mænd så på hinanden. Henry udstødte en lang, megetsigende fløjten.

"Det burde jeg have vidst," sagde Bill højlydt bebrejdende til sig selv, da han lagde bøssen tilbage på dens plads. "En ulv, der ved så meget, at den kan indfinde sig sammen med hundene ved fodringstid, ved også, hvad skydejern bruges til. Jeg vil sige dig rent ud, Henry, dyret dér er skyld i al vor ulykke. Vi ville have haft seks hunde endnu, hvis det ikke havde været for den. Men jeg vil sige dig lige ud, Henry, jeg skal nok få ram på den. Den er for klog til at lade sig skyde i åben mark. Men jeg vil

lægge mig på lur efter den. Jeg vil liste mig ind på den i krattet, så sandt jeg hedder Bill."

"Der er ingen grund til, at du skal strejfe alt for langt ud for at gøre det," sagde hans kammerat advarende. "Når først ulveflokken går løs på dig, så er tre patroner ikke mere værd end tre skrig i Helvede. De er forfærdelig sultne, de bæster, og når de først stormer løs, så skal de nok få tag i dig, Bill."

De slog tidligt lejr den aften. Tre hunde kunne ikke trække slæden så hurtigt eller holde så længe ud som seks. Forspandet viste umiskendelige tegn på at være kørt træt. Mændene gik også tidligt til ro. Bill så først efter, om hundene var bundet således, at de ikke kunne gnave hinanden løs.

Men ulvene var begyndt at blive dristige, og mændene blev flere gange i nattens løb vækket af dem. Ulvene kom så nær, at hundene blev vilde af rædsel, og fra tid til anden måtte der lægges mere træ på ilden for at holde de frække marodører på afstand.

"Jeg har hørt sømænd fortælle om hajer, der er fulgt bagefter skibene," bemærkede Bill, da han kravlede tilbage i tæpperne efter at have lagt mere ved på ilden. "Nå, disse ulve er land-hajer. De kender deres bestilling bedre end vi vor, og de følger ikke vort spor bare for sundhedens skyld. De skal nok få os til sidst, det ved de, Henry."

"Dig har de da allerede halvt, sådan som du taler," svarede Henry skarpt. "En mand er allerede halvt slået ud, når han siger, han er det. Du er allerede så godt som halvt ædt af dem, sådan som du klynker!"

"De har fået bugt med bedre mænd end både dig og mig," svarede Bill.

"Å, hold nu op med det hyleri, du trætter mig virkelig!"

Henry vendte sig arrigt om, men blev overrasket ved at se, at Bill ikke viste tegn på også at være vred. Det lignede slet ikke Bill, for han plejede altid at blive vred, når der lød skarpe ord. Henry grundede længe over dette, før han faldt i søvn, og da hans øjenlåg endelig lukkede sig, og han slumrede ind, var hans tanke den: "Der er ingen tvivl om, at Bill er vældig forknyt; jeg må se at muntre ham lidt op i morgen."

3. Hungerhylet

Dagen efter begyndte med de gunstigste varsler. De havde ikke mistet nogen hund den nat, og de var ved temmelig godt mod, da de på ny vandrede ud i tavsheden, mørket og kulden. Bill syntes at have glemt den foregående nats mørke anelser og legede endog med hundene. Men så ved middagstid væltede slæden på en strækning, hvor føret var dårligt.

Der blev et slemt virvar. Slæden lå med bunden opad i klemme mellem en træstub og en stor sten. De blev nødt til at spænde hundene fra for at få trækremmene i orden igen. De to mænd stod bøjede over slæden, i færd med at få den op, da Henry sad Enøre luske bort.

"Halløj, Enøre!" Bill rettede sig op og vendte sig om mod hunden.

Men Enøre satte i løb hen over sneen, med selelinerne slæbende efter sig. Og se, et stykke henne, på sporet, de lige var kommet ad, stod hunulven og ventede på den. Enøre blev, da den nærmede sig hunulven, pludselig forsigtig, den sagtnede farten, så det blev til en vagtsom, trippende gang, og standsede så. Den så meget nøje på hunulven, en smule usikkert, men alligevel stadig attrående. Hunulven syntes at smile til Enøre, den viste tænder, dog slet ikke truende, men helt venlig og indsmigrende. Den bevægede sig nogle skridt fremad mod Enøre, ligesom parat til leg, og gjorde så holdt. Enøre nærmede sig, stadig på sin post, med øren og hale i vejret og hovedet højt.

Den gjorde et forsøg på at snuse næse med hunulven, men denne trak sig let og bly tilbage som i leg. Hvert tilnærmelsesforsøg fra Enøres side ledsagedes af et tilsvarende

tilbagetog fra hunulvens. Skridt for skridt lokkede den således hunden bort fra det sikre værn, som dens menneskelige ledsagere betød for den. En gang så det ud, som om en uklar anelse om fare fløj gennem hundens bevidsthed, og den vendte hovedet om mod den væltede slæde, de øvrige hunde og de to mænd, som kaldte på den.

Men hvad det så end var, der rørte sig i hundens hjerne, blev det straks jaget på flugt af hunulven, der nu nærmede sig og et flygtigt øjeblik snuste næse med den for derpå at genoptage sine ærbare tilbagetog for Enøres tilnærmelser.

I mellemtiden var Bill kommet i tanker om riflen. Men den lå fastklemt under det væltede læs, og da han og Henry endelig havde fået læsset rettet op igen, var afstanden for stor og hunulven og Enøre for nær sammen til, at han kunne risikere et skud.

For sent blev Enøre klar over sin vildfarelse. Endnu før de to mænd kunne se årsagen til det, vendte Enøre om og begyndte at løbe tilbage mod dem. Dernæst så de en halv snes magre, grå ulve fare i spring over sneen i rette vinkler frem mod slædevejen for at afskære Enøre tilbagetoget. I samme sekund var det også forbi med hunulvens leg og blyhed. Med en snerren fo'r den ind på Enøre. Men denne afværgede angrebet med sin bov og rystede hunulven af sig, og da den så tilbagetoget afskåret, ændrede den i sin iver for at nå slæden kurs og søgte at undvige forfølgerne ved at løbe i en bue tilbage. For hvert minut, der gik, kom der flere ulve til syne og deltog i jagten på den. Og hunulven holdt ud med Enøre og var hele tiden kun et spring bagefter den.

"Hvor vil du hen?" udbrød Henry pludselig bydende og lagde sin hånd afværgende på kammeratens arm.

Men Bill lod sig ikke holde tilbage. "Jeg kan ikke holde det ud længere, de skal ikke få flere af vore hunde, såfremt jeg kan forhindre det!"

Han forsvandt med bøssen i hånden ind i krattet, som strakte sig langs begge sider af slædevejen. Hans hensigt var tydelig nok; slæden var midtpunkt for den kreds, hvor Enøre løb, og Bill ville bryde ind i denne kreds et steds foran forfølgernes skare. Ved højlys dag og med riflen i hånd kunne han dog synes at have udsigt til at holde ulvene i skak og redde hunden.

"Bill! Bill!" råbte Henry efter ham. "Vær nu forsigtig, vov dig ikke for langt ud!"

Henry satte sig ned på slæden og holdt udkig. Der var jo ikke andet for ham at gøre. Bill var allerede ude af syne; men nu og da så han Enøre dukke op ude mellem krattet og atter forsvinde ind i dette og de spredte fyrregrupper. Henry syntes ikke, der var meget håb for den. Hunden selv var fuldt ud på det rene med faren, men den løb ude i den ydre kreds, mens ulveflokken løb i den indre, kortere kreds. Det var ørkesløst at vente, at Enøre skulle få så stort et forspring for sine forfølgere, at den blev i stand til at nå om foran dem og tilbage til slæden.

Linjerne nærmede sig med rivende hast et bestemt punkt. Et sted derude i sneen, skjult for hans blik af træer og tykning, vidste Henry, at ulveflokken, Enøre og Bill ville mødes. Det kom hurtigt, hurtigere end han havde ventet. Han hørte et skud, så to skud hurtigt ovenpå hinanden, og så vidste han, at Bills ammunition var sluppet op. Dernæst hørte han et stort

spektakel af knurren, snerren og bjæf. Han genkendte Enøres hyl, da den tog på vej af pine og rædsel, han hørte også et ulvehyl, der vidnede om et såret dyr. Det var alt. Der lød ingen hyl eller knurren mere. Stilheden bredte sig igen over det ensomme land.

Han sad lidt på slæden. Der var ingen grund for ham til at gå hen og se efter, hvad der var hændt. Han vidste det lige så godt, som var det hændt lige for hans øjne. En gang rejste han sig med et sæt og fik i en fart øksen frem fra den tilsurrede slæde. Endnu i lang tid sad han foroverbøjet og grublede. De to hunde, der endnu var tilbage, krøb skælvende sammen og klemte sig ind til hans ben.

Sluttelig rejste han sig træt, som om al spændstigheden var veget fra hans krop, og spændte hundene for slæden. Han lagde derpå et reb over sine skuldre, en trækkerem beregnet for en mand, og trak selv sammen med hundene. Men de nåede ikke langt. Så snart de første antydninger af mørke indfandt sig, skyndte han sig at slå lejr, og han sørgede for at have en god forsyning af træ ved ilden. Han fodrede hundene, lavede aftensmad og spiste og redte så seng nær ved ilden.

Men det var bestemt, at han ikke skulle få hvile i den seng. Endnu før han sov ind, var ulvene komne for nær til, at han kunne føle sig tryg. Man behøvede nu ikke længere at anstrenge sig for at få øje på dem. De havde alle samlet sig i en snæver kreds omkring ham og ilden; han kunne se dem helt tydeligt i skæret fra bålet. De lå, sad, kravlede fremad på maven eller luskede frem og tilbage. De sov endog. Hist og her kunne han se en ligge rullet sammen i sneen som en hund, og nyde den søvn, der nu var ham nægtet.

Han holdt ilden godt vedlige, så der flammede et lystigt bål, for han vidste, at det var den eneste hindring mellem deres sultne tænder og hans krop. Hans to hunde krøb tæt ind til ham, én på hver side, for at søge værn. De peb og hylede sagte. Men til tider knurrede de som besatte, når en ulv kom lidt nærmere end ellers. I sådanne øjeblikke, når hans hunde knurrede, kom hele kredsen i oprør og alle ulvene på benene, og de trængte sig prøvende frem, samtidig med at deres knurren og hyl løftede sig til et vildt kor omkring ham. Så lagde ulvene sig atter ned, og hist og her genoptog en og anden af dem sin afbrudte lur.

Men kredsen viste tilbøjelighed til stadig at drage sig tættere og tættere sammen om ham. Et lille stykke ad gangen, tomme for tomme kravlede en og anden ulv fremad på maven, indtil kredsen var så nær ved bålet, at bæsterne næsten kun var et spring fra ham. Så tog han brændende stykker træ fra ilden og kastede dem ind i flokken. Resultatet blev altid et ilsomt tilbagetog, ledsaget af vrede bjæf og en skræmt knurren, når et stykke brændende træ, udslynget med godt sigte, ramte og sved pelsen på en alt for nærgående ulv.

Om morgenen var han træt, udmattet og elendig af mangel på søvn. Han lavede morgenmad, mens det endnu var mørkt, og klokken ni, da dagen brød frem, og ulveflokken trak sig tilbage, gav han sig til et arbejde, som han havde udspekuleret i nattens lange timer. Han huggede en del små træer af og lavede af dem tværstænger til et højt stillads, som han surrede til stammerne af træer, der stod på roden. Rebet fra slæden benyttede han som hejsetov og fik så ved hundenes hjælp kisten hejst op på stilladset.

"De har taget Bill, de tager måske også mig, men dig, unge mand, skal de i hvert fald ikke få," sagde Henry henvendt til den døde i kisten, som nu lå oppe på det høje stillads.

Derpå drog han af sted. Slæden, der således var blevet lettet, hoppede hen over sneen bag de villige hunde. Også de vidste, at det gjaldt om at nå Fort McGurry, hvis livet skulle reddes. Ulvene, der straks genoptog forfølgelsen, holdt sig nu ikke mere så langt tilbage som før. De travede sindigt bagefter og strejfede frem langs begge sider af slæden med de røde tunger hængende ud af halsen og med ribbenene, der gik ud og ind, synlige for hver bevægelse, de gjorde. De var forfærdeligt magre, lignede sække af skind, udspændte over benrammer, med muskler så tynde som snore – så pilmagre, at Henry til trods for sin træthed måtte undres over, at de i det hele taget kunne stå på benene og ikke på stedet sank kraftesløse om i sneen.

Han turde ikke fortsætte vandringen, til det blev mørkt. Ved middagstid kom der ikke alene et rosenskær over den sydlige himmel, men også en mat gylden stribe af solen, dens smalle øverste kant tittede frem over synsranden. Han tog dette som et godt varsel. Dagen var nu ved at blive længere. Solen kom tilbage. Men næppe var dette for ham så oplivende skær døet bort, før han slog lejr. Han havde endnu flere timer med gråt dagslys og dunkel skumring tilbage, og dem benyttede han til at hugge sig en vældig forsyning brænde.

Med natten indfandt sig også dens rædsler. Ikke alene blev ulvene dristigere, men manglen på søvn gjorde sig gældende. Han kunne ikke lade være at blunde, mens han sad og krøb sammen ved ilden med tæpperne over sine skuldre, øksen parat mellem sine knæ og på hver side en hund, som trykkede sig

ængsteligt ind til ham. Engang vågnede han og så foran sig, ikke fuldt tolv fod borte, en stor, grå ulv, en af de største i flokken. Endnu mens han så på den, strakte den sin krop som en doven hund, gabede ham lige op i ansigtet og gloede på ham med en vished i sine miner, som om den allerede havde ham, og han kun var et lidt forsinket måltid, der snart skulle ædes.

Den samme vished lagde han mærke til hos alle de øvrige ulve. Han kunne tælle en hel snes, der stirrede sultent på ham eller sov roligt i sneen. De mindede ham om børn, der var samlet omkring et dækket bord og kun ventede på tilladelse til at begynde. Han selv var maden, der skulle ædes. "Hvor og når mon det måltid skal begynde?" tænkte han.

Mens han stablede træ på ilden, kom han til at lægge mærke til sit legeme på en måde, som det endnu aldrig før var hændt ham. Han gav sig til at betragte musklernes bevægelser, og han fik en pludselig interesse for fingrenes kunstfærdige smidighed. Ved lyset fra ilden krummede og krogede han dem langsomt, først en, så alle på én gang, spredte dem vidt ud eller gjorde hurtige, gramsende bevægelser. Han gav sig til grundigt at undersøge neglenes form, stødte fingerspidserne mod hinanden, først skarpt, så helt sagte, og udmålte, hvor længe nervepirringen ved det varede. Han blev ganske betaget af det og følte pludselig ømhed for sit kød, der fungerede så smukt og let og var så fint formet. Så strejfede hans blik ulvene, der lå og ventede rundt omkring ham, og den tanke ramte ham som et slag, at dette hans herlige legeme, hans livsvarme kød og blod, kun betød et tilsvarende måltid, hidsigt attrået af en flok glubske rovdyr, der ønskede at flænge og sønderrive ham med deres frygtelige hugtænder, bare for at han kunne tjene dem til

livets underhold, som elsdyr og kanin så tit havde gjort det for ham selv.

Han vågnede brat af en slummer, som næsten havde været et mareridt, og så den rødligt farvede hunulv lige foran sig, kun en seks-syv fod borte. Den sad i sneen og sad længselsfuldt på ham. Begge hundene for hans fødder knurrede og hylede sagte; men den lod, som om den slet ikke lagde mærke til dem. Den stirrede på manden, og i nogen tid gengældte han dens blik. Der var slet ikke noget truende ved den; den så kun på ham med stor længselsfuldhed, men han vidste, at dette betød en tilsvarende sult. Han var god mad, og synet af ham fik dens tænder til at løbe i vand. Den åbnede flaben og savlede og slikkede sig om kæberne af iver og forventning.

Han fo'r sammen i rædsel og strakte hurtigt hånden ud efter et stykke brændende træ. Men næppe rørte han hånden, så var hunulven borte og i sikkerhed, endnu før han havde fået fat i branden. Så vidste han besked, den havde fået noget kastet efter sig før og kendte det. Den knurrede, da den løb, og viste ham de hvide hugtænder lige ned til roden. Al længselsfuldheden var veget for en vild glubskhed, som fik ham til at gyse. Han kastede et blik på hånden, som holdt det brændende stykke træ, og lagde mærke til, hvor snildt fingrene valgte deres greb om træet efter ujævnhederne, hvorledes de krummede sig fra oven og fra neden om det plumpe stykke brænde, hvorledes lillefingeren, der var kommet for nær til den glødende ende, følsomt og helt af sig selv krummede sig tilbage fra den utålelige hede og søgte et mere køligt sted, og i samme sekund syntes han, at han som i et syn så disse følsomme og snildt indrettede fingre blive knust og revet i stykker af

hunulvens hvide tænder. Aldrig nogen sinde havde hans legeme været ham så kært som nu, da det var så uvist, om han skulle få lov til fremdeles at besidde det.

Natten igennem holdt han den forsultne ulveflok på afstand ved hjælp af brændende stykker træ. Når han mod sin vilje slumrede ind, blev han vækket ved hundenes hyl og bjæffen. Morgenen kom, men for første gang var dagens lys ikke i stand til at sprede ulveflokken. Han ventede forgæves på, at de skulle trække sig tilbage. De holdt sig stadig samlet omkring ham og hans ild, og de bar en overlegen vished til skue, der tog stærkt på hans ved morgenens frembrud genfødte mod.

Han gjorde et fortvivlet forsøg på at bryde op og fortsætte rejsen. Men i samme øjeblik, han forlod den værnende ild, sprang den modigste af ulvene frem mod ham, men nåede ham ikke. Han reddede sig ved et hastigt spring tilbage, men dens kæber slog sammen kun seks tommer fra hans lår. De øvrige ulve var øjeblikkelig på benene og sværmede ind på ham fra alle sider, og han måtte kaste brændende træstykker til højre og venstre for igen at drive dem bort på passende afstand.

Selv ved dagslys turde han nu ikke mere forlade ilden for at hugge brænde. Tyve fod borte stod der et mægtigt fyrretræ, som var gået ud. Den halve dag hengik for ham med at forlænge sit lejrbål hen til dette træ. Hele tiden under dette arbejde holdt han en femseks brændende risknipper rede til at kaste efter fjenden. Og da træet endelig var nået, undersøgte han omgivelserne i skoven, før han fældede træet, for at han ved fældningen kunne lade det falde i den retning, hvor der fandtes mest brænde.

Natten blev en gentagelse af den foregående. Kun begyndte trangen til søvn nu helt at tage magten fra ham. Hundenes knurren var næsten ganske uden virkning. De knurrede desuden hele tiden, og i sin dvaske sanseløshed mærkede han ikke længere, når deres snerren tog til i heftighed. Han vågnede med et sæt. Hunulven stod ikke en meter fra ham. Helt mekanisk, uden at sætte fart på, kastede han på denne korte afstand et stykke brændende træ lige ind i dens gab, som den knurrende åbnede. Med et spring var den borte, hylende af smerte, og mens han frydedes ved lugten af brændt kød og svedne ulvehår, kunne han se den stå en snes fod borte, ryste hovedet og knurre yderst opbragt.

Han bandt en brændende fyrregren til sin højre hånd, før han igen slumrede ind. Kun nogle få minutter var hans øjne lukkede, så brændte ilden på hans hånd og vækkede ham. Denne fremgangsmåde fastholdt han flere timer i træk. For hver gang han således blev vækket, drev han ulvene væk med brændende stykker fyrretræ, lagde mere træ på ilden og bandt derpå igen fyrregrenen fast til hånden. Det gik godt, til han engang ikke bandt fyrregrenen fast nok. Så snart han lukkede øjnene, faldt den ned fra hans hånd.

Han drømte. Han syntes, at han sad inde i Fort McGurry. Der var så varmt og dejligt derinde, og han og handelsagenten sad og spillede puk. Det forekom ham også, at fortet blev belejret af ulve. De hylede lige uden for porten, og fra tid til anden holdt han og agenten inde med spillet for at lytte og le ad deres afmægtige anstrengelser for at komme ind. Og så på en gang – så underligt gik det til i denne drøm – hørte de et kolossalt brag. Ulvene havde sprængt porten. Han så ulvehæren skylle

ind som en flod og fylde fortets opholdshal. De fo'r lige løs på ham og agenten. Da portene sprængtes, tog ulvehylet forfærdeligt til. Dette hyl begyndte nu at forurolige ham. Drømmen var også ved at gå over til noget andet, men hvad dette var, kunne han ikke rigtig få fat på. Kun ulvehylet blev ved.

Så vågnede han og opdagede, at hylet var virkelighed. Der var en vældig bjæffen og snerren. Ulvene var ved at skride til angreb. De var overalt rundt om ham og inde på livet af ham. En af dem havde fat med tænderne i hans arm. Instinktivt gjorde han et spring ind i ilden, og under springet følte han, hvorledes de skarpe tænder flængede hans ene ben. Så begyndte der en ildkamp på liv og død. Hans tykke handsker beskyttede en tidlang hænderne, og han skovlede som besat glødende trækul op fra ilden og hvirvlede dem ud i alle retninger, til lejrbålet lignede en vulkan.

Dog, ret længe kunne han ikke holde dette ud. Hans ansigt var allerede dækket af brandvabler, øjenbryn og øjenhår var svedet af, og omkring fødderne var heden ved at blive uudholdelig. Med en brændende gren i hver hånd sprang han ud til kanten igen. Ulvene var drevet på flugt. Rundt om ham, hvor der lå glødende kul, sydede sneen, og hvert øjeblik tilkendegav en retirerende ulv ved vilde spring og snøft og knurren, at den havde trådt på et sådant stykke glødende kul.

De brændende grene, han havde i hånden, sendte han bagefter de nærmeste fjender. De hede, ulmende handsker smed han ned i sneen, og selv trampede han rundt for at køle fødderne. Begge hundene var borte. Han forstod, at de havde tjent som en mellemret i det måltid, som for flere dage siden

var begyndt med Fatty, og som han selv havde god udsigt til en af de følgende dage at blive sidste ret af.

"I har mig ikke endnu!" råbte han bistert og truede med næven ad de forsultne rovdyr. Ved lyden af hans røst blev ulvene opirrede. Der blev knurret rundt om ham, og hunulven kom snigende tæt hen til ham gennem sneen og så atter længselsfuldt og sultent på ham.

Han gav sig til at realisere en ny idé, han havde fået. Han spredte ilden ud i en stor kreds, og midt inde i kredsen tog han selv plads på sovetæpperne. Ikke så snart var han forsvundet ind bag ildmuren, før hele flokken nysgerrigt nærmede sig for at undersøge, hvor han var blevet af. Indtil nu havde de ingen adgang haft til ilden. Nu slog de sig ned som hunde tæt omkring den. De blinkede med øjnene, gabede og strakte sig i den uvante lunhed. Så satte hunulven sig ned, vendte snuden mod stjernerne og begyndte at tude.

Én efter én stemte de øvrige med i, indtil til sidst hele flokken sad med snuden i vejret og tudede hungerhylet ud i den stille vinternat.

Det gryede, og dagen kom. Bålet var brændt langt ned. Brændslet var også sluppet op; han var nødt til at gå ud og få fat i noget. Men næppe prøvede han på at forlade ildkredsen, før ulvene øjeblikkelig stimlede sammen for at tage imod ham. Med brændende grene tvang han dem til side, men det var ikke længere muligt at drive dem bort. Forgæves søgte han at jage dem på flugt. Da han tumlede tilbage ind bag ilden, sprang en af ulvene efter ham, men nåede ham ikke og faldt ned på alle fire i kullene. Den hylede af forskrækkelse og pine, og humpede snerrende tilbage for at køle poterne i sneen.

Han satte sig ned på tæpperne og krøb sammen. Hans overkrop ludede fremover. De slappe skuldre og det trætte hoved, der hvilede mod knæene, viste, at han nu havde givet tabt. Nu og da løftede han hovedet for at se ilden langsomt synke og gå ud. Ildringen var også ved at gå i stykker; hist og her opstod der huller i den, og disse huller blev større og større, ildkredsens segmenter mindre og mindre.

"Jeg antager, de kan komme og tage mig når som helst," mumlede han. "Men det er lige meget, nu vil jeg sove."

Han vågnede engang og så gennem en åbning i ildkredsen, at hunulven stod lige foran ham og stirrede hen på ham.

Han vågnede igen ikke længe efter, skønt han syntes, at der var hengået timer. Der var indtrådt en gådefuld forandring i situationen, så gådefuld, at hans undren gjorde ham endnu mere vågen. Han kunne ikke lige straks se, hvori den bestod, men så opdagede han det. Ulvene var borte. Kun den nedtrampede sne vidnede om, hvor nær de havde været ham inde på livet. Søvnen overvældede ham atter. Hovedet sank ned på knæene, men så på én gang vågnede han med et sæt.

Han hørte lyden af menneskestemmer, seletøjsknirken, slæders skuren hen over sneen og anspændte hundes ivrige gispen. På én gang svingede fire slæder fra floden ind på lejrpladsen mellem træerne. En fem-seks mand samlede sig omkring ham, som han sad dér søvndrukken på hug midt i sin ildkreds, der næsten var udbrændt. De ruskede i ham og tumlede med ham, indtil han kom til bevidsthed. Han så på dem som en beruset og mumlede med underlig søvnig røst:

"Rød hunulv ... Stillede med hundene ved fodringstid ... Åd først hundenes mad ... Åd så hundene ... Og åd så bagefter Bill ...

"

"Hvor er lord Alfred?" brølede en af mændene ind i øret på ham, samtidig med at han ruskede ham ordentligt.

Henry rystede langsomt på hovedet. "Nej, ham åd de ikke ... Han sidder oppe i et træ ved sidste lejrplads."

"Død?" brølede manden.

"Ja, og i kiste," svarede Henry. Ærgerlig gjorde han med et ryk sin skulder fri for den andens tag. "Hør, lad mig nu få fred ... Jeg er komplet udslidt ... God nat, allesammen!"

Han blinkede med øjnene. Så lukkede de sig, hagen sank ned på brystet. Hans snorken lød allerede ud i den kolde luft, da de lagde ham mageligt til hvile i tæpperne.

Men der hørtes også en anden lyd, svagt og fjernt, ude fra ødemarken. Det var ulvenes hungrige hyl, mens de nu gik på spor efter anden føde i stedet for det menneske, der lige var sluppet fra dem.

Anden bog

1. Opgøret mellem rivalerne

Det var hunulven, der først hørte lyden af mændenes stemmer og slædehundenes piben, og det var også den, der først forlod den omringede mand i hans næsten udbrændte ildkreds. Flokken opgav nødigt det bytte, den havde forfulgt, til den var sikker på det, og den tøvede endnu nogle minutter for at forvisse sig om, at den også havde hørt ret. Så satte den af sted bagefter hunulven.

I spidsen af flokken travede en stor, grå ulv, en af dens mange ledere. Det var også den, der nu ledte flokkens løb i hælene på hunulven. Den knurrede, når ærgerrige, yngre medlemmer af flokken prøvede på at komme foran, og af og til tugtede den dem ordentligt med sine skarpe hugtænder. Nu var det også den, der satte farten op, da den så hunulven trave langsomt frem over sneen.

Hunulven svingede ind ved siden af flokkens anfører, som om det var dens selvfølgelige plads, og tog samme fart som flokken. Den grå ulv hverken knurrede ad den eller viste tænder, heller ikke, når hunulven ved et tilfældigt spring kom lidt foran den. Den syntes tværtimod at være meget venligt stemt mod hunulven, næsten for venligt, for den viste tilbøjelighed til stadig at løbe tæt op ad den. Og når den kom for nær, var det i stedet hunulven, der knurrede og viste tænder, og heller ikke var den hævet over at give ham en flænge i skulderen ved lejlighed. Den grå ulv viste ingen vrede over det. Den sprang blot til side og gjorde med sine stive ben nogle løjerlige hop fremad foran de andre. Den lignede da i al sin kejtethed en forlegen bondeknøs, der har fået en kurv.

Det var dens eneste bekymring under løbet. Hunulven tyngedes derimod af flere. Ved dens anden side løb en gammel, mager ulv, der var mærket af ar fra talrige kampe og grånet af alder. Den løb altid på dens højre side, hvad der kunne forklares ved den kendsgerning, at den kun havde ét øje, det venstre. Også den var tilbøjelig til at klemme sig op ad hende, den forandrede kurs under løbet, indtil dens arrede mund til sidst rørte ved hunulvens krop, dens nakke eller hals. Dens tilnærmelser blev dog, ligesom fra kammeraten på venstre side, afvist af hunulven med tænderne. Men når det hændte, at begge samtidig skænkede den deres opmærksomhed, blev den ublidt stødt og knubset frem og tilbage mellem dem og blev nødt til med hurtige bid til venstre og højre at jage begge bejlerne på flugt og på samme tid holde fart med flokken og øje med, hvor den satte fødderne. Ved sådanne lejligheder snerrede dens to sidekammerater truende over til hinanden og blottede de skarpe, hvide tænder. Lyst til at slås skortede det ikke på, men selv frieri og skinsyge måtte i øjeblikket vige for flokkens nagende sult.

Hver gang den gamle ulv således var blevet afvist og pludselig fo'r tilbage fra den skarptandede genstand for sit begær, tørnede den mod en treåring, der løb på højre side af den, hvor den var blind. Denne unge ulv var fuldt udvokset, og den var, når flokkens udhungrede og sløje tilstand toges i betragtning, i besiddelse af mere end almindelig livskraft og styrke. Ikke desto mindre holdt den sig gerne så langt tilbage, at den kun med hovedet nåede frem i linje med sin ældre, énøjede kammerats nakke. Når den prøvede på at løbe side om side med den ældre ulv (noget, der sjældent hændte), jog den énøjedes

knurren og et bid den tilbage på dens tidligere plads. Engang imellem gled den unge ulv derfor langsomt og forsigtigt agter ud og gjorde forsøg på at kile sig ind mellem den gamle førerulv og hunulven. Men et sådant kneb blev taget dobbelt, ja, tredobbelt ilde op. Ikke så snart gav hunulven ved en knurren sin misfornøjelse til kende, før den gamle ulv gjorde brat omkring og fo'r ind på den unge. Sommetider sluttede hunulven sig også til, og fra tid til anden deltog endvidere den unge førerulv på hunulvens venstre side i afstraffelsen.

Når den unge ulv således så sig stillet overfor tre glubske kammeraters tænder, standsede den brat, kastede sig med et sæt tilbage og stod med stive forben, strittende nakkehår og gabet truende åbent. Denne pludselige forvirring i spidsen af flokken midt under løbet voldte også forvirring længere tilbage. Ulvene bagved tørnede mod den unge, og de lod deres vrede herover komme til udtryk ved skarpe nap i benene og i siden på den. Den skabte sig således selv megen fortræd. For med manglen på føde fulgte også pirrelighed. Dog, med ungdommens grænseløse uforknythed prøvede den hvert øjeblik på at gentage sin manøvre uden nogen sinde at opnå andet derved end spektakler.

Havde der været føde nok, ville selvfølgelig stridigheder og frieri straks være begyndt og flokken hurtigt være blevet spredt for alle vinde. Men stillingen var fortvivlet. Den lange sultetid havde taget slemt på dem, og de var blevet meget magre. Farten gik langsommere end ellers. Bagefter hinkede de sløje, de helt unge og de helt gamle. I spidsen løb de stærkeste. Men alle lignede de skeletter og ingen af dem ulve i deres fulde kraft. Alligevel bevægede de sig, når undtages dem, der haltede, uden

synderlig anstrengelse eller træthed. De senede muskler syntes fyldt af uudtømmelig energi. Bag hver jernhård muskelspænding lå der endnu en, og endnu en, og endnu en – der syntes ingen grænser at være for, hvad de kunne udholde.

De løb mange mil den dag. De løb hele natten, og den følgende dag løb de endnu. Farten gik gennem en død og frossen egn, hvor der ikke fandtes spor af liv. De selv var det eneste levende dér, og de søgte efter andet levende for at fortære det og holde sig selv i live.

De overskred lave vandskel og strejfede videre over en halv snes småstrømme i lavere liggende egne, før deres søgen kronedes med held. De stødte på elsdyr. Det første, som de traf, var en stor tyr. Her var der fuldt op af føde, og den blev hverken bevogtet af lejrbål eller brændende grene, som blev kastet efter én. Brede elsdyrhove og skovlformede elsdyrtakker var noget, de kendte. Den tidligere forsigtighed og tålmodighed var nu som blæst bort. Der stod en kort, men hidsig kamp. Den vældige tyr blev angrebet fra alle sider. Den sprættede dem op med sine takker, og den knuste og splintrede hjerneskaller på dem med velrettede slag af de store hove. Den trampede og masede dem ned i sneen under den vilde kamp. Men den var fortabt. Den styrtede, med hunulvens tænder slidende i vildt raseri i sin strube og andre tænder haget fast overalt i sin krop, og den blev fortæret, mens den endnu levede, og endnu før den havde ophørt med at værge sig og uddele sine sidste spark.

Nu var der da føde i overflod. Tyren vejede over otte hundrede pund, det vil sige godt og vel tyve pund til hver mund i en flok på nogle og fyrre ulve. Men var det helt utroligt, som de kunne faste, så var det mindst lige så utroligt, hvor de kunne

æde. Det varede ikke længe, før nogle få, afgnavede ben var alt, hvad der var tilbage af det statelige dyr, der få timer i forvejen havde stået overfor ulveflokken.

Så blev der hvilet og sovet ud. Derefter begyndte, nu da maven var fyldt, straks stridighederne mellem de yngre hanulve, og dette blev ved i de få dage, flokken endnu var samlet. Hungersnøden var til ende. De var nået til en egn, hvor der fandtes vildt, og skønt de endnu stadig drog ud på jagt sammen, var de dog blevet mere forsigtige og nøjedes nu med at afskære de drægtige køer og de vanføre gamle tyre fra de små elsdyrhjorde, som de traf på.

Der kom i dette overflodens land en dag, da ulveflokken sprængtes i to flokke, som drog i hver sin retning. Hunulven med den unge førerulv på sin venstre side og den énøjede på den højre ledte den ene halvdel af flokken ned til Mackenziefloden og over den ind i egnene omkring søerne i øst. Denne rest af den store flok skrumpede yderligere ind for hver dag, der gik. Det ene par efter det andet, hun og han, forsvandt. Nu og da blev en enlig han drevet bort af sine rivalers skarpe tænder. Endelig var der kun fire tilbage: hunulven, den unge førerulv, den énøjede og den ærgerrige treåring.

Hunulven var imidlertid kommet i en meget bidsk sindsstemning. Dens tre bejlere bar alle mærker af dens tænder. Men de forsvarede sig aldrig mod den og gengældte aldrig med samme mønt. De vendte nakken til, når den var mest vred, og siden gjorde de sig umage for med logrende haler og trippende gang at forsone den. Men samtidig med denne mildhed mod hunulven viste de indbyrdes den allerstørste ufordragelighed. Den helt unge gik meget for vidt i retning af, hvad den turde

tillade sig. Den fo'r sluttelig løs på den énøjede og flængede dens øre på den blinde side, så det hang i laser. Skønt den gamle kun havde ét øje, så mødte den dog den andens styrke og ungdom med al den snuhed og snedighed, som den havde erhvervet sig gennem mange års erfaring. Det tabte øje og den arrede mund bar vidne om, i hvad retning disse erfaringer var gået. Den havde tidligere været med til for mange kampe til nu et øjeblik at være i tvivl om, hvad den havde at gøre.

Det var i begyndelsen ærlig tvekamp, men den sluttede ikke ærligt. Den tredje ulv gjorde fælles sag med den gamle. Den unge fører og den gamle gik i forening løs på treåringen for at dræbe den. Dens gamle kammeraters hugtænder mødte den fra begge sider. Glemt var nu den tid, da de havde jaget sammen, det bytte, de havde nedlagt sammen, og hungersnøden, de havde lidt. Alt dette var noget forgangent. For nu gjaldt det elskovskampen, hvilket altid er en meget alvorligere sag end at søge føde.

Imidlertid satte hunulven, som var årsagen til det hele, sig på sin bag og så til. Den var endog helt fornøjet. Det var jo den, det gjaldt, og en sådan dag kom ikke for ofte for den, da børster rejste sig og hugtand slog mod hugtand eller flåede og rev i det bløde kød, alt sammen for at komme til at eje den.

Og treåringen måtte nu for elskovs skyld lade sit liv her under sit første eventyr. Dens rivaler stod på hver sin side af dens krop. De stod og stirrede hen på hunulven, som sad i sneen og bare smilede til dem. Men den gamle fører var erfaren, såre erfaren, både i elskov og i kamp. Da den unge fører vendte sit hoved til siden for at slikke et sår på sin nakke, bøjede krumningen på dens hals sig frem imod den gamle.

Denne fandt øjeblikket belejligt. Den sprang frem i et fladt hop og bed til. Der blev en både lang og dyb flænge i halsen på den anden, og idet dens tænder passerede halsens store pulsåre, rev de hul på denne. Så gjorde den et spring tilbage.

Den unge fører snerrede og knurrede rædselsfuldt, men dens knurren blev afbrudt af en kildrende hoste. Blødende og hostende, allerede som et af døden mærket dyr, fo'r den ind på den gamle og kæmpede, til livet ebbede ud, og dens ben ikke mere kunne bære den. Dagens lys svandt bort for dens blik, og dens bid og angreb blev svagere.

Mens dette gik for sig, sad hunulven stadig og smilede. Kampen skænkede den en vis ubestemt glæde. For det var ødemarkens bejlen, den utøjlede naturs elskovstragedie, der kun var tragedie for dem, der døde. For de overlevende var det ikke tragedie, men dåd – opnåelse af, hvad de havde kæmpet for.

Da den unge fører sluttelig lå i sneen og ikke rørte sig mere, stavrede Enøje hen til hunulven. Triumferende, men alligevel forsigtig, nærmede den sig. Det var tydeligt nok, at den ventede en afvisning, og den blev højligt forbavset, da hunulven ikke viste tænder. Det var første gang, hunulven tog venligt imod den. Den snusede næse med den gamle og nedlod sig endog til at springe omkring og lege med den som en kælen hvalp, og trods sine grå hår og alle sine erfaringer opførte den gamle sig lige så hvalpeagtigt, ja, endog en smule mere fjantet.

De to faldne rivaler og den elskovstragedie, som var skrevet med rødt i sneen, var allerede glemt. Den blev kun husket én gang, da gamle Enøje et øjeblik standsede for at slikke sine stivnede sår. Da fortrak dens læber sig til en knurren, og den

rejste uvilkårligt børster, mens den tog sig sammen til et spring, og dens poter krampagtigt pressede sig mod sneoverfladen for at få fastere fodfæste. Men i næste øjeblik var det atter glemt, og den sprang bagefter hunulven, der blufærdigt førte den ud på en leg gennem skovene.

Siden løb de side om side som to gode kammerater, der var nået til forståelse med hinanden. Dagene gik, og de holdt sammen, mens de søgte føde, og de dræbte og åd i fællesskab. Efter nogen tids forløb begyndte hunulven at blive urolig. Det så ud, som om den søgte efter noget, den ikke kunne finde. Især smuthullerne under vindfældede træer syntes at øve tiltrækning på den, og den spildte megen tid med at snuse omkring i de større, snefyldte klipperevner og i huler under overhængende skrænter. Gamle Enøje var slet ikke interesseret i den slags, men fulgte godmodigt med, og når hunulvens undersøgelser enkelte steder blev usædvanligt langvarige, lagde den sig roligt ned og ventede, til hunulven var rede til at løbe videre.

De blev ikke ret længe ét sted, men drog videre gennem landet, til de igen nåede ud til Mackenziefloden, som de langsomt fulgte. De forlod den dog tit for at jage efter bytte langs de små vandløb, der udmundede i den, men kom stadig tilbage til den igen. Engang imellem stødte de på andre ulve, sædvanligvis enkelte par. Der blev ikke vist nogen venlighed i samkvem, ingen gensynsglæde fra nogen af siderne, og der ytredes ingen tilbøjelighed til igen at danne flok. Flere gange mødte de også enlige ulve. Det var altid hanulve, der gerne var meget påtrængende og forlangte at få lov til at følge med Enøje og hans mage. Dette blev den gamle irriteret over, og når hunulven så tog stilling ved siden af den med strittende

nakkehår og viste tænder, trak de enlige aspiranter sig altid baglæns bort fra skuepladsen for hurtigt at vende ryggen til og fortsætte deres vej alene.

En månelys nat, da de løb gennem den stille skov, standsede Enøje pludselig. Den stak snuden i vejret og holdt op med at vifte med halen, dens næsebor udvidede sig, mens den ivrigt vejrede op i luften; den løftede den ene fod, akkurat som hundene gør. Den følte sig dog ingenlunde tilfredsstillet, for den blev ved at vejre i luften og gøre sig umage for at fatte det budskab, der blev bragt den. Et ligegyldigt snøft var nok for hunulven, og denne travede videre for at berolige Enøje. Skønt den gamle tøvende fulgte med, var den dog stadig urolig og kunne ikke lade være med nu og da at standse for at undersøge varskoet.

Hunulven krøb forsigtigt ud til kanten af en stor, åben plads midt inde mellem træerne. Dér stod den nogen tid ganske alene. Så sluttede Enøje sig til, krybende og kravlende, med alle sanser anspændt og den højeste grad af mistænksomhed lysende ud af hvert strittende hår. Til deres øren nåede lyden af hunde, der bedes og sloges, strubetoner af mænds råb og vrede kvinders skarpe stemmer og ind imellem et lille barns skingre og klagende gråd. De kunne ikke se stort andet end omridsene af store skindtelte, flammerne fra ilden, skikkelserne, der bevægede sig ind imellem bålene, og røgen, der langsomt drev til vejrs i den lune luft. Men deres næsebor kildredes af de ti tusinde lugte fra en indianerlejr, og de fortalte Enøje en historie, som den for en stor del ikke forstod, men som hunulven til gengæld var inde i til de mindste enkeltheder.

Hunulven var blevet underlig ophidset; den snøftede og snusede og blev mere og mere oprømt. Men gamle Enøje var tvivlrådig. Den røbede sin uro og begyndte forsøgsvis at gå derfra, men hunulven gav den et beroligende strøg med snuden hen over halsen og begyndte igen at se på lejren. Det længselsfulde udtryk sås igen hos den, men det var ikke mere sult, som var årsagen. Den var lige ved at give efter for sin lyst til at gå fremad, nærmere hen til ilden. Den længtes efter at slås med hundene og at fare ind mellem benene på snublende mænd og alligevel undgå at blive trådt på.

Enøje bevægede sig utålmodigt ved dens side. Rastløsheden kom atter over hunulven, og den følte igen trang til at finde det, den søgte. Den vendte sig om og travede tilbage ind i skoven til stor lettelse for Enøje, som løb et lille stykke foran, indtil de var i skjul inde mellem træerne.

Imens de gled fremad så lydløse som skygger i månelyset, fandt de en sti. Begge undersøgte med næsen sporene i sneen. De var helt friske. Enøje løb forsigtigt foran og dens mage lige i hælene på den. De brede puder under deres poter spredte sig vidt ud og lagde sig som fløjl på sneen. Enøje fik øje på noget tågeagtigt hvidt, der bevægede sig foran dem i det hvide. Havde dens glidende løb før været forbavsende hurtigt, så var det intet imod den fart, den nu skød. Foran den sprang det hvide dyr, den havde fået øje på.

De løb langs en smal sti, der på begge sider var bevokset med unge fyrretræer. Mellem træerne kunne man allerede nu se stiens munding, der førte ud til en måneklar lysning. Gamle Enøje vandt hastigt ind på det flygtende hvide dyr. For hvert spring kom den det nærmere. Nu havde den nået det. Et spring

til, og dens tænder ville gribe det. Men dette spring blev aldrig gjort. Det hvide dyr svang sig lodret op i luften og kæmpede for livet. Den sprang og hoppede og udførte en fantastisk dans oppe i luften oven over Enøje uden dog nogen sinde at nå jorden.

Enøje sprang forskrækket tilbage, så lagde den sig fladt ned på sneen og udslyngede snerrende trusler mod denne skrækkens genstand, som den ikke forstod. Men hunulven løb med kold mine forbi den, tog sigte og sprang op efter den dinglende hare. Hunulven nåede også højt op i luften, men ikke så højt, som dens bytte hang. Dens tænder slog sammen med et tomt klik. Den sprang en gang til, og endnu en gang.

Enøje havde langsomt rejst sig og så på sin mage. Den lod hunulven vide, at den var utilfreds med, at hun stadig sprang fejl. Enøje gjorde selv et vældigt spring højt op i vejret, dens tænder greb fat i haren, og den trak den med sig ned til jorden. Men i det samme hørte den en yderst foruroligende knagen i træet ved siden af sig, og den så til sin store forbavselse et ungt fyrretræ bøje sig ned mod jorden, som om den ville slå den. Dens kæber slap deres tag, og den sprang tilbage for at undgå denne underlige fare. Den trak læberne tilbage fra tænderne og knurrede nede i struben, og hvert hår på dens nakke rejste sig i rædsel og vrede. I samme øjeblik rettede den unge fyr sig i vejret igen, og haren dinglede som før højt oppe i luften.

Hunulven var vred. Den plantede til straf sine tænder dybt i sin mages nakke, og denne, der blev bange og ikke vidste, hvad dette nye anfald skulle betyde, bed vildt og endnu mere skræmt fra sig og tilføjede hunulven en stor rift i hovedet. Det kom lige så uventet for denne, at Enøje kunne føle sig fornærmet over at

blive irettesat, at den sprang ind på den, knurrende af harme. Så indså Enøje straks sin forseelse og søgte igen at formilde hunulven, men denne blev ved med at tugte Enøje. Den opgav da ethvert forsøg på at forsone sin mage og begrænsede sig til at hvirvle rundt i kreds, samtidigt med, at den sørgede for at holde sit hoved borte, så kun nakken kom til at tage imod tugtelsen.

Haren hoppede stadig oven over dem deroppe i luften. Hunulven satte sig ned i sneen, og Enøje, der nu var mere bange for sin mage end for det sære lille fyrretræ, sprang igen op efter haren. Da den nåede ned med den mellem sine tænder, holdt den godt øje med det unge fyrretræ. Den krøb sammen af angst for det truende slag, dens hår rejste sig stridt, men dens tænder slap ikke haren. Det blev dog ikke til noget med slaget. Det lille træ blev ved at stå bøjet over Enøje. Når Enøje bevægede sig, bevægede det sig også, og den knurrede ad det gennem sine sammenbidte tænder. Når den forholdt sig rolig, var fyrren også rolig. Enøje kom derfor til den slutning, at det var bedst at holde sig rolig. Alt imens kunne den smage harens dejlige, varme blod i sin mund.

Enøjes mage hjalp den ud af den knibe, den befandt sig i. Hunulven tog haren fra den, og skønt fyrren svajede truende og knagende over hovedet på den, gnavede hun roligt halsen over på haren. Fyrren rettede sig så øjeblikkelig op og blev stående i den pyntelige, lodrette stilling, som det var naturens hensigt den skulle indtage. Derpå åd hunulven og Enøje byttet, som dette gådefulde lille fyrretræ havde fanget til dem.

De fandt andre gange og stier, hvor der ligeledes hang harer og dinglede i luften. Ulveparret afsøgte dem alle. Hunulven

viste vej, og gamle Enøje fulgte med og så nøje til. Den lærte således at plyndre snarer, en kunst, den senere skulle få god brug for.

2. Ulvehulen.

I to dage opholdt hunulven og Enøje sig omkring indianerlejren. Enøje var ængstelig og urolig, men lejren øvede en stærk tiltrækning på dens mage. Den ville nødigt bort derfra. Dog, da luften en morgenstund genlød af riffelskud lige i nærheden, og en kugle slog mod et træ, kun nogle få tommer fra Enøjes hoved, tøvede de ikke længere, men satte af sted i lange spring, der hurtigt lagde mile mellem dem og faren.

De løb dog ikke ret langt, kun et par dagsrejser. Hunulvens trang til at finde det, den søgte, var begyndt at blive overvældende. Den var tillige ved at blive meget svær og kunne kun løbe langsomt. Da den en dag forfulgte en hare, som den ellers under normale forhold med lethed ville have indhentet, gav den tabt og lagde sig ned for at hvile. Enøje kom hen til hunulven, men da den blidt rørte ved dens hals med sin snude, snappede hun med en sådan ilterhed efter den, at den gik bagover og så helt komisk ud i sin iver for at undgå dens tænder. Hunulven var blevet mere pirrelig end nogen sinde, men den var også blevet mere tålmodig end nogen sinde og mere omsorgsfuld.

Så fandt den da til sidst, hvad den søgte. Det var nogle få mil op ad en lille flod, der om sommeren havde sit udløb i Mackenziefloden, men som nu var frossen helt ned til sin klippebund, en død strøm, en fast, hvid ismasse fra udspring til udløb. Hunulven travede tungt, dens mage et passende stykke foran. Da hunulven kom op til den høje lerskrænt, som hang ud over floden, drejede den af og travede derhen. Forårsstormenes

rusk og slud og smeltende sne havde udvasket banken og et sted omdannet en smal revne til en lille hule.

Den standsede ved hulens munding og så først meget nøje på skræntens vægge, så løb den til den ene side, dernæst til den anden langs skrænten, helt derhen, hvor denne gik over i det mere jævne land. Sluttelig vendte den tilbage til hulen og krøb ind gennem den snævre åbning. De første tre fod var den nødt til at krybe, men så udvidede revnen sig til en lille hule, hvor der var højere til loftet; den var omtrent seks fod i tværmål. Der var netop så højt, at den kunne stå oprejst derinde. Hulen var tør og lun. Hunulven undersøgte den meget omhyggeligt, mens Enøje, der var kommet tilbage, stod i åbningen og så tålmodigt til. Hunulven sænkede hovedet, rettede snuden mod jorden og drejede sig rundt i kreds om et punkt nær sine egne ben, som den havde samlet tæt sammen, rullede sig så sammen, slappede benmusklerne og lod sig med et træt suk, der næsten lød som et grynt, dumpe ned på jorden med hovedet vendt mod indgangen. Enøje stod interesseret, med spidsede øren og lo ad hunulven, der, når den så ud, kunne se Enøjes hale vifte venligt mod den lyse himmel udenfor. Selv lagde den et øjeblik ørespidserne pænt tilbage mod nakken, mens den åbnede munden og lod tungen fredeligt hænge ud. På den måde gav den til kende, at den følte sig glad og tilfreds.

Enøje var sulten, men lagde sig dog ned i indgangen og sov. Det blev en urolig søvn. Den vågnede atter og atter og spidsede øren mod den dejlige verden udenfor, hvor aprilsolen skinnede på sneen. Når den blundede, var det, som om lyden af skjulte kilders fjerne rislen og dryp stjal sig til dens øre, og den sprang op og lyttede spændt. Solen var kommet tilbage, og hele den

vågnende nordlandsverden kaldte på den. Våren var i luften, man havde en fornemmelse af, at det spirede under sneen, at der steg saft op i træerne, og at knopperne var ved at sprænge frostens lænker.

Enøje kastede længselsfulde blikke hen på sin mage, men denne gjorde ikke mine til at ville stå op. Enøje så ud. En halv snes snespurve fløj forbi. Den begyndte at rejse sig, så atter hen på sin mage og lagde sig så ned igen og slumrede ind. En spæd, næsvis musik stjal sig til dens øre. Én eller to gange strøg den sig søvnigt med poten hen over næsen. Så vågnede den. Og dér, i luften lige ved dens næsetip, summede en enlig myg. Det var en fuldvoksen myg, som havde ligget i dvale, indefrosset i en tør stamme, hele vinteren, men som nu var blevet befriet af solen. Enøje kunne ikke længere modstå naturens kalden. Den var også sulten.

Den kravlede over til sin mage og prøvede på at overtale denne til at rejse sig. Men hunulven snerrede bare ad den. Så gik Enøje alene ud i det klare solskin, hvor den opdagede, at sneens overflade var blevet blød, og at det var vanskeligt at færdes. Den gik op ad den frosne flodseng, hvor sneen, der her lå i skygge under træerne, endnu var hård og fast som de dejligste krystalkorn. Den var ude otte timer. Da den kom tilbage, var det mørkt, og den var endnu mere sulten end før. Den havde set vildt, men kunne ikke fange det. Den var dumpet igennem sneens smeltende overflade og var vadet fremad, mens snesko-kaninerne fløj hen over sneen så let som nogen sinde.

Den standsede ved hulens indgang og blev pludselig mistænksom. Der lød svage, sære lyde derinde. Disse lyde

stammede ikke fra hunulven, men den syntes alligevel, at den kendte dem. Den kravlede forsigtigt ind og blev modtaget med en advarende knurren af hunulven. Den tog med fatning imod denne advarsel, men fulgte den ved at holde sig på afstand; alligevel blev den ved at føle sig meget interesseret i disse sære, dæmpede, klynkende og savlende lyde.

Dens mage lod den arrigt forstå, at den skulle holde sig på afstand, og den rullede sig derfor sammen og sov i indgangen. Da det blev morgen, og lyset begyndte at trænge mat ind i hulen, prøvede den igen på at finde årsagen til disse underlige, men alligevel halvt kendte lyde. Den lagde da mærke til et nyt tonefald i dens mages knurren. Det var skinsyge, og Enøje passede godt på at holde sig i ærbødig afstand. Alligevel kunne den nu se, at der i ly mellem dens mages ben, tæt ind til dens krop, lå fem sære små, levende kødklumper med lukkede øjne. De var meget svage og hjælpeløse og klynkede sagte hele tiden. Den følte sig overrasket. Det var ikke første gang i dens lange og lykkelige liv, at dette var hændt. Sligt havde den oplevet mange gange før, men for hver gang det hændte, var det alligevel lige nyt og overraskende for den.

Dens mage så ængsteligt på den og småknurrede. Når den syntes, at Enøje kom alt for nær, skød denne knurren op i halsen på den og blev til en heftig snerren. Af egen erfaring vidste den ikke om nogen fare, men i dens instinkt, der omspændte alle ulvemødres erfaring, var der gemt et hemmeligt minde om fædre, som havde ædt deres nyfødte, hjælpeløse afkom. Det åbenbarede sig hos den som en meget stærk angst, der fik den til at hindre Enøje i nøjere at undersøge de små unger, som den var fader til.

Men der var slet ingen fare på færde. Gamle Enøje følte kun én bydende indskydelse, som for dens vedkommende var et instinkt, der var en arv fra ulvefædrene. Den hverken grundede eller spekulerede derover. Det hørte til dens natur og var den selvfølgeligste ting af verden, at den nu skulle adlyde denne indskydelse, vende sin forøgede familie ryggen og trave ud på jagt efter bytte.

En fem-seks mil fra hiet delte strømmen sig i tvende arme, der svandt i ret vinkel ind mellem bjergene. Her fandt den friske spor, som førte op langs den venstre arm. Den snusede til dem og fandt dem så friske, at den øjeblikkelig fo'r sammen og spejdede ud i den retning, hvor sporene forsvandt. Så vendte den om og løb op langs den højre flodarm. Sporene var meget større end dens egne poters, og den vidste, at hvor sådanne spor førte frem, ville der ikke være videre føde for den at hente.

En halv mils vej oppe langs den højre flodarm fangede dens årvågne øren lyden af gnavende tænder. Den listede sig hen til stedet og så, at det var et pindsvin, som stod oprejst mod et træ og prøvede sine tænder på barken. Enøje nærmede sig listende, men uden håb. Den kendte disse dyr, skønt den aldrig før havde mødt dem så højt mod nord og aldrig i sit lange liv havde ædt pindsvin. Men den havde for længe siden lært, at der var noget, som hed held og slumpetræf, og den krøb nærmere og nærmere. Man kunne jo aldrig vide, hvad der kunne hænde, for hvor det drejede sig om levende væsener, kunne der altid indtræffe overraskelser.

Pindsvinet rullede sig sammen og vendte de lange, skarpe pigge ud i alle retninger, trodsende ethvert angreb. I sin ungdom var Enøje engang kommet for nær med næsen til en

lignende, tilsyneladende livløs pigbold og havde brat fået en snært af halen lige op i ansigtet. En pig var blevet siddende fast i snuden i mange uger som en sviende smerte, indtil den sluttelig faldt ud under betændelsen. Derfor lagde Enøje sig nu mageligt ned i sammenkrøben stilling. Snuden holdt den en hel fod fra pindsvinet og ikke i den retning, hvor halen var. Således ventede den en tidlang ganske stille. Man kunne aldrig vide. Pindsvinet kunne måske finde på at rulle sig ud igen, og der kunne muligvis frembyde sig en lejlighed til et hurtigt, sønderflængende angreb med poten mod dets bløde, ubeskyttede mave.

Men da en halv time var gået, uden at der var hændt noget, rejste Enøje sig, knurrede arrigt ad den ubevægelige bold og travede videre. Den havde for tit ligget og ventet forgæves på, at et pindsvin skulle rulle sig ud, til at spilde mere tid på det. Den fortsatte ad den højre flodarm. Det led ud på dagen, og jagten var stadig resultatløs.

Dens vakte faderinstinkt æggede den og drev den frem. Den var nødt til at finde bytte. Sent på eftermiddagen traf den tilfældigvis på en rype. Enøje kom ud fra et krat og stod ansigt til ansigt med den dumme fugl. Rypen sad på en stub, ikke en fod fra Enøjes snudespids. De så begge samtidig på hinanden. Fuglen gjorde et forskræmt forsøg på at flyve, men Enøjes pote ramte den og slog den ned til jorden; så sprang Enøje løs på rypen og greb den med sine tænder, da den begyndte at pile af sted over sneen med udspilede og baskende vinger for igen at stige til vejr. Da Enøjes tænder skar gennem det møre kød og de fine skøre ben, begyndte den ganske selvfølgeligt at æde. Men

så kom den i tanker om faderpligterne og vendte om og løb hjem med rypen i munden.

En mils vej oven for det sted, hvor floden forgrenede sig, stødte den, idet den løb, som den plejede, letfodet og som en glidende skygge, årvågent spejdende ned ad hver ny udsigt frem over flodsengen, på endnu friskere aftryk af de store poter end dem, som den tidligt om morgenen havde set i sneen. Da sporene nu ledte i samme retning, som den selv løb, var den forberedt på ved hver drejning af strømmen at møde sporenes ophav.

Den stak hovedet frem bag den yderste pynt af en klippe, hvor strømmen gjorde en ualmindelig stor bøjning, og dens skarpe øjne så noget, der fik den til at fare sammen og synke ned til jorden. Det var det dyr, der havde lavet sporet, en stor hunlos. Den lå ligesom Enøje tidligere på dagen foran den tæt sammenrullede pigbold. Hvis Enøje havde været en glidende skygge, så blev den nu sådan en skygges genfærd, mens den krøb og kredsede omkring for at komme godt ned i læ for det tavse, ubevægelige par.

Den lagde sig ned i sneen med rypen ved siden af sig og kiggede frem mellem nålene på en lavstammet fyr for at iagttage skuespillet foran sig – den ventende los og det ligeledes ventende pindsvin, der begge spændt lurede på liv. Det ejendommelige ved dette skuespil var, at den enes levevej krævede, at den skulle æde den anden, mens det for den anden gjaldt om at tage sig i agt for at blive ædt. Og imens lå gamle Enøje, ulven, skjult bag fyrretræet og spillede sin rolle med i stykket, idet den ventede på, at tilfældet, et eller andet

lykketræf, skulle forskaffe den det bytte, som det ligeledes var dens levevej at efterstræbe.

Der gik en halv time, en hel, men der hændte intet, pigbolden lå som forstenet, lossen tavs og urørlig som hugget i marmor, gamle Enøje så stille som en død. Og dog følte alle disse tre livet pulsere i sig i en spænding så voldsom, at den næsten var smertelig. De ville næppe nogen sinde komme til at føle sig mere levende, end de nu gjorde, trods denne tilsyneladende forstening.

Enøje rørte sig pludselig umærkeligt og stirrede endnu mere anspændt på de andre. Noget var ved at ske. Pindsvinet var endelig kommet til den slutning, at dets fjende nu var gået. Langsomt og forsigtigt begyndte det at rulle sig ud af sin uindtagelige rustning. Det plagedes åbenbart ikke af onde anelser. Ganske langsomt strakte den strittende bold sig ud og blev længere og længere. Enøje, der så til, følte, hvorledes dens mund fyldtes med væske, og savlede uvilkårligt, da den så dette levende måltid brede sig ud foran den.

Pindsvinet havde endnu ikke fået sig helt udstrakt, da det fik øje på fjenden. I samme sekund slog lossen til. Slaget kom som et lyn, poten med de stive kløer, krumme som rovfugles, skød ind under den bløde bug og blev trukket tilbage med en hurtigt opsprættende bevægelse. Havde pindsvinet været helt udrullet, eller havde det ikke opdaget sin fjende en brøkdel af et sekund, før lossen slog til, ville poten være sluppet uskadt ud igen, men nu fulgte der et sideslag af halen, og skarpe pigge skød ind i poten, der allerede var på tilbagevejen.

Alt dette var gået for sig næsten på én gang. Angrebet og modangrebet, skriget af smerte fra pindsvinet, den store kats

brøl af pludselig pine og overraskelse. Enøje rejste sig ophidset halvt op, dens øren stod lige i vejret, og halen, der lå udstrakt, rystede. Lossens dårlige humør tog helt magten fra den. Den sprang som afsindig ind på det lille dyr, der havde såret den. Men det gryntende og skrigende pindsvin, der var blevet alvorligt såret og nu gjorde svage forsøg på igen at rulle sig sammen, forsvarede sig på ny med et slag af halen, og den store kat skreg atter af smerte og overraskelse. Så begyndte den at trække sig baglæns bort og fnyse. Dens snude lignede, struttende af pigge, en kolossal nålepude. Den strøg med poten hen over snuden for at fjerne de sviende pile, den borede snuden ned i sneen og gned den mod grene og kviste, og samtidig sprang den i frygtelig pine og rædsel vildt omkring, fremad, til siden, op i luften. Den nøs uafbrudt, samtidig med at stumphalen gjorde sit bedste for at piske ved at slå små heftige slag. Et eneste øjeblik holdt den inde med sine spring og blev helt stille. Pindsvinets øjne veg ikke fra den. Selv Enøje fo'r uvilkårligt sammen og rejste børster, da lossen pludselig gjorde et spring lige op i luften og udstødte et rædselsfuldt, langtrukkent hyl. Så løb den bort ad stien, brølende for hvert spring, den gjorde.

Enøje vovede sig ikke ud fra sit skjul, før lossens hyl var svundet hen i det fjerne og døet bort. Den gik med varsomme skridt, som om sneen var oversået med opretstående pigge, rede til at bore sig ind i de bløde trædepuder på dens poter. Pindsvinet modtog Enøje med en rasende skrigen og slog truende de lange tænder mod hinanden. Det var lykkedes det igen at rulle sig sammen til en bold, men det var ikke ganske den samme faste bold som før. Dertil var dets muskler i for høj

grad beskadigede; det var næsten blevet flænget midt over og blødte endnu meget stærkt.

Enøje skrabede nogle mundfulde blodmættet sne sammen, tyggede og smagte på den og slugte den. Det var ligesom en forsmag på stegen; men det æggede tillige sulten voldsomt. Dog, Enøje havde levet for længe i verden til ikke at agte forsigtighedens bud. Den ventede. Den lagde sig ned og ventede, mens pindsvinet lå med klaprende tænder, gryntende og pustende og af og til skrigende af angst. Da nogen tid var gået, lagde Enøje mærke til, at piggene begyndte at synke tilbage, samtidig rystede pindsvinet meget stærkt. Denne skælven holdt pludselig op. Der lød endnu en sidste trodsig klapren med de lange tænder. Så faldt alle piggene tilbage mod kroppen, denne slappedes og rørte sig ikke mere.

Med ængsteligt sammentrukne poter strakte Enøje pindsvinet ud i dets fulde længde og vendte det om på ryggen. Pindsvinet var sikkert død. Enøje så et øjeblik opmærksomt på byttet, så tog den forsigtigt fat i det med tænderne og travede hurtigt bort ned ad den frosne strøm, dels bærende, dels slæbende pindsvinet, men hele tiden med hovedet vendt til siden for ikke at træde på piggene. Så kom den i tanker om noget, kastede byrden fra sig og travede tilbage til det sted, hvor den havde glemt rypen. Den nølede ikke et sekund, men var straks på det rene med, hvad den havde at gøre, og gjorde det – åd rypen med det samme. Så løb den tilbage og samlede sin byrde op igen.

Da den havde slæbt dagens jagtudbytte ind i hulen, undersøgte hunulven det meget nøje, vendte sig derpå om mod Enøje og slikkede den let på halsen. I næste øjeblik jog den igen

Enøje bort fra ungerne med en knurren, der dog lød mindre barsk end sædvanlig og snarere var undskyldende end truende. Dens instinktmæssige angst for ungernes fader var ved at svinde. Enøje var optrådt, som en god ulvefader burde, og viste intet syndigt begær efter at æde de små, hun havde født til verden.

3. Den grå ulveunge

Den lignede ikke sine brødre og søstre. Deres farve viste allerede den rødlige tone, som de havde arvet efter moderen, hunulven. Den alene slægtede i dette stykke faderen på. Den var den eneste grå unge i hele flokken, en rigtig lille ulv. I virkeligheden lignede den påfaldende gamle Enøje, blot med den lille afvigelse, at den havde to øjne, faderen kun ét.

Den grå unges øjne havde ikke været længe åbne, alligevel kunne de se skarpt og klart. Og mens dens øjne endnu var lukkede, havde den kunnet føle, smage og lugte. Den kendte meget godt sine to søstre og sine to brødre. Den var begyndt at lege med dem, skønt endnu kraftesløst og klodset, ja, endog at kævles med dem, idet dens lille hals, når den arbejdede sig selv op til raseri, kom til at dirre af sære, skurrende lyde – forløberne for den ægte ulveknurren. Den havde også, længe før dens øjne åbnede sig, gennem følelsen, smagen og lugten lært sin moder at kende, hos hvem der var varme, flydende føde og ømhed at finde. Moderen rådede over en blød, kærtegnende tunge, som slikkede dens lille, bløde krop og beroligede den og fik den til at putte sig lunt ind til hende og sove.

Den havde sovet således næsten hele den første måned af sit liv; men nu kunne den helt godt se, og den holdt sig vågen længere tid ad gangen og begyndte at lære sin verden rigtigt at kende. Det var en dyster verden, den levede i, skønt det vidste den ikke; den kendte jo ingen anden. Hulen var kun mat oplyst, men dens øjne havde aldrig måttet tilpasse sig til andet lys. Det var endvidere en meget trang verden, grænserne var hiets vægge, men da den ikke vidste noget om den store, vide verden

udenfor, følte den sig aldrig trykket af, at dens tilværelse var så snævert begrænset.

Men den havde tidligt opdaget, at hulens ene væg ikke var som de andre. Det var hulens indgang, hvorfra lyset kom. At der var forskel på denne væg og de øvrige, havde den opdaget, længe før den begyndte at tænke eller bevidst at ville noget. Væggen havde øvet en uimodståeligt dragende virkning på den, før dens øjne åbnede sig og kunne se den. Lyset fra den havde leget på dens tætlukkede øjenlåg, og synsnerverne havde vibreret og modtaget små, underligt behagelige, gnistlignende glimt i varme toner. Livet, der rørte sig i dens lille krop, i hver fiber, ja, som var det egentlige i dens legemlige tilværelse, men alligevel ikke det samme som dens bevidsthedsliv, havde higet mod dette lys og drevet den frem mod det på samme vis, som planteverdenens sindrige kemi får planterne til at stræbe imod solen.

Lige fra begyndelsen, længe før der vågnede nogen bevidst vilje i den, var den bestandig kravlet hen mod hulens indgang. Og heri var dens brødre og søstre i overensstemmelse med den. Aldrig kravlede nogen af dem i dette tidsrum hen mod de skumle hjørner i baggrunden. Lyset drog dem, som var de planter. Den livets kemi, der bestemte deres sammensætning, krævede lys som en nødvendighed for at være til, og deres små hvalpekroppe kravlede naturbestemt og i blinde mod lyset, som vinens slyngtråde. Senere, da hver især udviklede sin ejendommelighed og blev sig sine ønsker og drifter bevidst, fik lyset forøget tillokkelse for dem. De kravlede og krøb bestandig hen imod det og blev drevet tilbage derfra af deres moder.

Det var ved sådanne lejligheder, at den grå unge lærte andet at kende hos sin moder end netop den bløde, kærtegnende tunge. Under sin idelige kravlen hen mod udgangen opdagede den, at moderen også havde en snude, der kunne tugte den med skarpe puf, en pote, der kunne presse den ned mod jorden og med hurtige, beregnende slag få den til at trimle rundt og rundt. På den vis lærte den smerte at kende og oven i købet at undgå smerte, først ved ikke at udsætte sig for den og dernæst, når den alligevel havde løbet risikoen, ved at springe til side eller vige tilbage. Dette var bevidste handlinger og resultater af dens første almindelige slutninger med hensyn til verden. Tidligere var den mekanisk veget tilbage for smerte, ligesom den mekanisk var kravlet mod lyset. Herefter veg den tilbage for smerte, fordi den vidste, at det var smerte.

Den var en lille arrig hvalp. Men det var dens brødre og søstre også. Det var ikke til at undres over. Den var et kødædende dyr. Den var rundet af en slægt af kødædere og rovdyr. Deres far og mor levede udelukkende af kød. Mælken, den havde indsuget, så snart den var blevet født til verden, var direkte omdannet fra kød, og nu, da den var en måned gammel, og dens øjne kun havde været åbne en uge, begyndte den selv at æde kød – kød, der var halvt fordøjet af moderen og opgylpet til de fem hurtigt voksende unger, der allerede krævede mere die, end den kunne give dem.

Men den var oven i købet den arrigste unge i flokken. Den kunne knurre kraftigere end nogen af de øvrige, og dens små anfald af raseri var langt værre end deres. Det var også den, der først lærte, hvorledes man med et snildt slag med poten kunne få en modstander til at trimle om. Og det var den, der var den

første, som tog en anden hvalp i øret og halede i den og knurrede med tæt sammenbidte kæber. Og endelig var det også den, hunulven havde mest besvær med at holde borte fra indgangen.

Den grå hvalps higen efter lyset voksede fra dag til dag. Den var evindelig på togt hen imod indgangen, ofte flere meter borte fra moderen, men blev lige så hurtigt drevet tilbage igen. Den vidste bare ikke, det var en indgang. Den kendte overhovedet ikke til indgange – stier, ad hvilke man kunne gå fra et sted til et andet. Den kendte ingen andre steder end hulen, langt mindre til at gå andre steder hen. Indgangen til hulen var kun en væg for den – en lysvæg. Hvad solen var for dem, der levede udenfor, var denne væg af lys for den: væggen lokkede den til sig, ligesom lampen lokker møllet. Den stred bestandig for at komme hen til lyset. Livskraften, der rørte sig i den, vidste, at det var den eneste vej ud, den vej, som den engang skulle gå. Men selv vidste den ikke noget om det. Den vidste i det hele taget ikke, at der fandtes nogen verden udenfor.

En mærkelig egenskab var der ved denne lysvæg. Faderen – den kendte allerede sin far som den eneste beboer i verden foruden moderen, et væsen, der lignede moderen og sov nær lyset og var den, der bragte kød – faderen kunne gå lige gennem denne lyse væg længst borte og forsvinde. Det kunne den grå unge ikke forstå. Dens mor havde aldrig tilladt den at nærme sig væggen, men den havde nærmet sig de øvrige vægge og mødt hårde hindringer, som den stødte sin bløde, lille snude imod. Det gjorde ondt. Og efter flere sådanne oplevelser lod den væggene i fred. Uden at tænke nærmere over det anså den

faderens forsvinden gennem væggen for noget, der var ejendommeligt for ham, ligesom mælk og halvfordøjet kød var noget, der var ejendommeligt for moderen.

Den grå unge gav sig i virkeligheden ikke af med at tænke, i hvert fald ikke på samme vis som mennesker. Dens hjerne fungerede på en uklar måde. Men de følgeslutninger, den kom til, var alligevel lige så tydelige og skarpe som de, mennesker kommer til. Den havde en metode med at tage forholdene, som de var, uden at gruble over dem.

Det var i virkeligheden dens måde at opfatte på. Den lod sig aldrig anfægte af, hvorfor en ting hændte. *Hvorledes* tingene hændte, var tilstrækkeligt. Da den således nogle gange havde stødt sin snude mod den bageste væg, tog den det for givet, at den ikke kunne forsvinde ind gennem vægge. På samme måde tog den det for givet, at faderen kunne forsvinde gennem vægge. Men den besværede sig ikke i ringeste måde med grublerier over forskellen mellem sig selv og faderen. Logik og fysik hørte ikke med til dens medfødte evner.

Som de fleste af vildmarkens dyr fik den hurtigt sulten at føle. Der kom en tid, hvor ikke alene kødforsyningen standsede, men hvor moderen heller ikke gav mere mælk. I begyndelsen peb og hylede ungerne, for det meste sov de dog. Det varede ikke længe, før de lå i en døs af sult. Deres sædvanlige kiv og uenighed, de små anfald af raseri og tilløbene til at knurre havde brat fået ende, lige så udflugterne hen til den lyse væg længst borte. Ungerne sov, mens livet i dem langsomt ebbede ud.

Enøje var fortvivlet. Den strejfede vidt og bredt omkring og sov kun meget lidt i hiet, der nu var blevet trist og glædeløst.

Selv hunulven forlod kuldet og gik ud for at søge efter bytte. I de første dage, efter at ungerne var født, havde Enøje flere gange travet den lange vej tilbage til indianerlejren og plyndret snarerne, men da sneen smeltede og isen på floderne tøede op, var indianerne flyttet bort, og dermed var denne kilde til bytte udtømt.

Da den grå unge atter vågnede op til liv og igen begyndte at få interesse for den lyse væg, opdagede den, at der var blevet færre indbyggere i dens verden. Der var kun én søster tilbage. De øvrige søskende var forsvundet. Den grå ulv blev, da den følte sig kraftigere, nødt til at lege alene, for søsteren lå hen uden at løfte sit hoved og rørte sig ikke mere. Den grå unges lille krop begyndte at blive rund af det kød, den nu åd, men føden var kommet for sent til søsteren. Hun blev ved at sove, et lille skelet, overtrukket med skind, hvori livsflammen brændte svagere og svagere og til sidst helt sluktes.

Dernæst kom der en tid, da den grå unge ikke længere så sin fader komme til syne og forsvinde gennem den lyse væg eller ligge og sove i indgangen. Dette hændte ved slutningen af en følgende, men mindre hård sulteperiode. Hunulven vidste, hvorfor Enøje ikke kom tilbage, men der var ikke nogen måde, hvorpå den kunne gøre den grå unge forståeligt, hvad den havde set. Da hunulven selv var ude på jagt efter bytte og var gået op langs den venstre flodarm, hvor lossen holdt til, var den stødt på Enøjes daggamle spor og havde fulgt det. Hvor sporet hørte op, havde den også fundet Enøje, eller hvad der var blevet tilbage af den. Der sås talrige spor af kampen og af lossens vej tilbage til sit leje efter sejren. Før hunulven vendte om, havde

den fået denne hule opsporet, men den så, at lossen var i hulen, og den dristede sig ikke derind.

Efter dette undgik hunulven, når den var på jagt, den venstre flodarm. Den vidste, at der fandtes et kuld killinger i lossens hule, og den kendte lossen som et vildt og farligt dyr, en frygtelig modstander. For en fem-seks ulve var det en let sag at drive en hvæsende los med rejste børster og krum ryg op i et træ; noget helt andet var det for en enlig ulv at give sig i lag med en sådan fjende, særlig når den vidste, at lossen havde et kuld sultne unger at forsvare.

Men vildmarken er vildmarken, og moderkærlighed er moderkærlighed – alle vegne, i vildmarken som udenfor denne, vover moderen det yderste, når det gælder de små. Og den tid skulle komme, da hunulven for den grå unges skyld skulle driste sig op langs den venstre flodarm til lejet i klipperne uden at ænse lossens vrede eller hævn.

4. Omverdenen

Da den tid kom, hvor moderen begyndte at forlade hulen for at drage på jagtekspeditioner, havde ungen lært at respektere den lov, som forbød ham at nærme sig hulens indgang. Ikke alene var loven mange gange blevet ham kraftigt indprentet ved hjælp af hans mors poter og næse, men også frygtens instinkt udviklede sig hos ham. Rigtignok havde han endnu aldrig i sin huletilværelse mødt noget, hvorigennem han havde lært frygt at kende. Men frygten sad ham dog i blodet. Den var en overlevering fra fjerne forfædre, forplantet til ham gennem tusinder og atter tusinder af liv. Han havde fået den direkte i arv fra Enøje og hunulven, men denne arv havde de igen fået gennem de mange generationer af ulve, som var gået forud for dem. Frygt! Denne vildmarkens arvelod, som intet dyr kan undgå eller bytte bort for en ret linser. Altså kendte den grå ulv til frygt, skønt han ikke kendte grunden til denne følelse. Muligvis fandt han sig i den som et af de bånd, livet pålæggger én. For han havde allerede lært, at der var sådanne hæmmende bånd. Han havde følt sult, og når han ikke kunne stille denne sult, havde han følt det som en hæmning. Indespærringen i hulen, moderens skarpe næse, hendes straffende poter og de forskellige sulteperioder, som han havde oplevet, havde gjort det klart for ham, at ikke alt var frihed her i verden, og at der var hæmmende bånd og indskrænkninger til. Indskrænkninger og hæmninger var love, og at adlyde dem var det samme som at undgå det onde og berede sig selv glæde.

Han ræsonnerede ikke over dette på samme måde, som et menneske ville gøre det. Han skelnede blot mellem de ting, som

gjorde ondt, og dem, som ikke gjorde ondt. Og efter således at have klassificeret dem undgik han de ting, der gjorde ondt, hæmningerne og indskrænkningerne, for at kunne nyde de glæder, tilværelsen kunne byde som vederlag.

Når han derfor holdt sig indenfor hulens indgang, var det dels af lydighed mod sin moder og dels af lydighed mod den navnløse, ukendte ting – frygt. Hulens udgang var for ham kun en hvid lysmur. Når hans moder var borte, sov han den meste tid, og i de korte mellemrum, hvor han var vågen, forholdt han sig ganske rolig og undertrykte de klynkende skrig, som pressede på i hans strube for at få lyd.

En dag, da han lå og lyttede, hørte han en fremmed lyd udenfor. Han vidste ikke, at det var en jærv, som stod udenfor og skælvende af frygt for sin egen dristighed søgte at snuse sig til, hvad der var inde i hulen. Ungen vidste kun, at lyden var fremmed og udenfor den almindelige klassifikation – altså ukendt og frygtelig – for det ukendte var en af grundbestanddelene af frygt.

Hårene rejste sig på den grå unges ryg, men han udstødte ikke en lyd. Hvorledes vidste han nu, at han skulle rejse børster ad det ukendte, som snusede og snøftede udenfor? Han havde aldrig lært noget om det, og dog var det et synligt udtryk for den frygt, som boede i ham, og som der ikke hidtil havde eksisteret nogen begrundelse for i hans eget liv. Men frygten ledsagedes af et andet instinkt – at holde sig gemt. Ungen var vild af rædsel, men alligevel lå han uden at gøre en bevægelse eller give en lyd fra sig, stivnet, forstenet i ubevægelighed, ganske som død at se til. Da hans mor kom hjem, knurrede hun, da hun lugtede jærvens spor, sprang ind i hulen og

slikkede ham og kærtegnede ham med snuden i et ukueligt anfald af ømhed. Hvalpen følte, at den på en eller anden måde var sluppet for noget meget slemt.

Men der var så mange andre kræfter, der arbejdede i ham, og blandt disse spillede væksten den største rolle. Instinkt og love foreskrev ham lydighed, hans legemes udvikling foreskrev ham ulydighed. Hans moder og frygten drev ham til at holde sig fra den hvide væg. Udvikling er liv, og livet søger altid lyset. Der var intet, som kunne dæmme op for den strøm af liv, som rørte sig i ham, svulmende for hver mundfuld kød, han slugte, hvert åndedrag, han tog. Og en skønne dag blev frygt og lydighed fejet til side af den overstrømmende livstrang, og ungen ravede og kravlede hen imod udgangen.

Ulig alle andre mure, han kendte, syntes denne mur at vige tilbage, efter som han nærmede sig. Den bløde, lille næse, som han søgende stak frem, stødte ikke mod nogen hård overflade. Det stof, muren var af, syntes at være lige så gennemtrængeligt og vigende som lys. Og da tilstand i hans øjne tog sig ud som form, så trængte han ind i, hvad der for ham havde været mur, og badede i det stof, hvoraf den bestod.

Dette var i sandhed forbavsende. Han væltede sig frem gennem fast væg. Og lyset blev stadig klarere. Frygten drev ham til at gå tilbage, og livslysten drev ham til at gå fremad. Pludselig befandt han sig ved hulens udgang. Og i det samme sprang den mur, han troede, han befandt sig bag, med ét tilbage fra ham og lå nu i en umådelig afstand. Lyset var blevet pinagtigt klart. Det blændede ham. Og den pludselige og voldsomme udvidelse af rummet gjorde ham ligeledes

svimmel. Lidt efter lidt vænnede hans øjne sig mekanisk til det skarpe lys og indstilledes til at opfatte de fjerne genstande.

Ved første øjekast forekom det ham, at muren var sprunget helt ud af syne. Men nu så han den igen; blot syntes den nu at være uhyre langt borte fra ham, og dens udseende var også forandret. Det var nu en broget mur, dannet af træer, der stod langs en bæk, af bjerge, som ragede op over træerne, og af himlen, som hvælvede sig over bjergene.

Han blev grebet af skræk. Dette var igen noget af det skrækkelige ukendte. Ungen krøb sammen ved hulens indgang og stirrede ud i verden. Han var frygtelig angst. Dette var fremmed for ham – altså noget fjendtligt. Derfor rejste han børster, og hans læber trak sig op under et svagt forsøg på at snerre vildt og frygtindgydende. I al sin ynkelighed og frygt udæskede han dog trodsigt hele verden til kamp.

Der skete intet. Han stirrede og stirrede, og i sin nysgerrighed glemte han at snerre, ligesom han også glemte at være bange. For en kort tid var livskraften større end frygten, og denne livskraft viste sig i form af nysgerrighed. Han begyndte at lægge mærke til de nærmeste genstande – en isfri strækning af bækken, som blinkede i solen, det udgåede fyrretræ, der stod for foden af skråningen, og skråningen selv, der løb lige op til ham og først standsede to fod neden for hulens indgang, hvor han lå og krøb sammen.

Nu havde den grå unge jo levet hele sit liv på jævnt gulv, og han kendte ikke noget til de stød, som et fald kan forårsage. Han vidste overhovedet ikke, hvad et fald var. Derfor trådte han nok så frejdigt ud i luften. Hans bagben stod endnu på hulens rand, og han faldt derfor på hovedet og jorden gav ham et hårdt

slag på snuden, der fik ham til at hyle. Og så begyndte han at rulle ned ad skrænten, stadig stærkere og stærkere. Han var ude af sig selv af rædsel. Nu havde det ukendte endelig fået tag i ham. Det havde fået et rasende greb i ham og ville nu sikkert gøre en eller anden forfærdelig ulykke på ham. Livskraften blev fortrængt af frygten, og han peb akkurat som en forskrækket hundehvalp.

Det ukendte rev ham med sig mod, han vidste ikke hvilken frygtelig ulykke, og han peb ustandseligt. Dette var noget andet end dengang, han havde ligget stiv af skræk, mens det ukendte lurede lige udenfor. Nu havde dette ukendte fået et fast tag i ham. Nu nyttede tavshed ikke mere. Desuden var det ikke frygt, men rædsel, som gennemrystede ham.

Men skråningen blev lidt efter lidt jævnere, og ved foden var den græsbevokset. Her gik farten af ungen. Og da han endelig lå stille, udstødte han i sin dødsangst en sidste piben, som endte i et langt klageskrig. Og som en ganske selvfølgelig ting begyndte han så at slikke det tørre ler af, som havde klistret sig fast på ham under farten – ganske som om han allerede havde gjort toilette de tusinde gange.

Derpå satte han sig på sin hale og stirrede på omgivelserne, som det første menneske, der lander på Mars, ville gøre. Ungen var brudt gennem muren ud til verden, det ukendte havde givet slip på ham, og her sad han nok så godt, uden skrammer eller sår. Men det første menneske, som betrådte Mars, ville dog sikkert føle sig lidt mindre fremmed, end ulveungen gjorde det på jorden. Uden noget forudgående kendskab af nogen art, uden ringeste begreb om, at der overhovedet eksisterede noget

sådant, befandt han sig pludselig som opdager midt i en fuldstændig ukendt verden.

Nu, da dette rædselsfulde ukendte havde givet slip på ham, glemte han helt, at der var grund til at være bange for det ukendte. Han var kun opfyldt af nysgerrighed over alle de ting, som omgav ham. Han undersøgte græsset under sig, tranebærplanterne lige ved siden af sig og stammen af det udgåede fyrretræ, som stod i udkanten af en åben plads mellem træerne. Et egern, som løb rundt omkring stammen, kom lige hen imod ham og forskrækkede ham grueligt. Han dukkede sig ned og snerrede. Men egernet blev lige så forskrækket som han. Det løb op i et træ, og først da det var kommet i sikkerhed deroppe, skrattede det truende ned til ham.

Dette virkede opmuntrende på ungen, og skønt det gav et ryk i ham, da han lidt senere mødte en træpikker, fortsatte han dog fortrøstningsfuldt sin undersøgelse. Så stor var hans tiltro til det ukendte, at han, da en elsdyrfugl nok så frækt hoppede op mod ham, legende strakte sin pote ud imod den. Resultatet var, at fuglen huggede ham i hans næsespids, så at han kastede sig på maven og peb, men den støj, som han derved gjorde, var for meget for fuglen, som hurtigst muligt søgte sikkerhed i flugt.

Ulveungen gjorde mange opdagelser. Hans tågede lille hjerne havde allerede ubevidst inddelt tingene i dem, der var levende, og dem, der ikke var levende. Han forstod også, at han måtte tage sig i agt for de levende ting. De ting, som ikke var levende, blev altid stående på samme sted, men de ting, som var levende, bevægede sig, og det var ikke til at forudse, hvad de ville foretage sig. Af dem kunne man vente sig det uventede, og det måtte han være forberedt på.

Han kom meget kluntet af sted på sin spadseretur. Han løb på alle mulige pinde og forhindringer. En gren, som for hans øjne var meget langt borte, rev ham I næste øjeblik over næsen eller skurede mod hans ribben. Jorden var ujævn, og sommetider tog han for lange skridt og faldt på næsen, lige så tit tog han for korte og stødte fødderne. Så var der også både store og små rullesten, som gled under ham, når han trådte på dem, og derved lærte han, at ikke alle livløse ting var i samme tilstand af stabil ligevægt som hjemme i hans hule, og at små, livløse genstande lettere faldt ned eller rullede rundt end store, livløse genstande. Men for hvert uheld lærte han noget. Jo længere han gik, jo bedre gik det for ham. Han lærte at beregne sine egne muskelbevægelser, at kende sine fysiske begrænsninger, at udregne afstanden mellem genstande indbyrdes og mellem genstandene og sig selv.

Han havde lykken med sig. Kødjæger, som han var, skønt han ikke selv vidste det, havde han det held ligefrem at snuble over kød lige uden for døren til sin hule, da han tog det første skridt ud i verden. Det var et rent tilfælde, at han opdagede fjeldrypens kløgtigt skjulte rede. Han faldt ligefrem over den. Han havde prøvet på at spadsere op ad et styrtet fyrretræs stamme. Den rådne bark gik i stykker under hans fødder, og med et fortvivlet hyl gled han ned ad den runde stamme, masede gennem grene og blade på en lille busk og endte nede på jorden midt inde i busken, mellem syv små rypekyllinger.

De skreg op, og lige straks blev han bange for dem. Så opdagede han, at de var ganske små, og han blev modigere. De rørte sig. Han lagde poten på en af dem, og den sprællede voldsomt. Dette morede ham i høj grad. Han lugtede til den.

Han tog den i munden, og den kæmpede imod og kildrede hans tunge. I samme øjeblik blev han grebet af sult. Kæberne lukkede sig sammen. Han hørte benene knase under sine tænder og følte det varme blod inde i munden. Det smagte godt. Dette var kød, ganske af samme slags, som hans mor gav ham, men der var dog den forskel, at det var levende mellem hans tænder og derfor bedre. Så åd han kyllingen og holdt ikke op, før han havde fortæret hele kuldet. Derpå slikkede han sig om munden på samme måde, som hans mor plejede at gøre, og begyndte at kravle ud af busken.

Pludselig fo'r en fjedret hvirvelvind imod ham. Han blev ganske forvirret og blindet af den vrede rypemoders vingeslag og skjulte pibende hovedet mellem sine poter. Men slagene regnede stadig ned over ham. Rypemoderen var rasende. Så blev han også vred. Han rejste sig snerrende og langede ud efter den med poterne. Han satte tænderne i den ene vinge og rev og sled i den. Rypen kæmpede hårdt imod ham, og det haglede ned over ham med slag fra dens frie vinge. Det var hans første kamp, og han blev ganske berust af det. Han glemte al sin frygt for det ukendte. Han var ikke længere bange for noget som helst. Han kæmpede, han sled i noget levende, der slog løs på ham. Dette levende var jo også kød. Mordlysten greb ham. Han havde lige ødelagt små, levende tingester, nu ville han ødelægge denne store, levende genstand. Han havde alt for travlt og var alt for lykkelig til at tænke på, at han var lykkelig. Han blev grebet af en henrykkelse og hoveren så stærk, som han endnu aldrig havde kendt magen til.

Han holdt fast på vingen og knurrede mellem sine sammenbidte tænder. Rypen trak ham ud af busken, og da han

drejede sig for at trække den om bagved den, rev han den med sig bort fra den og ud på den åbne plads. Rypen skreg som en besat hele tiden og slog med den fri vinge, så at fjerene fløj rundt i luften som snefnug. Ungen var i et forfærdeligt oprør, hele hans stridbare races blod jog igennem hans årer. Dette var liv, men han vidste det ikke. Han var nu begyndt på det, han var skabt til – at dræbe kød og at kæmpe for at få det dræbt. Han retfærdiggjorde sin eksistens, og livet når sit højdepunkt, når det gør sit yderste for at gøre det, som det er udstyret til at gøre.

Efter nogen tids forløb holdt rypen op med at kæmpe. Han holdt stadig fast på den, og de lå på jorden og så på hinanden. Han prøvede på at knurre truende og vildt. Den hakkede ham på næsen, som var øm efter de mange udståede eventyr. Han klynkede, men slap ikke. Den hakkede og hakkede gang efter gang, og hans klynken steg til jamren. Han prøvede på at trække sig tilbage uden at tænke over, at han samtidig trak rypen med. En regn af hak ramte hans mishandlede snude. Hans krigslyst var ved at ebbe ud, han gav slip på sit bytte, vendte ryggen til det og tiltrådte over hals og hoved et lidet hæderfuldt tilbagetog ind over den åbne plads.

På den modsatte side, nær ved udkanten af buskadset, lagde han sig til hvile. Tungen hang ham langt ud af munden, han trak vejret hurtigt og besværligt, hans næse smertede endnu, og gang på gang jamrede han stille. Men som han lå dér, fik han pludselig en følelse af, at noget skrækkeligt nærmede sig. Alle det ukendtes rædsler syntes at styrte sig ind på ham, og han trak sig instinktivt om bagved den skærmende busk. I samme øjeblik mærkede han et stærkt lufttræk, og et stort bevinget

legeme svævede uheldsvangert og lydløst forbi ham. En høg, som var skudt ned fra luften efter ham, havde lige akkurat forfejlet sit bytte.

Mens han lå bagved busken, søgte at blive rolig igen og skrækslagen kiggede frem, så han, at rypemoderen flagrede ud af den ødelagte rede på den modsatte side af den åbne plads. Optaget af sin sorg lagde hun ikke mærke til den vingede pil oppe i luften. Men ungen så – og det var en advarsel for ham – hvorledes høgen hastigt skød ned, han så et lille glimt af dens legeme helt nede ved jorden, dens kløers greb i rypen, han hørte rypens skrig af smerte og rædsel og så, hvorledes høgen steg op i luften igen, bærende rypen i sine kløer.

Det varede længe, inden ulveungen forlod sit tilflugtssted. Han havde lært meget. Levende ting var kød. De var gode at æde. Men når levende ting var store nok, kunne de såre hårdt. Det var bedre at æde små, levende ting, som f.eks. rypekyllingerne, og lade store levende ting, såsom rypemoderen, være i fred. Ikke desto mindre følte han en lille kende ærgerrighed og et skjult ønske om igen at kæmpe med den voksne rype – men desværre havde høgen jo taget hende med sig. Måske var der andre ryper til. Han ville gå en tur og undersøge sagen.

Han kom ad en jævn skråning ned til bækken. Ulveungen havde aldrig set vand før. Grunden så god nok ud. Der var ingen som helst ujævnheder på overfladen, og han trådte nok så frejdigt ud på den og faldt, hylende af skræk, lige i armene på det ukendte. Det var koldt, og han snappede efter vejret. Vand styrtede ind i hans lunger i stedet for den luft, som altid før var strømmet ind, når han trak vejret. Han fik en kvælende

fornemmelse, der var som dødskval. For ham betød det døden. Han havde ikke noget bevidst kendskab til døden, men som alle vilde dyr havde han en instinktmæssig følelse for døden. Den stod for ham som den værste af alle smerter. Døden var selve det ukendtes essens; den var summen af alle det ukendtes rædsler, den største og utroligste ulykke, som kunne hænde ham, en ulykke, som han intet kendte til, men som han frygtede alt af.

Han kom igen op til overfladen, og den dejlige luft trængte ind i hans åbne mund. Han gik ikke til bunds igen. Ganske som om det var en for længst tilvant bevægelse for ham, slog han ud med alle fire ben og begyndte at svømme. Den nærmeste bred var en meter borte, men han var kommet op med ryggen til den, og det første, hans blik hvilede på, var den modsatte bred, som han straks begyndte at svømme over imod. Bækken var ganske smal, men på dette sted havde den udvidet sig til en lille dam, som var adskillige meter bred.

Midt ude i bækken blev han grebet af strømmen, som førte ham med sig i rivende hast. Han kom ned i det lille vandfald for den anden ende af bredningen. Her nyttede det ikke stort at svømme. Det rolige vand var pludselig kommet i oprør. Snart var han nede og snart oppe, og hele tiden var han i voldsom bevægelse og blev drejet rundt og rundt eller slået mod en klippe. Og for hver klippe, han blev slynget imod, udstødte han et klageskrig. Hans vej var opfyldt af klageskrig, og af deres antal ville man have kunnet slutte sig til det antal klipper, han stødte på.

Midt i strømmen var der atter en lille bredning, og her tog bagstrømmen ham og førte ham ind til bredden, hvor han

havnede i en grusbunke. Rædselsslagen kravlede han op af vandet og lagde sig ned. Nu havde han lært endnu mere om verden. Vand var ikke levende. Men alligevel bevægede det sig. Desuden så det lige så fast ud som jord, men var uden spor af fasthed. Af disse kendsgerninger drog han den slutning, at tingene ikke altid var, hvad de så ud til at være. Ulveungens frygt for det ukendte var nedarvet mistillid, og den var nu blevet befæstet gennem egne erfaringer. Herefter ville han, som rimeligt kunne være, nære afgjort mistro til genstandenes udseende. Han ville aldrig mere have tillid til noget, før han havde lært dets egenskaber at kende.

Endnu et eventyr var forbeholdt ham den dag. Han kom pludselig i tanker om, at der eksisterede et væsen, som var hans mor. Og så fik han en følelse af, at han trængte meget mere til hende end til noget andet i hele verden. Ikke alene hans legeme, men også hans lille hjerne var træt af alle de eventyr, han havde oplevet. Hans hjerne havde ikke arbejdet så hårdt i hele hans liv som på denne dag. Han var tilmed søvnig, og derfor begav han sig af sted for at finde hulen og sin mor og følte sig undervejs grebet af en overvældende ensomhed og hjælpeløshed.

Han kravlede netop af sted mellem nogle buske, da han hørte et skarpt, truende skrig. Det flimrede gult for hans øjne, og han så en væsel springe lynsnart forbi ham. Det var kun en lille, levende genstand, og han følte ikke spor af angst. Pludselig opdagede han lige ved sine fødder en utroligt lille, levende genstand, kun nogle få tommer lang. Det var en ung væsel, som havde været lige så ulydig som han selv og var gået alene på eventyr. Den prøvede på at trække sig tilbage, men ulveungen væltede den med sin pote. Den udstødte nogle mærkelige,

skurrende lyde, og i næste øjeblik flimrede det igen gult for ulveungens øjne. Han hørte igen det advarende skrig og fik i samme nu et hårdt slag på den ene side af halsen, mens han følte, at væselmoderens skarpe tænder borede sig ned i hans kød.

Mens han hylende og jamrende væltede sig baglæns, så han, at væselmoderen sprang hen til sin unge og forsvandt med den ind i det nærliggende krat. Biddet i halsen gjorde stadig ondt, men hans æresfølelse havde fået et endnu sværere sår, og han satte sig ned og klynkede ynkeligt. Denne væselmoder var jo ganske lille og alligevel så vild! Han havde endnu ikke lært, at en væsel i forhold til sin størrelse og vægt er vildmarkens vildeste, hævngerrigste og frygteligste dræber. Men han skulle snart få kendskab til det.

Han sad stadig og græd, da væselmoderen kom tilbage igen. Nu, da hendes unge var borte, kastede hun sig ikke over ham straks. Hun nærmede sig mere forsigtigt, og ulveungen havde god lejlighed til at betragte hendes tynde, slangeagtige krop og hendes ivrige, højt hævede hoved, som også lignede et slangehoved. Hendes skarpe, truende skrig fik hårene til at rejse sig på hans ryg, og han snerrede bistert ad hende. Hun kom nærmere og nærmere. Så fulgte der et spring, som var hurtigere end hans uøvede syn kunne følge, og det slanke, gule legeme forsvandt for et øjeblik ud af hans synskreds. I næste øjeblik mærkede han hendes tænder, som borede sig ind i hans strube gennem hår og kød.

I begyndelsen snerrede han og forsøgte at kæmpe. Men han var meget ung, dette var hans første dag ude i den store verden, hans snerren gik snart over til klynken, og hans kamp blev et

forsøg på flugt. Væslen slap ikke sit tag i ham. Hun hang fast som en burre og forsøgte at bore sine tænder ind i den store åre på halsen, hvor hans hjerteblod pulsede. Væslen er en blodsuger, og den foretrækker så vidt muligt at suge blod af et levende væsen.

Den grå unge ville være blevet dræbt, og der ville ikke have været mere at fortælle om ham, hvis hans mor ikke i samme øjeblik var kommet jagende ind gennem buskadset. Væselen gav slip på ungen og sprang lige ind imod hunulvens strube, men forfejlede springet og fik kun fat i kæben. Hunulven slog med hovedet som en piskesnert, så væselen gav slip og blev kastet op i luften. Og i flugten blev det gule, slanke legeme grebet af ulvens tænder, og væselen fandt sin død mellem de stærke kæber.

Den grå hvalp fik et nyt bevis på forøget kærlighed fra sin moders side. Hendes glæde over at have fundet ham syntes endog større end hans glæde over at være blevet fundet. Hun puslede om ham, kærtegnede ham og slikkede de sår, som væselens tænder havde efterladt. Så fortærede de i skøn enighed blodsugeren og gik så sammen tilbage til hulen for at sove.

5. Livets lov

Ungens udvikling foregik hurtigt. Han hvilede sig to dage og vovede sig så ud af hulen igen. Det var på denne udflugt, han opdagede den unge væsel, hvis mor han havde været med til at æde, og han sørgede for, at den unge væsel fik samme skæbne som sin mor. Men på denne lille ekspedition fo'r han ikke vild, og da han blev træt, søgte han hjemad igen til hulen og sov. Og for hver dag, der gik, strejfede han nu videre og videre omkring.

Han begyndte at få en bestemt følelse af sine kræfter og sine svagheder og forstå, når han skulle være modig, og når han skulle være forsigtig. Han fandt det hensigtsmæssigt altid at være forsigtig, undtagen i de sjældne øjeblikke, hvor han, overbevist om sit eget mod, hengav sig til små raserianfald og uskyldige lyster.

Når han traf en omstrejfende fjeldrype, viste han sig altid som en rasende, lille djævel, og når han hørte den muntre pludren af det egern, som han første gang havde hørt ved det visne fyrretræ, undlod han aldrig at besvare den på den mest hidsige måde. Synet af en høg bragte ham ufejlbarligt i det vildeste raseri, for han glemte aldrig det hug, han havde fået over næsen første gang, han mødte et væsen af samme slags.

Men der var tider, hvor ikke engang en høg gjorde noget indtryk på ham, og det var, når der truede ham noget ondt fra andre omstrejfende kødjægere. Han slingrede ikke mere og vraltede heller ikke, for han havde allerede lært at efterligne sin mors snigende og lydløse løb, tilsyneladende uden anstrengelse

og dog glidende fremad med en hurtighed, som virkede lige så skuffende som umærkelig.

Med hensyn til jagt havde han hidtil kun haft lykken med sig i begyndelsen. De syv rypekyllinger og den lille væsel var alt, hvad han hidtil havde dræbt. Hans ønsker om at dræbe tiltog for hver dag, og han omfattede egernet, som pludrede så ustandseligt og altid underrettede de vilde fugle om, at ulveungen nærmede sig, med en sulten maves interesse. Men ligesom fuglene kunne flyve, således kunne egern klatre i træerne, og ulveungen havde ingen anden udvej end upåagtet at kravle ind på livet af egernet, når det en gang var nede på jorden.

Ungen havde stor respekt for sin mor. Hun kunne skaffe kød og undlod aldrig at bringe ham hans andel. Desuden var hun ikke bange for tingene. Det gik ikke op for ham, at denne frygtløshed bundede i kendskab og erfaringer. På ham virkede den som et udslag af magt. Hans mor repræsenterede magten, og efterhånden som han blev ældre, følte han denne magt gennem de stadig skarpere påmindelser, han fik af hendes pote, mens de irettesættende puf, han hidtil havde fået af hendes snude, lidt efter lidt blev til flænger af hendes tænder. For alt dette respekterede han ligeledes sin mor. Hun forlangte lydighed af ham, og jo ældre han blev, desto mindre blev hendes tålmodighed.

Sultetiden kom igen, og med skarpere forståelse mærkede ungen, hvordan sulten sled i ham. Hunulven løb sig ganske mager for at søge efter kød. Hun sov næsten ikke mere i hulen, men tilbragte al sin tid på jagt efter kød, skønt stadig forgæves. Denne sulteperiode var ikke lang, men den var streng, mens

den stod på. Ungen kunne ikke finde mere mælk hos sin mor, og han fik ikke en eneste smule kød for sin egen mund.

Før i tiden havde han jaget i leg blot for jagtglædens skyld, nu jagede han i dødsens angst, men fandt intet. Men disse stadige uheld fremskyndede hans udvikling. Han studerede egernets vaner med mere omhu og søgte med stor iver at krybe ind på livet af det og overraske det. Han studerede musenes færden og søgte at lokke dem ud af deres gange, og han gjorde mange erfaringer angående ryperne og træpikkerne. Og der kom en dag, hvor høgens skygge ikke mere drev ham skælvende tilbage mellem buskene. Han var blevet stærkere, klogere og mere selvsikker. Desuden var han ude af sig selv af sult. Så satte han sig på sin bagdel på en åben plads og opfordrede på den mest iøjnefaldende måde høgen til at komme ned fra luften. Han vidste jo, at deroppe i den blå luft over ham svævede der kød, kød, som hans mave længtes så ubeskriveligt efter. Men høgen afslog at komme ned og kæmpe med ham, og ungen kravlede ind i et buskads og klynkede over sin skuffelse og sin sult.

Sultetiden fik ende. Hunulven bragte kød hjem med sig. Det var noget mærkeligt kød, helt forskelligt fra det, hun hidtil havde bragt ham. Det var en loskilling, halvvoksen ligesom ulveungen, men ikke så stor. Og det var alt sammen til ham. Hans mor havde stillet sin sult andetsteds, uden at han dog vidste, at det var resten af loskuldet, som var gået med for at tilfredsstille hende. Han vidste heller ikke, hvilket desperat vovestykke hans mor havde udført. Han vidste kun, at den fløjlsbløde killing var kød, og han åd og blev lykkeligere for hver mundfuld, han tog.

En fuld mave forleder til uvirksomhed, og ungen lå i hulen og sov ved siden af sin mor. Han vågnede ved hendes snerren. Aldrig havde han hørt hende snerre så rædselsfuldt. Muligvis var det også den mest rasende snerren, hun i hele sit liv havde udstødt. Der var grund til det, og ingen vidste det bedre end hun. Man ødelægger ikke ustraffet en los' hi. I eftermiddagens fulde lys så ungen losmoderen, som krøb ind ad hulens indgang. Hårene rejste sig på hans ryg ved dette syn. Her var der noget at være bange for, han behøvede ikke at ty til sit instinkt for at forstå det. Og hvis ikke synet var tilstrækkeligt, så var det rasende skrig, som fredsforstyrreren udstødte, og som begyndte med en snerren og hurtigt steg til et hæst hyl, i sig selv overbevisende nok.

Ungen følte, at alt det liv, som var i ham, dunkede og prikkede i hans legeme, og han rejste sig snerrende og stillede sig tappert ved siden af sin mor. Men hun puffede ham foragteligt om bagved sig. På grund af den lave indgang kunne lossen ikke springe ind, og idet den forsøgte at kravle ind, sprang hunulven på den og holdt den nede. Ungen så kun lidt til kampen. Der var en rædselsfuld snerren, hylen og hvæsen. De to dyr tumlede rundt, lossen rev og flåede med sine kløer og brugte samtidig sine tænder, mens hunulven kun brugte sine tænder i kampen. Engang sprang ungen ind imellem dem og satte sine tænder i lossens bagben. Han klamrede sig fast og brummede vildt. Skønt han ikke selv forstod det, hindrede vægten af hans legeme bagbenets bevægelser, og han reddede derved sin moder fra megen fortræd. En uventet bevægelse hos de kæmpende kastede ham ned, så at han lå under deres legemer og måtte give slip på sit tag. I næste øjeblik trak

mødrene sig lidt bort fra hinanden, og før de fløj mod hinanden igen, langede lossen ud efter ungen med en kraftig forpote, som flåede skulderen op helt ind til benet og kastede ham sidelæns ind mod væggen. Til den øvrige tumult kom nu ungens skingrende smerte- og rædselshyl, men kampen varede så længe, at han fik tid til at græde ud og forsøge et nyt modigt udfald, og ved kampens slutning bed han sig atter fast i et af lossens bagben og snerrede vildt mellem tænderne.

Lossen var død, men hunulven var meget svag og syg. Allerførst kærtegnede hun ungen og slikkede hans sårede skulder, men blodtabet havde udmattet hende svært, og et helt døgn lå hun ved siden af sin døde fjende uden at røre sig, næsten uden at trække vejret. I en uge forlod hun ikke hulen undtagen for at finde drikkevand, og hendes bevægelser var langsomme og smertefulde. Da denne tid var forløbet, var lossen fortæret, og hunulvens sår var tilstrækkeligt lægte til, at hun igen kunne begynde på kødjagten.

Ungens skulder var stiv og øm, og i nogen tid haltede han som følge af den grufulde flænge, han havde fået. Men verden syntes ham ganske forandret. Han gik omkring i den med større sikkerhed, med en følelse af kækhed, som han ikke havde kendt før kampen med lossen. Han havde set livet fra en mere glubsk side, han havde kæmpet, havde begravet tænderne i en fjendes kød, og han havde overlevet det. Og derfor optrådte han nu mere frit, med et anstrøg af trods, som var ny hos ham. Han var ikke mere bange for småting, og en hel del af hans frygtsomhed var forsvundet, skønt det ukendtes uhåndgribelige og altid truende rædsler og mysterier aldrig ophørte at øve deres tryk på ham.

Han begyndte at ledsage sin mor på jagtudflugterne, og han så, hvorledes drabene gik for sig, og tog selv del i dem. Og på sin egen uklare måde lærte han livets love. Der var to slags liv – hans eget og alle andres. Hans egen slags omfattede hans mor og ham selv. Den anden slags omfattede alle levende ting, som kunne bevæge sig. Men denne gruppe var igen delt i to dele. Den ene gruppe bestod af dem, som han og hans lige dræbte og spiste, det vil sige de dyr, som ikke selv dræbte eller kun dræbte ganske lidt. Den anden gruppe dræbte og åd ham og hans eller *blev* dræbte af ham og hans. Og af denne inddeling fremgik livets lov. Livets mål var føde. Livet selv var føde. Liv levede af liv. Der var de, der spiste, og de, der *blev* spist. Loven var: *Æd, eller du bliver ædt*. Han kunne ikke formulere loven i klare, bestemte udtryk, og han uddrog ikke nogen moral af den. Han tænkte ikke engang loven, han levede blot efter den uden nogen sinde overhovedet at tænke på den.

Han så loven virke rundt omkring sig til alle sider. Han havde spist rypekyllingerne. Høgen havde ædt deres mor. Høgen ville også have ædt ham. Senere hen, når han blev stærkere, ville han æde høgen. Han havde ædt loskillingen. Losmoderen ville have ædt ham, hvis hun ikke var blevet dræbt og ædt. Og så fremdeles. Alle de levende væsener rundt omkring ham levede efter livets lov, og han selv havde andel i loven og var en del af den. Han var en dræber. Hans eneste føde var kød, levende kød, som løb hurtigt foran ham eller fløj op i luften, klatrede i træerne eller skjulte sig i jorden, vendte sig imod ham og kæmpede med ham eller gav sagen en anden vending og løb efter ham.

Hvis ungen havde tænkt som et menneske, kunne han have forestillet sig livet som en glubsk appetit, og verden som et sted, hvori der optrådte en mangfoldighed af appetitter, som forfulgte og blev forfulgt, jagede og blev jaget, åd og blev ædt, alt sammen i blinde og forvirring, i vildskab og uorden, et kaos af grådighed og myrderi, behersket af tilfældet, ubarmhjertigt, planløst, endeløst.

Men ungen tænkte ikke som et menneske. Han så ikke på tilværelsen med vidt udsyn. Han havde kun ét mål for øje og kunne kun omfatte én tanke eller ét ønske ad gangen. Foruden loven om kød var der en uendelighed af andre mindre love, som han skulle lære at adlyde. Verden var fuld af overraskelser. Livskraften, som han følte i sig, og musklernes leg var en kilde til endeløs fryd. At indhente bytte fik ham til at gyse af overmod. Hans raserianfald og hans kampe var lutter fornøjelse. Selve rædslen og det ukendtes hemmelighedsfuldhed forhøjede hans livsglæde.

Der var også mange behageligheder, mange slags tilfredsstillelser. At have en fyldt mave, at dase dovent i solskinnet – det var rigelig løn for hans besværligheder og iver og iveren og besværlighederne var desuden lønnende i sig selv. De var udtryk for liv, og liv er altid lykkeligt, når det giver sig udslag. Altså var ungen slet ikke utilfreds med sine fjendtlige omgivelser. Han var fuld af livskraft, meget lykkelig og meget stolt af sig selv.

Tredje bog

1. Ildmagerne

Ungen stod ganske pludseligt overfor en ny opdagelse. Det var hans egen fejl. Han havde forladt hulen og var løbet ned til bækken for at drikke. Måske passede han ikke på, fordi han var forfærdelig søvndrukken – han havde været på jagt hele natten og var lige vågnet. Og hans ligegyldighed kom måske af hans kendskab til turen ned til den lille dam. Han havde løbet den vej så ofte, og der var aldrig hændet ham noget før.

Han løb ned forbi det visne fyrretræ, passerede over den åbne plads og travede ind imellem træerne. Og i samme øjeblik så og lugtede han det nye. Fem levende væsener, hvis lige han aldrig havde set før, sad ganske stille på deres bagdel lige foran ham. Det var hans første møde med mennesker. Men de fem mænd sprang slet ikke op ved synet af ham, viste heller ikke tænder eller snerrede. De rørte sig ikke, men sad dér, ganske stille og ildevarslende.

Heller ikke ungen rørte sig. Hvert eneste instinkt, han besad, opfordrede ham til at springe af sted som en vanvittig, men pludselig og for første gang i hans liv var der vågnet et andet og modstridende instinkt i ham. En mægtig ærefrygt faldt over ham. Han blev tvunget til uvirksomhed af en overvældende følelse af sin egen svaghed og ubetydelighed. Her var der en myndighed og kraft, som langt overgik alt, hvad den nogen sinde havde drømt om.

Ungen havde aldrig set mennesker, og dog havde han et instinktmæssigt kendskab til dem. Ganske uklart forstod han, at mennesket var det dyr, som havde tilkæmpet sig førstepladsen over alle vildmarkens dyr. Ungen så ikke på

mennesket med sine egne øjne alene, men også med alle sine forfædres – med øjne, som i mørket havde slået kreds om utallige vinter-lejrbål, som i sikker afstand og fra de tætteste buskadser havde stirret på dette fremmede, tobenede dyr, som var hersker over alt levende. Den nedarvede fortryllelse hvilede over ungen, den frygt og respekt, som var født af århundreders kamp og generationers stadig forøgede erfaringer. Arven var for knugende for en ulv, som kun var en unge. Havde han været fuldvoksen, var han løbet sin vej. Men han bukkede sig ned i et anfald af overvældende frygt og tilbød allerede halvvejs den underkastelse, som hans slægt havde tilbudt fra den første gang, en ulv havde nærmet sig til mandens ild og varmet sig.

En af indianerne rejste sig, gik hen til ham og bøjede sig over ham. Ungen knugede sig tættere mod jorden. Det var det ukendte, der nu endelig havde antaget fast form, som håndgribeligt kød og blod, der bøjede sig over ham og rakte efter ham for at tage fat på ham. Han rejste uvilkårligt børster, læberne trak sig tilbage, og hans små tænder blottedes. Hånden, der var hævet som en straffedom over ham, tøvede, og manden sagde leende: "*Wabam wabisca ip pit tah.*" ("Se dog de hvide hugtænder!")

De andre indianere lo højlydt og foreslog manden, at han skulle samle ungen op. Da hånden sank dybere og dybere, kæmpede instinkterne i ungen en hård kamp. To mægtige drifter kæmpede i ham, enten overgivelse eller kamp. Resultatet blev en mellemting. Han overgav sig, indtil hånden næsten rørte ham. Så kæmpede han, tænderne lynede i et snap, som jog dem dybt ned i hånden. I næste øjeblik fik han en lussing på den ene side af hovedet, som væltede ham om på siden.

Dermed opgav han alle tanker om kamp. Hans ungdom og underkastelsesinstinkt overvældede ham. Han satte sig på bagdelen og hylede. Men manden, i hvis hånd han havde bidt, var vred. Ungen fik endnu en lussing på den anden side af hovedet. Og så satte han sig op og hylede endnu stærkere end før.

De fire indianere lo stadig højere, og selv den mand, som var blevet bidt, begyndte at le. De slog kreds omkring ungen og lo ad ham, mens han jamrede i sin rædsel og smerte. Midt i jammeren hørte han noget. Indianerne hørte det også. Men ungen vidste, hvad det var, og med et afsluttende, langt hyl, som indeholdt mere triumf end sorg, holdt han op med spektaklet og ventede på sin mors komme, hans modige, utæmmelige mor, som kæmpede og dræbte alt og aldrig var bange. Hun snerrede, mens hun løb. Hun havde hørt sin unges hyl og sprang af sted for at hjælpe ham.

Hun fo'r hen imod dem og så alt andet end køn ud i sin moderlige iver og ophidselse. Men for ungen var hendes beskyttende raseri såre tiltalende. Han udstødte et lille glædeshyl og sprang frem for at møde hende, mens menneskedyrene hurtigt trak sig nogle skridt tilbage. Hunulven stod foran sin unge og så på mændene med strittende børster, og dybt nede i hendes strube snerrede det dumpt. Hendes træk var fordrejede og hadske af vrede, selv næseryggen slog rynker fra spidsen helt op til øjnene, så mægtig var hendes snerren.

Så var det, at der pludselig lød et højt udråb fra en af mændene. "Kiche!" udbrød han. Det var et råb, der undslap ham i hans overraskelse. Ungen følte, hvorledes hans mor ligesom slappedes ved lyden.

"Kiche!" råbte manden igen, denne gang skarpt og bestemt.

Og så skete det, at ungen sad sin mor – den frygtløse hunulv, krybe sammen, indtil hendes bug rørte jorden, klynkende, logrende med halen og visende fredstegn. Ungen forstod det slet ikke. Han blev forfærdet. Ærefrygten for mennesket betog ham igen. Hans instinkt havde talt sandhed. Hans mor bekræftede det. Også hun viste menneskedyrene underkastelse.

Manden, som havde talt, kom hen til hende. Han lagde sin hånd på hendes hoved, og hun krøb blot endnu mere sammen. Hun snappede ikke, truede ikke engang med at gøre det. De andre mænd kom også derhen og slog kreds om hende, følte på hende og klappede hende, og hun gjorde intet forsøg på at forhindre det. De var i høj grad ophidsede og gjorde megen støj med deres mund. Disse lyde var ikke tegn på fare, afgjorde ungen ved sig selv, mens han krøb nærmere hen til sin mor, fra tid til anden rejste han børster, men han gjorde sit bedste for at bekæmpe det.

"Det er ikke så mærkeligt," sagde en af indianerne. "Hendes far var en ulv. Hendes mor var ganske vist en hund, men bandt min bror hende ikke ude i skoven i tre nætter i parringstiden? Dér fik Kiche en ulv til far."

"Det er et år siden, hun stak af, Grå Bæver," sagde den anden indianer.

"Det var ikke så mærkeligt, Laksetunge," svarede Grå Bæver. "Det var i sultetiden, og der var ikke føde til hundene."

"Hun har levet sammen med ulvene," sagde en tredje indianer.

"Det ser sådan ud, Tre Ørne," svarede Grå Bæver og lagde sin hånd på ungen, "og han her er et bevis på det."

Ungen snerrede lidt, da hånden rørte ved ham, og hånden fo'r tilbage for at tildele ham en lussing. Så trak ungen igen læberne ned over sine tænder og sank lydigt ned, mens hånden igen vendte tilbage og kløede ham bag ørene og op og ned ad ryggen.

"Han her er beviset," vedblev Grå Bæver. "Det er tydeligt, at Kiche er hans mor. Men hans far var en ulv. Derfor er der kun lidt af en hund og meget af en ulv i ham. Hans hugtænder er hvide, og Hvidtand skal være hans navn. Jeg har talt. Han er *min* hund. For Kiche var min brors hund, ikke sandt? Og er min broder ikke død?"

Ungen, som altså nu havde fået et navn her i verden, lå og vogtede på de talende. En tid endnu fortsatte menneskedyrene deres støj med munden. Så tog Grå Bæver en kniv fra en kæde, som hang om hans hals, og gik ind i buskadset og skar sig en kæp. Hvidtand fulgte ham med øjnene. Han skar indsnit i kæppen i begge ender og bandt snore af rå bark om kæppen i indsnittene. Den ene snor bandt han om halsen på Kiche. Så førte han hende hen til et lille fyrretræ og slog den anden snor omkring stammen.

Hvidtand fulgte efter og lagde sig ned ved siden af hende. Laksetunges hånd blev strakt ud og væltede ham om på ryggen. Kiche så ængstelig til. Hvidtand følte, at frygten var ved at komme op i ham, igen. Han kunne ikke helt undertrykke en snerren, men gjorde ikke noget forsøg på at snappe hånden med de udspilede fingre, der gned op og ned ad hans mave på en søgende måde og rullede ham fra den ene side til den anden. Det var latterligt og utiltalende at ligge der på ryggen og sprælle med benene. Desuden var det en så uendelig hjælpeløs stilling,

at Hvidtands hele natur gjorde modstand imod den. Han kunne intet gøre for at forsvare sig. Hvis dette menneskedyr havde ondt i sinde, forstod Hvidtand godt, at han ikke kunne undslippe. Hvordan kunne han springe af sted med alle fire ben strittende op i luften? Men underkastelsesdriften var stærkere end frygten, og han nøjedes med at knurre svagt. Denne knurren kunne han ikke undertrykke, men menneskedyret tog den heller ikke ilde op eller straffede den med noget slag. Og ydermere følte Hvidtand sært nok en uforklarlig glæde, mens hånden gned frem og tilbage. Når han blev trillet om på siden, ophørte hans knurren; når fingrene pressede og pirrede bag hans øren, steg den behagelige følelse, og da manden med et afsluttende klap og krads forlod ham og gik sin vej, var al frygt forsvundet hos Hvidtand. Han kom mange gange senere til at føle frygt under sit samvær med mennesker, dog var dette det første tegn på det frygtløse kammeratskab med mennesker, som han til sidst lærte at kende.

Efter nogen tids forløb hørte Hvidtand fremmede lyde, som kom nærmere. Han var meget hurtig til at klassificere, for han forstod straks, at det var menneskelyde. Få minutter senere slæbte resten af stammen sig hen til dem, udmattet af marchen. Der var flere mænd, mange kvinder og børn, 40 sjæle, og alle tungt belæssede med lejrens rejsetilbehør og udrustning. Der var også mange hunde, og med undtagelse af de halvvoksne hvalpe var også disse belæssede med lejrudrustning. På ryggene bar hundene i sække, som var spændt hårdt fast under bugen, en vægt fra 10 til 20 kilo.

Hvidtand havde aldrig set hunde før, dog, ved synet af dem forstod han, at de var af samme race som han selv, kun lidt

anderledes. Men de viste sig ikke meget forskellige fra ulve, da de opdagede ungen og hans mor. De styrtede hen imod dem, hele flokken. Hvidtand rejste børster, snerrede og snappede op i ansigterne på den gabende hundeflok, som kom farende hen imod ham. Han blev kastet om og lå under dem, følte de skarpe tænders bid i sit legeme og bed og rev i benene og bugene over ham. Der var en umådelig hurlumhej. Han kunne høre Kiches snerren, mens hun forsvarede ham, og han kunne høre menneskenes skrig, lyden af kølleslag på hundekroppene og smertenshylene fra de hunde, som blev ramt.

Kun få sekunder hengik, inden han var på benene igen. Han kunne se menneskedyrene drive hundene tilbage med kølleslag og sten, forsvarende ham, frelsende ham fra hans races vilde tænder, den race, som af en eller anden grund alligevel ikke var hans. Og skønt hans hjerne ikke havde nogen klar forestilling om så abstrakt et begreb som ret og retfærdighed, erkendte han dog menneskedyrenes retfærdighed og forstod, hvad de var – lovens skabere og lovens håndhævere. Han forstod også at vurdere den kraft, de håndhævede lovene med. I modsætning til alle andre dyr, som han hidtil havde truffet på, hverken bed eller kradsede de. De forstærkede deres egen livskraft ved de døde tings kraft. De døde ting adlød dem. Styret af disse mærkelige skabninger fløj således kæppe og sten gennem luften som levende ting og efterlod smertefulde sår hos hundene.

For Hvidtand var dette en usædvanlig magt, en overnaturlig, ufattelig magt, ja, ligefrem guddommelig magt. I følge sin natur kendte han ikke noget til guddommelighed; i bedste tilfælde kunne han kun kende noget til det, som lå inden for hans fatteevne, men den beundring og ærefrygt, som han

nærede for disse menneskedyr, lignede på en vis måde den beundring og ærefrygt, som en mand ville nære ved synet af et himmelsk væsen, der fra en bjergtop med begge hænder skiftevis kastede lynstråler ned over en forbavset verden.

Den sidste hund var blevet drevet tilbage. Tumulten døde hen. Og Hvidtand slikkede sine sår og grundede over det, der var sket – hans første prøve på koblets grusomhed og hans præsentation for det. Han havde aldrig drømt om, at hans race bestod af mere end Enøje, hans mor og han selv. De havde dannet en race for sig selv, og nu havde han her ganske pludseligt opdaget mange flere skabninger, som øjensynligt tilhørte samme race som han selv. Og han følte en dunkel krænkelse ved dette, at hans egen race, så snart den så ham, havde kastet sig over ham og forsøgt at ødelægge ham. På samme måde opfattede han det, at hans mor var blevet bundet med en snor, til trods for at det var gjort af de almægtige menneskedyr. Det lugtede af fælde, af trældom. Og dog kendte han ikke noget til fælder eller trældom. Frihed til at strejfe om, løbe og lægge sig, når og hvor han ville, havde været hans arvelod, og nu var der blevet gjort indgreb i den. Hans mors bevægelser var afhængige af en kæps længde, og han selv var afhængig af den samme kæp, for han var endnu ikke kommet ud over den tid, hvor man trænger til at være hos sin mor.

Han holdt ikke af det. Han var heller ikke glad, da menneskedyrene rejste sig og fortsatte deres march, for et lille menneske tog fat i den anden ende af kæppen og førte Kiche fangen bagefter sig. Og bagved Kiche fulgte Hvidtand i højeste grad foruroliget og bekymret over det nye eventyr, som han var kommet med til.

De gik ned ad bæklavningen, langt længere end Hvidtand var kommet på sine strejftog, indtil de nåede til enden af dalen, hvor bækken løb ud i Mackenziefloden. Her, hvor der lå kanoer oplagt på pæle, som ragede højt op i luften, og hvor der stod fiskehække til tørring af fisk, slog de lejr, og Hvidtand så sig om med forbavsede øjne. For hvert minut steg disse menneskedyrs fortrin. Allerførst var der deres herredømme over disse skarptandede hunde. Det var en endeløs magtudfoldelse. Men for ulveungen var deres magt over døde ting endnu mere ufattelig, deres evne til at meddele ubevægelige ting bevægelighed, deres evne til at forandre verdens udseende.

Det var dette sidste, som gjorde mest indtryk på ham. Han lagde mærke til, at der blev oprejst stænger; men det var nu i og for sig ikke så mærkeligt, da de blev rejst af de samme væsener, som kunne kaste med sten og kæppe på lang afstand, men da stængerne blev omdannet til telte ved hjælp af tøj og skind, som blev hængt over dem, da blev Hvidtand forbavset. Det var deres kolossale størrelse, som mest gjorde indtryk på ham. De rejste sig rundt om ham til alle sider, ligesom nogle uhyre, hurtigt voksende, levende væsener. De optog næsten hele hans synskreds. Han var bange for dem. De hævede sig ildevarslende over ham, og når vinden satte dem i tunge, store bevægelser, kastede han sig frygtsomt ned, hæftede blikket forsigtigt på dem og forberedte sig på at springe bort, hvis de gjorde mine til at vælte ned over ham.

Men i løbet af kort tid forsvandt hans angst for teltene. Han så kvinder og børn gå ud og ind af dem, uden at der skete dem noget ondt, og han så, at hundene gang på gang forsøgte at komme ind i dem og blev drevet væk med vrede ord og

stenkast. Efter nogen tids forløb forlod han Kiche og kravlede forsigtigt frem imod det nærmeste telt. Det var videbegærlighed, som tilskyndede ham – længslen efter lærdom, liv og virksomhed, som giver erfaringer. De sidste centimeter hen til teltets vægge tilbagelagde han med pinlig langsomhed og påpasselighed. Dagens begivenheder havde lært ham, at det ukendte kunne åbenbare sig på de mærkværdigste, utroligste måder. Til sidst rørte hans næse ved lærredet. Han ventede. Der hændte intet. Så lugtede han til det fremmede stof, mættet med menneskelugt. Han lukkede tænderne sammen om lærredet og rykkede sagte til. Intet skete, skønt den tilstødende del af teltet bevægede sig. Han rykkede stærkere. Bevægelsen blev større. Dette var meget morsomt. Han rykkede endnu stærkere, gentog det gang efter gang, indtil hele teltet bevægede sig. Så jog en indianerkvindes skarpe tilråb ham skælvende tilbage til Kiche. Men siden hen var han ikke mere bange for teltenes utydelige omrids.

Et øjeblik efter sneg han sig bort fra sin mor igen. Hendes kæp var bundet til en pæl i jorden, og hun kunne ikke følge ham. En halvvoksen hvalp, noget større og ældre end han selv, kom langsomt hen imod ham, med pralende og krigersk vigtighed. Hvidtand hørte senere, at hvalpens navn var Lip-lip. Han havde erfaringer i hvalpekampe og var allerede noget af en bølle.

Lip-lip hørte til Hvidtands egen race, og da han kun var en hvalp og tilsyneladende ikke farlig, forberedte Hvidtand sig på at møde ham på venskabelig vis. Men da den fremmede begyndte at gå frem med stive ben, og da hans læber trak sig op over tænderne, stivnede Hvidtand også og svarede med

optrukne læber. De kredsede halvt rundt omkring hinanden, prøvende, snerrende og med stive børster. Dette varede adskillige minutter, og Hvidtand var netop begyndt at more sig over det som en slags leg. Men pludselig sprang Lip-lip med forbløffende hurtighed ind på ham, gav ham et flængende bid og sprang bort igen. Biddet havde ramt netop den skulder, som var blevet såret af lossen, og som endnu var øm helt ind til benet. Overraskelsen og smerten fremtvang et hyl fra Hvidtand; men i næste øjeblik fo'r han i et anfald af raseri på Lip-lip og snappede ondskabsfuldt efter ham.

Men Lip-lip havde hele tiden levet i lejr og udkæmpet mange hvalpekampe. Tre gange, fire gange borede hans skarpe små tænder sig ned i den nyankomne, indtil Hvidtand, flæbende, ganske uden blu, flygtede ind under sin mors beskyttelse. Det var den første af de mange kampe, som han havde med Lip-lip, for de var fjender fra første begyndelse, fødte med naturer, som var bestemte til idelig at støde sammen.

Kiche slikkede beroligende Hvidtand og søgte at formå ham til at blive hos hende. Men hans nysgerrighed var ustyrlig, og nogle minutter senere vovede han sig ud på en ny opdagelsesrejse. Han traf på et af menneskene, Grå Bæver, som sad på hug og lavede noget med pinde og tørt mos, som var spredt omkring ham på jorden. Hvidtand kom nærmere og betragtede ham nøjere. Grå Bæver lavede mundstøj, som Hvidtand opfattede som fredelig, og derfor kom han stadig nærmere.

Kvinder og børn bragte flere pinde og grene hen til Grå Bæver. Der skulle øjensynlig ske noget af vigtighed. Hvidtand var så nysgerrig, at han kom helt hen til Grå Bævers knæ, han

havde allerede glemt, at dette var det frygtelige menneskedyr. Pludselig så han en mærkelig ting ligesom en tåge begynde at hæve sig op fra pindene og mosset under Grå Bævers hænder. Så viste der sig midt mellem pindene en levende ting, som vendte og drejede sig og havde samme kulør som solen på himlen. Hvidtand kendte intet til ilden. Den tiltrak ham, ligesom lyset i indgangen til hulen havde tiltrukket ham i hans barndom. Han kravlede de sidste skridt hen til flammerne. Han hørte Grå Bæver le oven over sig, og han kunne høre, at lyden var fredelig. Så rørte hans næse ved flammen, og samtidig stak han sin lille tunge hen til den.

I næste øjeblik blev han som lammet. Det ukendte, som lurede mellem pindene og mosset, rev ham væmmeligt i næsen. Han fo'r tilbage og udstødte en masse forbavsende klageskrig. Ved denne lyd løb Kiche snerrende så langt frem, som kæppen ville tillade det, og dér stod hun og rasede vildt, fordi hun ikke kunne komme ham til hjælp. Men Grå Bæver lo højlydt og slog sig på lårene og fortalte det skete i hele lejren, indtil alle som én lo stormende. Men Hvidtand sad på sin hale og peb og peb, en fortabt og ynkelig lille skikkelse midt imellem menneskedyrene.

Det var det værste sår, han endnu havde fået. Både næse og tunge var blevet forbrændt af den levende, solfarvede ting, som var vokset op mellem Grå Bævers hænder. Han græd og græd ustandseligt, og hvert nyt hyl blev modtaget med et latterudbrud fra menneskene. Han prøvede på at slikke sin næse med tungen, men tungen var også forbrændt, og når de to sårede partier kom i berøring med hinanden, frembragtes der en endnu større smerte, og så skreg han blot mere håbløst og hjælpeløst end nogen sinde.

Og så skammede han sig. Han kendte latteren, og hvad den betød. Det er ikke givet os at fatte, hvorledes det går til, at nogle dyr forstår latter og ved, når man ler ad dem, men Hvidtand forstod det på samme måde som andre dyr. Og han skammede sig over, at menneskedyrene skulle le ad ham. Han vendte sig om og flygtede bort, ikke fra den farlige ild, men fra latteren, som stadig pinte ham endnu mere og sårede ham i sjælen. Og han flygtede hen til Kiche, som rasede for enden af kæppen – til Kiche, det eneste væsen i hele verden, som ikke lo ad ham.

Skumringen sænkede sig over dem, natten faldt på, og Hvidtand lå ved siden af sin mor. Hans næse og tunge gjorde ondt endnu, men han var opfyldt af en endnu større sorg. Han havde hjemve. Han følte en tomhed i sit indre, han længtes efter stilheden og roen ved bækken og i hulen i skrænten. Verden var blevet alt for tæt befolket. Der var så mange af disse menneskedyr, mænd, kvinder og børn, og de gjorde allesammen spektakel og irriterede ham. Og så var der hundene, som altid mundhuggedes og bedes og lavede hurlumhej og forvirring. Den rolige ensomhed i den eneste form for tilværelse, han havde kendt til, var nu forbi. Her var hele luften ladet med liv. Det summede og brusede ustandseligt. Stadig foranderlig i styrke og pludselig stigende og faldende, angreb det hans nerver og sanser, gjorde ham nervøs og rastløs og trættede ham, fordi der stadig var en truende mulighed for, at der ville ske noget.

Hvidtand fulgte menneskedyrene med øjnene, når de kom og gik og bevægede sig omkring i lejren. Der var en vis lighed mellem den måde, hvorpå mennesker ser på de guder, de gør sig, og den måde, hvorpå Hvidtand så på menneskene foran sig.

Det var ophøjede væsener, i sandhed guder. For hans tågede bevidsthed var de lige så store undergørere, som guder er det for mennesker. De var mægtige væsener, i besiddelse af al slags ukendt og utrolig kraft, herrer over alt levende og dødt – adlydt af det, som kunne bevæge sig, meddelende bevægelighed til det, som ikke kunne bevæge sig. De fik liv, solfarvet og brændende liv, til at vokse ud af dødt mos og træ. De var ildmagere! De var guder!

2. Trældommen

Dagene var fulde af erfaringer for Hvidtand. Så længe Kiche stod bundet til kæppen, løb han rundt i lejren, forskende, undersøgende, lærende. Han kom hurtigt på det rene med en hel del af menneskenes vaner, men med kendskabet til dem fulgte ikke ringeagt. Jo mere han lærte dem at kende, jo mere de håndhævede deres overlegenhed, jo mere de udfoldede deres hemmelighedsfulde evner, desto større syntes deres guddommelighed.

Mennesket oplever ofte den sorg at se sine gudebilleder omstyrtes og sine altre smuldre hen, men en ulv eller en vild hund, som er kommet og har lagt sig ved en mands fødder, er aldrig blevet ramt af denne sorg. I modsætning til mennesket, hvis guder tilhører det usynliges og gisningernes område, fantasiens dunst- og tågedannelser, der ikke lader sig iføre virkelighedens klædebon, omvandrende genfærd af ønsket guddommelighed og magt, uhåndgribelige udslag af Jegets higen ud i åndens rige – i modsætning til mennesket finder ulven og den vilde hund, som er kommet hen til bålet, guder af kød og blod, der kan tåle berøring, har taget jorden i besiddelse og kræver tid til fuldførelsen af deres formål og deres tilværelse. Der fordres ingen anstrengelser for at tro på en sådan gud, ingen viljesanspændelse kan fremtvinge mistillid til ham. Det er ikke muligt at slippe udenom. Dér står han på sine to bagben, med køllen i hånden, umådelig mægtig, ivrig, fuld af vrede og kærlighed, guddom, mysterium og magt, alt sammen samlet i et kødlegeme, som bløder, når man river i det, og som er godt at æde ligesom alt andet kød.

Og sådan følte Hvidtand det også. Menneskene var guder, det var en kendsgerning, som ikke var til at slippe udenom. Ligesom hans moder Kiche havde vist dem lydighed første gang, de kaldte hende ved navn, således var han også begyndt at vise dem lydighed. Han viste dem sin underdanighed som et privilegium, de utvivlsomt havde ret til. Når de kom gående, veg han til side. Når de kaldte, kom han. Når de truede, krøb han sammen. Når de bød ham at gå, sprang han hurtigt bort; for bag hvert af deres ønsker lå der magt til at tvinge ønskerne igennem, magt, som gjorde ondt, magt, som gav sig udslag i kølleslag og nakkedrag, stenkast og sviende piskeslag.

Han tilhørte dem, ligesom alle hundene tilhørte dem. De kunne byde over hans handlinger. Hans legeme var deres, de kunne mishandle det, trampe på det, eller tåle det. Det var den lærdom, der hurtigt blev ham bibragt. Det holdt hårdt, for den gik stik imod meget, som var stærkt og fremherskende i hans egen natur, dog, skønt han ikke holdt af at lære det, lærte han ubevidst at holde af det. Det var det samme som at overgive sin skæbne i en andens hænder, en omflytning af ansvaret for tilværelsen. Dette var i sig selv en behagelighed, for det er altid lettere at støtte sig til andre end at stå alene.

Men denne overgivelse af legeme og sjæl til menneskene skete ikke på én dag. Han kunne ikke straks fornægte sin vilde fødsel og erindringen om urskovene. Der var dage, hvor han sneg sig hen til udkanten af skoven og stod dér og lyttede efter noget, som kaldte på ham langt borte fra. Og han vendte altid tilbage, hvileløs og utilpas, for at klynke sagte og længselsfuldt ved siden af Kiche og slikke hendes ansigt med en ivrig, spørgende lille tunge.

Hvidtand lærte hurtigt livet i lejren at kende. Han kendte de gamle hundes uretfærdighed og grådighed, når der blev kastet kød eller fisk ud til foder. Han lærte at forstå, at mændene var de retfærdigste, børnene de grusomste og kvinderne de venligste, mest tilbøjelige til at kaste en stump kød eller ben hen til ham. Og efter to-tre pinlige sammenstød med hunhunde, der havde hvalpe, lærte han at forstå, at det var klog politik at lade disse mødre i fred, holde sig så langt borte fra dem som muligt og undgå dem, når man så dem komme hen imod sig.

Men hans livs forbandelse var Lip-lip. Større, ældre og stærkere som den var, havde Lip-lip udvalgt Hvidtand til genstand for sin særlige forfølgelse. Hvidtand var meget villig til at slås, men han var underlegen. Hans fjende var *for* stærk. Lip-lip blev en mare for ham. Når som helst han vovede sig bort fra sin mor, kunne han være sikker på, at bøllen viste sig, traskende lige i hælene på ham, snerrende ad ham, snappende efter ham, vogtende på en lejlighed, når intet menneske var i nærheden, for så at springe på ham og fremtvinge et slagsmål. Da Lip-lip ufravigelig vandt, morede det ham i højeste grad. Det blev hans livs største glæde, ligesom det blev Hvidtands værste plage.

Men det fik ikke den virkning på Hvidtand, at han lod sig kue. Skønt han led meget under forfølgelsen og altid var såret, forblev hans mod ukuet. En dårlig virkning frembragte det dog. Han blev gnaven og ondskabsfuld. Han havde været vild fra fødslen af, men han blev stadig vildere under denne endeløse forfølgelse. Den spøgefulde, barnlige og livsglade side af hans karakter havde kun ringe lejlighed til at udfolde sig. Han legede eller morede sig aldrig sammen med lejrens andre hvalpe. Lip-

lip ville ikke tillade det. I samme øjeblik som Hvidtand nærmede sig dem, var Lip-lip på nakken af ham, kujonerende og tyranniserende ham eller kæmpende imod ham, indtil han fik ham drevet væk.

Resultatet af alt dette var, at Hvidtand blev berøvet meget af sin barndom og blev gammel af væsen i forhold til sin alder. Da hans kræfter ikke kunne få lov at give sig udslag i leg, trak han sig ind i sig selv og udviklede sig rent mentalt. Han blev listig og havde ledige timer nok, hvor han kunne hengive sig til lumskerier. Da han ikke kunne få sin andel af kødet og fiskene, når den almindelige fodring af lejrens hunde fandt sted, blev han en dygtig tyv. Han måtte selv sørge for sin føde, og han gjorde det udmærket, men følgen var, at han ofte blev en plage for indianerkvinderne. Han lærte at snige sig rundt i lejren, at være forslagen, at vide, hvad der skete alle vegne, at se og høre alt og tænke i overensstemmelse dermed og at udfinde de måder, hvorpå det bedst kunne lykkes ham at undgå sin uforsonlige fjende.

Det var lige efter at forfølgelsen var begyndt, at han ved list vandt sin første virkelige sejr og først fik smag på hævn. Ligesom Kiche, da hun var hos ulvene, havde lokket hunde ud af mændenes lejr for at ødelægge dem, således lokkede Hvidtand, på omtrent lignende måde, Lip-lip hen til Kiches hævnende kløer. Hvidtand lod, som om han flygtede for Lip-lip, og idet han veg tilbage for ham, førte han ham ud og ind mellem lejrens forskellige telte. Han var en god løber, hurtigere end nogen hvalp af hans størrelse og hurtigere end Lip-lip. Men i dette tilfælde løb han ikke så hurtigt, han kunne. Han

indskrænkede sig til at beholde det lille forspring, han havde for sin forfølger.

Lip-lip, som var ophidset af jagten og af sit offers stadige nærhed, glemte både påpasselighed og stedsans. Da han endelig kom i tanker om, hvor han var, var det for sent. Idet han i fuldt firspring kom rundt om et telt, løb han lige mod Kiche, der lå så langt ude, som hendes kæp tillod det. Han udstødte et forbavset hyl, og i samme øjeblik lukkede hendes straffende kæber sig om ham. Hun var bundet, men han kunne alligevel ikke så let slippe fra hende. Hun væltede ham omkuld, så at han ikke kunne løbe bort, mens hun gang på gang bed og rev i ham med sine tænder.

Da det endelig lykkedes ham at rulle sig ud af hendes kløer, stablede han sig op på benene igen med pjusket hår og såret både på legeme og sjæl. Hårene stod i totter over hele hans legeme, hvor hendes tænder havde taget fat. Han stod ganske stille på samme plet, hvor han var kommet på benene igen, åbnede munden og udstødte sit lange, ynkelige hvalpehyl. Men ikke engang dette fik han lov til at fuldende. Midt i hylet fløj Hvidtand ind på ham og satte tænderne i hans venstre bagben. Der var ikke levnet den mindste kamplyst i Lip-lip, og han løb uden blu sin vej med sit offer lige i hælene og jamrede sig hele vejen hen til sit eget telt. Her kom kvinderne Lip-lip til hjælp, og Hvidtand, som var blevet en rasende dæmon, blev langt om længe drevet bort ved hjælp af en stenregn.

Endelig kom der en dag, hvor Grå Bæver gav Kiche dens frihed igen, fordi han mente, at dens tilbøjelighed til at løbe bort nu måtte være forsvundet. Hvidtand var henrykt over sin moders frihed. Han fulgte hende glædestrålende rundt

omkring i lejren, og så længe han holdt sig tæt op ad hende, holdt Lip-lip sig i respektabel afstand. Hvidtand rejste endda børster og gik hen imod ham med stive ben, men Lip-lip ignorerede udfordringen. Han var ingen tosse, og skønt han glædede sig til hævn, kunne han dog godt vente, indtil han havde Hvidtand for sig selv.

Senere på dagen strejfede Kiche og Hvidtand om lige til udkanten af den skov, som lå bagved lejren. Han havde ført sin mor derhen skridt for skridt, og nu, da hun standsede, forsøgte han at lokke hende videre. Strømmen, det gamle hi og de rolige skove kaldte på ham, og han ville have hende med. Han løb nogle få skridt, standsede og så tilbage. Hun havde ikke rørt sig. Han klynkede bedende og strøg muntert ud og ind mellem de lave buske. Han løb tilbage til hende, slikkede hende i ansigtet og løb nogle skridt frem igen. Men hun rørte sig stadig ikke. Han standsede og stirrede på hende med et udtryk af iver og spænding, som langsomt slappedes, da han så hende vende hovedet bort og stirre hen imod lejren.

Der var noget, som kaldte på ham derude fra den åbne slette. Hans mor hørte det også. Men hun hørte tillige en højere og stærkere kalden, en kalden fra mændene og fra ilden – den kalden, som det af alle dyr kun er givet ulven at besvare, ulven og den vilde hund, de to, som er brødre.

Kiche gjorde omkring og travede tilbage til lejren. Stærkere end kæppens fysiske tvang virkede lejrens greb i hende til at holde hende tilbage. Uset og lønligt greb guderne stadig fat i hende med deres magt og ville ikke lade hende gå. Hvidtand satte sig under et birketræ og klynkede sagte. Der var en stærk duft af nåletræer, og luften var fuld af vellugt fra træerne, som

mindede ham om friheden i gamle dage i modsætning til trældommen nu. Men han var endnu kun en halvvoksen ulv, og stærkere end både mændenes og ødemarkens kalden lød hans mors råb. Hver time i sit korte liv havde han været afhængig af hende. Tiden var endnu ikke kommet til uafhængighed. Derfor rejste han sig og travede fortabt tilbage til lejren, standsede én gang, to gange, satte sig ned og klynkede og lyttede til den kalden, som stadig lød fra skovens dyb.

I ødemarken er en mors samvær med ungen kort, men under menneskers herredømme er det undertiden endnu kortere. Således også for Hvidtand. Grå Bæver var i gæld til Tre Ørne. Tre Ørne skulle en tur op ad Mackenzie til den store Slavesø. En strimmel skarlagenrødt tøj, et bjørneskind, tyve patroner og Kiche gik med til at betale gælden. Hvidtand så sin mor blive bragt om bord i Tre Ørnes kano og forsøgte at følge med. Et slag af Tre Ørne kastede ham baglæns ind på land. Kanoen skød af sted. Han sprang i vandet og svømmede efter den, døv for Grå Bævers skarpe tilråb om at vende tilbage. Hvidtand brød sig ikke engang om et menneske, en gud, så stor var hans rædsel for at skulle miste sin mor.

Men guder er vante til at blive adlydt, og Grå Bæver løsnede forbitret en kano for at følge efter ham. Da han indhentede Hvidtand, bøjede han sig ned, tog ham i nakken og løftede ham op af vandet. Han kastede ham ikke straks ned i bunden af båden. Han holdt ham op i luften med den ene hånd og gav sig til at prygle ham. Og det blev prygl, som kunne mærkes! Hans hånd var tung. Hvert eneste slag gjorde vældig ondt, og han gav ham en masse slag.

Sat i bevægelse af de slag, som regnede ned over ham, så fra den ene, så fra den anden side, svingede Hvidtand frem og tilbage ligesom et pendul, der hænger skævt og gør stødvis udslag. Det var højst forskelligartede følelser, som strømmede ind over ham. Straks følte han forbavselse. Så følte han et øjebliks frygt og bjæffede nogle gange ved at føle håndens slag. Men frygten blev hurtigt efterfulgt af vrede. Hans fri natur gjorde sig gældende, og han viste tænder og snerrede frygtløst lige op i ansigtet på den vrede gud. Men dette bevirkede kun, at guden blev endnu mere vred. Slagene kom hurtigere, stærkere, mere egnede til at gøre ondt.

Grå Bæver vedblev at slå, og Hvidtand vedblev at snerre. Men dette kunne ikke vare ved til evige tider. Den ene eller den anden måtte give tabt, og det blev Hvidtand, som måtte bøje sig. Frygten jog gennem ham. For første gang var han blevet taget i skole af en mand. De sædvanlige småslag med kæppe og sten, som han af og til havde prøvet, var som kærtegn i forhold til dette. Han faldt sammen og begyndte at græde og pibe. I nogen tid tvang hvert slag en piben ud af ham, men frygten blev til rædsel, indtil hans piben til sidst løb ud i ét og ikke mere lød i takt med slagene.

Endelig holdt Grå Bæver op. Hvidtand hang slapt ned og vedblev at græde. Dette lod til at tilfredsstille hans herre, som kastede ham råt ned på bunden af båden. Imidlertid var kanoen drevet ned ad strømmen. Grå Bæver samlede åren op, og da Hvidtand lå i vejen for ham, sparkede han rasende til ham med foden. I samme øjeblik rejste Hvidtands natur sig igen i ham, og han satte tænderne i indianerens mokkasinklædte fod.

De prygl, han havde fået før, var for intet at regne mod dem, han fik nu. Grå Bævers vrede var frygtelig, og lige så stor var Hvidtands skræk. Ikke alene hånden, men også den hårde træåre blev brugt mod ham, og han var forslået og øm i hele sin tynde krop, da han igen blev kastet ned i kanoen. Atter, og denne gang med vilje, sparkede Grå Bæver til ham. Hvidtand fornyede ikke sit angreb på foden. Han havde lært noget nyt om trældommen. Aldrig nogen sinde, ligegyldigt hvordan forholdene så var, måtte han bide guden, som var herre og hersker over ham, hans herres og mesters legeme var helligt og måtte ikke besudles af sådan en elendig ulvs tænder. At bide guderne var øjensynligt toppunktet af forbrydelse, den eneste forbrydelse, som hverken kunne overses eller tilgives.

Da kanoen løb ind til bredden, lå Hvidtand klynkende og ubevægelig og ventede på at få at vide, hvad der var Grå Bævers vilje. Det viste sig at være Grå Bævers vilje, at han skulle gå i land, for han blev kastet i land med en sådan kraft, at han slog siden tungt mod jorden, og det igen gjorde ondt på alle de ømme steder. Han kravlede skælvende op og stod klynkende på flodbredden. Lip-lip, som havde overværet hele begivenheden fra bredden, fløj nu på ham, kastede ham omkuld og satte tænderne i ham. Hvidtand var alt for udmattet til at kunne forsvare sig, og det ville være gået svært ud over ham, hvis ikke Grå Bæver havde sparket ud med foden og sendt Lip-lip op i luften med en sådan voldsomhed, at han klaskede ned på jorden adskillige meter derfra. Dette var menneskets retfærdighed, og til trods for sin ynkværdige tilstand følte Hvidtand et lille taknemmeligt gys. I hælene på Grå Bæver sjokkede han lydigt gennem landsbyen hen til teltet. Og således

gik det til, at Hvidtand lærte, at retten til afstraffelse var noget, som guderne forbeholdt sig selv og nægtede de lavere dyr, som stod under dem.

Da alt var stille den nat, tænkte Hvidtand på sin mor og sørgede over hende. Han sørgede alt for højt og vækkede Grå Bæver, som slog ham. Efter den tid sørgede han sagte, når guderne var i nærheden. Men sommetider, når han strejfede alene om i udkanten af skovene, fik hans sorg luft, og han skreg den ud under høje klynk og hyl.

Det var i denne periode, at han var lige ved at lade sig overvælde af minderne om hulen og bækken og løbe tilbage til ødemarken. Men erindringen om hans mor holdt ham tilbage. Ligesom jægerne gik bort og kom igen, sådan ville hun også komme tilbage til landsbyen engang igen. Altså blev han i trældommen og ventede på hende.

Men det var ikke altid en ulykkelig trældom. Der var meget, som interesserede ham. Der hændte altid et eller andet. Der var ikke ende på alle de mærkværdige ting, som disse guder udførte, og han var altid nysgerrig efter at se på dem. Desuden lærte han også, hvordan han skulle omgås Grå Bæver. Lydighed, streng, urokkelig lydighed blev der fordret af ham, og til gengæld blev han fri for slag, og hans tilværelse blev tålt.

Ja, Grå Bæver kastede endda selv en gang imellem et stykke kød til ham og forsvarede ham mod de andre hunde, mens han spiste det. Og sådan et stykke kød var værdifuldt. Det var af en eller anden mærkelig grund mere værd end et dusin kødstykker, som han fik af kvinderne. Grå Bæver klappede eller kærtegnede ham aldrig. Måske var det vægten af hans hånd, måske hans retfærdighed, måske hans ubetingede magt, eller måske alle

disse ting i forening, som indvirkede på Hvidtand, vist er det, at der opstod en slags hengivenhed mellem Hvidtand og hans knarvorne herre.

Lumskeligt og på vanskeligt fattelige måder så vel som ved hjælp af kæppe, sten og slag var lænkerne i Hvidtands trældom blevet lagt om ham. Hans races egenskaber, som fra første begyndelse havde gjort det muligt for disse dyr at komme hen til menneskers ild, var egenskaber, som lidt efter lidt kunne udvikles. Og de udvikledes hos Hvidtand, som efterhånden kom til at holde af livet i lejren, skønt det var opfyldt af ubehageligheder. Hvidtand selv anede det ikke. Han følte kun sorg over tabet af sin mor, håb om, at hun skulle vende tilbage, og en brændende længsel efter det frie liv, som før havde været hans.

3. Den udstødte

Lip-lip vedblev at plage ham i en sådan grad, at Hvidtand blev mere ond og vild, end han egentlig var det af naturen. Grusomhed var nok en del af hans væsen, men grusomhed, som udvikledes på denne måde, oversteg det naturlige. Han fik ry for ondskab selv mellem menneskene. Når som helst der var vrøvl og forvirring i lejren, kamp, skænderi eller vilde skrig fra en indianerkvinde over en bid stjålet kød, så kunne man være sikker på at finde Hvidtand blandet ind i det og oftest som anstifteren af det hele. De gad ikke undersøge grunden til hans opførsel. De så kun resultaterne af den, og resultaterne var dårlige. Han var en lumsk, snigende tyv, en fyr, som lavede fortræd alle vegne, som tilskyndede til alt dårligt, og ophidsede kvinder fortalte ham lige op i hans åbne øjne, mens han så opmærksomt på dem, rede til at springe til side for deres hurtige kastevåben, at han var en ulv, værdiløs og bestemt til en frygtelig skæbne.

Han følte sig som en udstødt midt i den tæt befolkede lejr. Alle de unge hunde fulgte i Lip-lips fodspor. Der var en forskel mellem Hvidtand og dem. Måske følte de også hans afstamning fra urskoven og det fjendskab for ham, som den tamme hund altid nærer overfor ulven. Men hvad grunden nu end var, så fulgte de Lip-lip i tykt og tyndt. Og de fandt gode grunde til at fortsætte den forfølgelse, som nu én gang var erklæret overfor ham. Den ene efter den anden fik efterhånden hans tænder at føle, og til hans ros må man sige, at han gav dem mere, end han fik. Mange af dem kunne han magte i enkeltkamp, men enkeltkamp var nægtet ham. Det første tegn til en kamp var

signalet for alle lejrens unge hunde til at komme løbende og kaste sig over ham.

Af denne samlede forfølgelse lærte han to vigtige ting: hvorledes han bedst kunne passe på sig selv i massekamp, og hvorledes han i den kortest mulige tid kunne gøre den størst mulige fortræd på en enkelt hund. At holde sig på benene midt i den fjendtlige flok betød liv, og det lærte han snart. Han blev kattesmidig i sin færdighed i at holde sig på benene. Selv voksne hunde kunne kaste ham baglæns eller sidelæns ved et stød af deres tunge legemer, og han fløj også baglæns og sidelæns, oppe i luften eller glidende langs med jorden, men altid med benene under sig og fødderne ned mod Moder Jord.

Når hunde slås, er der for det meste adskillige forberedelser inden selve kampen – snerren, rejsen børster og spanken af sted på stive ben. Men Hvidtand lærte at springe disse forberedelser over. Tøven betød det samme som, at hele flokken kom styrtende over ham. Han måtte gøre sit arbejde i en fart og så pile af sted. Altså lærte han: ikke at give noget signal, inden han tog fat. Han sprang frem, snappede og bed øjeblikkeligt, uden hensyn til, hvor han ramte, og inden fjenden kunne forberede sig på at møde ham. På denne måde lærte han at gøre stor fortræd i en fart. Ligeledes lærte han fordelen ved at overraske. En hund, som blev overrasket, før den var parat, og fik oprevne skuldre eller øren, der ligefrem hang i laser, førend den egentlig anede, hvad der foregik, var allerede delvis slået af marken.

Tilmed var det mærkværdigt let at magte en hund, som blev taget med en trumf; en hund, som blev væltet om, blottede nemlig altid et øjeblik undersiden af halsen – det mest sårbare

sted, som de kæmpede for med deres liv. Hvidtand kendte dette sted. Det var et kendskab, som han havde fået direkte fra de jagende ulve. Når Hvidtand angreb, var hans fremgangsmåde derfor altid denne: først at finde en ung hund alene, dernæst at overraske den og kaste den om, og til sidst at sætte tænderne i dens bløde strube.

Da han endnu kun var halvvoksen, var hans kæber ikke stærke eller store nok til at gøre angrebene på struben dræbende; men mangen en ung hund gik rundt i lejren med forbidt strube som tegn på Hvidtands bedrifter. Og en dag, da han havde været så heldig at møde en af sine fjender alene i skovens udkant, lykkedes det ham ved gang på gang at kaste hunden omkuld og angribe struben at få den store åre bidt over, således at hunden forblødte. Der blev stor opstandelse den nat. Han var blevet opdaget, nyheden var blevet bragt til den døde hunds herre, kvinderne kom i tanker om alle historierne med stjålet kød, og mange vrede røster trængte ind på Grå Bæver. Men han holdt resolut døren til sit telt besat, synderen havde han indenfor, og han ville ikke tillade den hævnakt, som hans stammefrænder attråede.

Hvidtand blev hadet både af mennesker og dyr. I denne periode af hans udvikling havde han aldrig et øjebliks ro. Hver hunds tand og hver mands hånd var imod ham. Hans egen race hilste ham med snerren, guderne med banden og stenkast. Han levede i stadig anspændelse. Han var altid lysvågen, rede til angreb, vagtsom overfor andres angreb, årvågent hyttende sig for de ting, man pludselig uventet kunne kaste efter ham, forberedt på at handle hastigt og koldblodigt, rede til at springe

ind og sætte tænderne i eller springe bort med en truende snerren.

Og han kunne snerre mere skrækindjagende end nogen anden hund, ung eller gammel, i lejren. Hensigten med at snerre er enten at advare eller at forskrække, og det er en skønssag, når dette middel skal benyttes. Hvidtand vidste, hvorledes han skulle snerre, og når han skulle snerre. Han udtrykte i sin snerren alt, hvad der var ondt, ildesindet og forfærdeligt. Med næsen rynkende sig i stadige vredestrækninger og pelsen i stadig tilbagevendende bølger, med en tunge, der svippede ud og forsvandt igen som en rød snog, med ørene langt tilbage, hadefulde øjne, optrukne læber og blottede, savlende tænder kunne han tvinge en hvilken som helst modstander til at standse – en foreløbig pause, som gav ham et øjebliks ro til at udtænke og overveje sin plan. Men ofte blev den således opnåede pause så lang, at det endte med, at angrebet slet ikke blev til noget. Og Hvidtands snerren havde overfor mere end én af de store hunde hjulpet ham til at kunne foretage et ærefuldt tilbagetog.

De halvvoksne hunde havde selv udstødt ham, og de måtte betale deres forfølgelse med at få hans blodige fremgangsmåde og mærkværdige kampdygtighed at føle. Hvalpene havde selv forbudt ham at løbe sammen med dem, og resultatet af denne mærkelige krig blev, at intet medlem af flokken kunne løbe alene omkring. Hvidtand ville ikke tillade det. Fordi han havde antaget den taktik at ligge på lur i krattet efter dem og overfalde dem fra baghold, turde ingen af hvalpene løbe ene rundt. Med undtagelse af Lip-lip var de nødsagede til at holde sammen til gensidigt forsvar mod den frygtelige fjende, de selv

havde skabt sig. En ensom hvalp ved flodbredden var det samme som en død hvalp eller en hvalp, som opskræmte lejren med sine smertens- og rædselsskrig, når den flygtede bort fra ulveungen, som havde overfaldet den.

Men Hvidtands gengældelser holdt ikke op, selv da de unge hunde havde lært, at de måtte holde sammen. Han angreb dem, når han traf dem alene, og de angreb ham, når de var samlede. Blot synet af ham var nok til at få dem til at styrte af sted efter ham, og i sådanne tilfælde bragte hans hurtighed ham for det meste sikkert i havn. Men vé den hund, som løb foran sine kammerater under en sådan forfølgelse! Hvidtand havde lært at vende sig pludselig om imod den forfølger, som var i spidsen for flokken, og flænge ham grundigt, før flokken kunne nå hen til ham. Dette hændte meget hyppigt, for når hundene først var ophidsede, glemte de såre let sig selv i stridens hede, hvorimod Hvidtand aldrig tabte hovedet. Han kastede stjålne øjekast tilbage, mens han løb, og var altid rede til at snurre rundt og kaste sig over den alt for nidkære forfølger, som var løbet frem foran sine kammerater.

Unge hunde er bestemt til at lege, og tvunget af forholdene blev deres leg til denne efterligning af en krig – undertiden ligefuldt en dødbringende leg, og i alle tilfælde en alvorlig leg. På grund af sin rapfodethed var Hvidtand ikke bange for at vove sig, hvorhen det skulle være. I den periode, hvor han forgæves ventede på sin mor, førte han flokken på mangen en vild jagt gennem de tilstødende skove. Men som oftest fandt flokken ham slet ikke. Deres skrig og skrål fortalte ham, at de nærmede sig, mens han selv løb alene om på fløjlsbløde, tyste poter, en bevægelig skygge imellem træerne, på samme måde, som hans

far og mor havde løbet før ham. Desuden havde han intimere tilknytning til skovene og kendte deres hemmeligheder og krigspuds bedre end de. Et af hans mest yndede kneb var at skjule sit spor i rindende vand og så ligge ganske stille i det nærmeste buskads, mens de hylede og tumlede om i hans nærhed.

Da han således var hadet af sin egen race og af menneskene og utæmmelig stadig blev bekriget og stadig bekrigede de andre, foregik hans udvikling hurtigt og ensidigt. Der var ingen jordbund for venlighed og kærlighed. Han havde ikke fjerneste anelse om den slags følelser. Adlyd de stærke og undertryk de svage, blev hans løsen. Grå Bæver var en gud og en stærk gud. Derfor adlød Hvidtand ham. Men hunde, som var yngre og mindre end han selv, var svage, altså skulle de ødelægges. Hans udvikling gik i retning af magtudfoldelse. For at kunne overvinde den stadige fare for angreb, ja, for ødelæggelse, blev hans røveriske og selvbeskyttende egenskaber udviklet på en overdreven måde. Han blev hurtigere end de andre hunde, rappere til bens, kraftigere, farligere, mere smidig og mager, fik jernstærke muskler og sener, han blev mere udholdende, mere grusom, mere vild og mere intelligent. Alt dette måtte han nødvendigvis blive, ellers kunne han ikke have holdt sin stilling eller levet i de fjendtligtsindede omgivelser, han befandt sig i.

4. Gudernes spor

Ved efterårstide, da dagene blev kortere, og frostluften begyndte at bide, kom der en lejlighed for Hvidtand til at flygte. I adskillige dage havde der været stort hurlumhej i lejren. Sommerlejren skulle nedlægges, og stammen med samt dens pik og pak forberedte sig på at drage ud til efterårsjagterne. Hvidtand fulgte forberedelserne med iver, og da teltene blev taget ned og kanoerne ved bredden ladede, forstod han det hele. Kanoerne var allerede i færd med at lægge ud, og nogle af dem var forsvundet ned ad floden.

Efter nøje overvejelse besluttede han at blive tilbage. Han ventede kun på en lejlighed til at snige sig ud af lejren og ind i skovene. Her, i den rindende bæk, hvor isdannelsen allerede var begyndt, skjulte han sit spor. Derpå kravlede han ind i det tætteste buskads og ventede. Tiden gik, og han sov med mellemrum i adskillige timer. Så blev han vækket ved at høre Grå Bæver kalde ham ved navn. Der var også andre stemmer. Hvidtand kunne høre, at Grå Bævers kone tog del i eftersøgningen, ligeledes Mit-sah, som var Grå Bævers søn.

Hvidtand rystede af angst, men skønt han følte tilskyndelse til at kravle ud fra sit skjulested, modstod han den dog. Efter nogen tids forløb døde stemmerne bort, og lidt efter krøb han ud for at glæde sig over det heldige udfald af sit foretagende. Det var ved at blive mørkt, og i nogen tid legede han mellem træerne og glædede sig over sin frihed. Men ganske pludselig blev han så grebet af ensomheden. Han satte sig ned for at tænke over sagen, lyttede til skovens tavshed og blev urolig over den. Dette, at alt var så tyst, syntes ham ildevarslende. Han

følte den lurende fare, ukendt og uset. Han var ængstelig for de utydelige omrids af træstammerne og de mørke skygger, som kunne indeslutte alle mulige slags farlige ting.

Desuden var det koldt. Her var ikke nogen varmende teltside, som han kunne trykke sig op ad. Han frøs om poterne, og han løftede først den ene og så den anden forpote. Han snoede sin buskede hale rundt om dem for at varme dem, og i samme øjeblik havde han et syn. Der var ikke noget mærkeligt ved det. For hans indre øje fremtrylledes en lang række erindringsbilleder. Han så lejren igen, teltene og ildstedet. Han hørte kvindernes skingre råb, mændenes grove basstemmer og hundenes snerren. Han var sulten, og han mindedes kødstykkerne og fiskene, som var blevet kastet til ham. Her var intet kød, intet andet end en truende, uudsigelig stilhed.

Hans trældom havde blødgjort ham. Ansvarsløsheden havde gjort ham svag. Han havde glemt, hvordan han skulle hytte sig selv. Natten gabede imod ham. Hans sanser, som var vante til lejrens larm og spektakel, vante til synets og hørelsens stadige optagethed, var nu ledige. Der var intet at gøre, intet at se eller høre. Sanserne arbejdede for at opsnappe en afbrydelse i naturens stilhed og ubevægelighed. De var opskræmte af uvirksomheden og af følelsen af en overhængende fare.

Han fo'r heftigt sammen. Noget mægtigt og formløst skød sig ind i hans synsfelt. Det var skyggen af et træ, som kastedes hen over jorden, nu da skyerne var blæst bort fra månen. Beroliget klynkede han svagt, men så holdt han op at klynke af frygt for, at det skulle vække de lurende farer.

Et træ, som trak sig sammen i nattekulden, knagede højt. Det var lige over hans hoved. Han bjæffede af forfærdelse.

Grebet af en panisk skræk løb han som en gal hen imod landsbyen. Han følte et altovervældende ønske om menneskers selskab og beskyttelse. Lugten af lejrilden sad endnu i hans næsebor. Skrigene og spektaklet fra lejren kimede endnu for hans øren. Han løb ud af skoven og kom ud i måneskinnet på det åbne land, hvor der hverken var skygger eller mørke. Men han kunne ikke få øje på nogen lejr. Det havde han glemt. Lejren var forsvundet.

Han standsede pludselig i sin ville flugt. Der var intet sted, hvor han kunne flygte hen. Han listede fortabt gennem den forladte lejr, lugtede til affaldsdyngerne og gudernes kasserede pjalter og skår. Han ville have været glad, om sten havde regnet ned omkring ham, kastet af en vred kvinde, glad, hvis Grå Bæver i vrede havde lagt hånd på ham, og han ville med glæde have hilst Lip-lip og hele den snerrende hundeflok velkommen.

Han kom hen til det sted, hvor Grå Bævers telt havde stået. Lige midt på pladsen satte han sig ned. Næsen stak han lige til vejrs. Der begyndte at gå trækninger gennem hans strakte strube, munden åbnede sig, og i et langt, forgræmmet hyl væld ede al hans ensomhed og frygt frem, sorgen over tabet af Kiche, al hans udståede sorg og elendighed, så vel som hans ængstelse for forestående lidelser og farer. Det var et langt ulvehyl, fuldtonende og sørgmodigt, det første hyl, han nogen sinde havde udstødt.

Det kommende dagslys formindskede hans frygt, men forøgede hans ensomhed. Det øde sted, som så kort tid før havde været tæt befolket, gjorde, at han følte ensomheden endnu mere knugende. Han var ikke længe om at tage en beslutning. Han sprang ind i skoven og fulgte flodbredden ned

ad strømmen. Han løb hele dagen. Han hvilede ikke. Han syntes at være som skabt til at løbe hele sit liv. Hans jernstærke legeme kendte kun lidt til træthed. Og selv efter at trætheden havde meldt sig, strammede hans nedarvede udholdenhed ham op til at gøre de størst mulige anstrengelser og gav ham kræfter til at drive sit trætte legeme fremad.

Dér, hvor floden svingede ind imod de stejle klipper, klatrede han op på de høje bjerge bagved. Småfloder og strømme, der gik på tværs af hovedfloden, vadede eller svømmede han over. Ofte løb han ad kant-isen, som var begyndt at danne sig, og mere end én gang faldt han igennem og kæmpede for livet i den iskolde strøm. Hele tiden var han på udkig efter gudernes fodspor for at se, hvor de havde forladt flodbredden og var gået ind i landet.

Hvidtand var klogere end andre hvalpe i hans alder, men dog var hans fantasi ikke stor nok til også at omfatte den anden bred af Mackenziefloden. Hvis nu gudernes fodspor gik på den side? Den tanke faldt ham ikke et øjeblik ind. Senere hen, da han havde rejst mere og var blevet ældre og klogere og kendte mere til fodspor og floder, kunne det måske være, han havde forstået og frygtet en sådan mulighed. Men så megen dømmekraft skulle han først få engang i fremtiden. Som det var nu, løb han blindt fremad, og kun den bred af Mackenziefloden, som han selv befandt sig på, kom med i hans beregninger.

Han løb hele natten og snublede i mørket over hindringer, men disse uheld forsinkede ham kun, de standsede ham ikke. Da klokken var tolv den anden dag, havde han løbet ustandseligt i tredive timer, og hans legemskræfter var ved at

ebbe ud. Det var hans energi, som holdt ham oppe. Han havde ikke spist i fyrre timer og var udmattet af sult. De gentagne dukkerter i det iskolde vand havde også gjort deres virkning. Hans smukke pels var tilsølet. De brede puder på hans fødder var forslåede og blødende. Han var begyndt at halte, og det blev stadig værre. For at sætte kronen på værket blev himlen overtrukket, og sneen begyndte at falde, en rå, fugtig tøsne, som satte sig fast og gjorde fødderne glatte, skjulte det landskab for ham, som han løb igennem, og dækkede ujævnhederne i jorden, så at hans løb blev besværligere og pinefuldere.

Grå Bæver havde besluttet at slå lejr den nat på Mackenzieflodens nærmeste bred, da jagtrevieret lå i den retning. Men Kloo-koch, Grå Bævers kone, havde lige i mørkningen set et elsdyr, som var kommet ned for at drikke. Hvis elsdyret nu ikke var kommet ned for at drikke, hvis Mit-sah ikke havde styret ud af kurs på grund af sneen, hvis Kloo-koch ikke havde fået øje på elsdyret, og hvis Grå Bæver ikke havde dræbt det med et heldigt riffelskud, ville alt det følgende have ordnet sig på en helt anden måde. Grå Bæver ville ikke have slået lejr på Mackenzieflodens nærmeste bred, og Hvidtand ville være løbet forbi og have fortsat sin vej for enten at dø eller finde frem til sine vilde brødre og søstre og blive en af dem – en ulv alle sit livs dage.

Natten var faldet på. Sneen væltede stadig ned, tættere end før, og Hvidtand, som klynkede sagte, mens han snublende hinkede af sted, opdagede pludselig et friskt spor i sneen. Det var så friskt, at han ikke var i tvivl om, hvad det var. Hylende af iver fulgte han det tilbage fra flodbredden og ind mellem

træerne. Han hørte lyd fra lejren. Han så ilden, Kloo-koch, som kogte mad, og Grå Bæver, som sad på hug og gumlede på en stump rå tælle. Der var friskt kød i lejren!

Hvidtand ventede prygl. Han krøb sammen og rejste så småt børster ved tanken om det. Så løb han fremad igen. Han frygtede og afskyede de prygl, som han vidste ventede ham. Men han vidste tillige, at han nu ville få varme, beskyttelse af guderne, hundenes selskab – rigtignok selskab af fjender, men ikke desto mindre selskab, som ville tilfredsstille hans trang til at gå i flok.

Han kom krybende og kravlende ind i lysskæret. Grå Bæver opdagede ham og holdt op med at gumle på tællen. Hvidtand kravlede langsomt fremad, krybende på maven i sin ynkelighed, fornedrelse og underdanighed. Han krøb lige hen imod Grå Bæver, mens hver tomme af vejen blev mere pinlig for ham og farten stadig langsommere. Til sidst lå han ved den herres fødder, som han nu frivilligt overgav sig til med liv og sjæl. Af eget valg kom han for at sidde ved menneskets ild og lade sig regere af det. Hvidtand skælvede, imens han ventede på, at straffen skulle komme over ham. Hånden over ham gjorde en bevægelse. Han krøb uvilkårligt sammen under det ventede slag. Det kom ikke. Han stjal sig til at se op. Grå Bæver var i færd med at brække tællestumpen over i to dele! Meget forsigtigt og noget mistænksomt lugtede han lidt til tællen og begyndte så at æde den. Grå Bæver beordrede, at der skulle bringes kød til ham, og holdt de andre hunde fra ham, mens han åd det. Derefter lagde Hvidtand sig taknemmelig og tilfreds ved Grå Bævers fødder, stirrende på ilden, som varmede ham, glippende døsigt med øjnene, rolig i bevidstheden om, at

han næste morgen ikke ville trave ensom gennem skumle skovstrækninger, men være i lejren hos mennesker, sammen med de guder, han havde forskrevet sig til med hud og hår, og som han nu var afhængig af.

5. Pagten

Da det var blevet et stykke hen i december, tog Grå Bæver på en tur op langs Mackenzie. Mit-sah og Kloo-koch fulgte med ham. Han førte selv en slæde, trukket af hunde, som han havde købt eller lånt. En anden og mindre slæde blev ført af Mit-sah, og denne blev trukket af et forspand af hvalpe. Det var nærmest et legetøj, men til stor glæde for Mit-sah, som følte, at han var begyndt at udføre en mands arbejde. Desuden lærte han jo at køre og opdrage hunde, mens hundene for deres vedkommende lærte at gå i spand. Tilmed gjorde slæden også nogen nytte, da den bar to hundrede pund føde og udrustning.

Hvidtand havde set lejrens hunde få seletøj på, så han gjorde ikke meget modstand, da seletøjet første gang blev lagt på ham. Rundt omkring hans hals blev lagt en krave, som var udstoppet med mos, denne var så ved hjælp af to skagler forbundet med en snor, som gik rundt om hans bug og over hans ryg. Til denne snor var så det lange reb fastgjort, som han trak slæden med.

Der var syv hvalpe i forspandet. De andre var født tidligere på året og var ni eller ti måneder gamle, mens Hvidtand kun var otte måneder gammel. Hver hund var spændt fast til slæden med sit eget reb. Der var ikke to reb af samme længde, og forskellen på rebenes størrelse var mindst lige så stor som en hunds krop. Hvert enkelt reb var bundet fast til en ring, som sad foran på slæden. Slæden var uden meder, det var en birketræs kælk med opadvendt forende, som skulle forhindre den i at pløje ned i sneen. Denne konstruktion gjorde, at både slædens og ladningens vægt fordeltes over den størst mulige sneoverflade. Sneen var som pudder og meget blød. Følgende

det samme princip om den videste fordeling af vægten udstrålede hundene vifteformet fra forenden af slæden i deres lange reb, således at ingen hund trådte i sin forgængers fodspor.

Desuden var der en anden fordel ved vifteformen. Den forskellige størrelse på rebene forhindrede hundene i bagfra at angribe dem, som løb foran dem. Hvis en hund ville angribe en af kammeraterne, måtte den vende sig mod en, som havde et kortere reb. I så tilfælde ville den imidlertid stå ansigt til ansigt med den angrebne hund og ligeledes overfor kuskens pisk. Men den største fordel var dog den, at den hund, som styrtede af sted for at angribe en kammerat foran sig, samtidig trak slæden hurtigere fremad, og jo hurtigere slæden løb, desto hurtigere kunne den angrebne hund løbe. På denne måde kunne de bageste hunde aldrig indhente de hunde, som var i spidsen. Jo hurtigere den bageste løb, desto hurtigere løb den, som var foran, og alle de andre hunde. Selvfølgelig løb slæden så også hurtigere, og på denne kunstige måde forøgedes mandens herredømme over dyrene.

Mit-sah lignede sin far og var allerede i besiddelse af en hel del af hans grå visdom. Han havde ofte tidligere lagt mærke til Lip-lips forfølgelse af Hvidtand, men den gang var Lip-lip en anden mands hund, og Mit-sah havde aldrig vovet andet end nu og da at kaste en sten efter ham. Men nu var Lip-lip hans hund, og han besluttede at hævne sig på ham ved at give ham det længste reb. Dette havde til følge, at Lip-lip blev anfører, hvad der tilsyneladende var en ære, men i virkeligheden berøvede ham hele hans værdighed, og i stedet for at være herre og

mester over hele flokken opdagede han snart, at han var hadet og forfulgt af hele sværmen.

Da han havde det længste reb, så hundene ham altid løbe af sted foran dem. Alt, hvad de så af ham, var hans buskede hale og flyvende bagben – et syn, som langt fra var så faretruende og skræmmende som hans oprejste børster og skinnende tænder. Og ifølge deres natur gav synet af Lip-lip, som løb foran dem, dem lyst til at løbe efter ham og indgav dem den følelse, at han løb fra dem.

I samme øjeblik, som slæden blev sat i gang, fløj spandet efter Lip-lip i en mægtig fart, som varede hele dagen. I begyndelsen var han tilbøjelig til at vende sig mod sine forfølgere, rasende og ivrig for at hævde sin værdighed, men i samme nu slog Mit-sah ham i ansigtet med den fem meter lange piskesnert, som var lavet af rensdyrtarme, og tvang ham til at vende snuden fremefter og løbe videre. Lip-lip turde nok stå ansigt til ansigt med flokken, men ikke med pisken, og han havde ingen anden udvej end at holde sit lange reb stramt og søge at holde sig klar af kammeraternes tænder.

Men i de mørke afkroge af indianerens hjerne skjulte sig en endnu finere list. For at give anledning til bestandig forfølgelse af anføreren udmærkede Mit-sah ham frem for alle de andre hunde. Denne udmærkelse vakte deres skinsyge og had. Mens de alle så på det, gav Mit-sah ham og kun ham kød. Dette bevirkede, at de blev som vanvittige. De rasede vildt lige uden for piskesnertens rækkevidde, mens Lip-lip fortærede kødet og Mit-sah forsvarede ham. Og når der ikke var noget kød, holdt Mit-sah spandet på afstand og lod, som om han gav Lip-lip kød.

Hvidtand gik villigt til arbejdet. Han havde løbet betydeligt længere end de andre hunde, da han overgav sig til guderne, og han havde mere grundigt end de lært, hvor unyttigt det var at sætte sig op imod gudernes vilje. Desuden havde den forfølgelse, han havde lidt under, gjort, at han regnede mindre med flokken og mere med menneskene. Han havde lært ikke at stole på sin race. Dertil kom, at Kiche næsten var glemt, og det vigtigste udtryk for følelse, han nu havde tilbage, blev den lydighed, han viste de guder, han havde underkastet sig. Derfor arbejdede han hårdt, lærte disciplin og var lydig.

Trofasthed og villighed karakteriserede hans arbejde. Det er væsentlige egenskaber hos ulven og den vilde hund, når de bliver tæmmede, og disse egenskaber besad Hvidtand i usædvanlig høj grad. Der eksisterede jo nok kammeratskab mellem Hvidtand og de andre hunde; men det var bygget på krig og fjendskab. Han havde aldrig lært at lege med dem. Han vidste kun, hvordan han skulle kæmpe, og kæmpe med dem det gjorde han, gengældende dem hundredfold de bid og flænger, de havde givet ham i hine dage, da Lip-lip var anfører for flokken. Men Lip-lip var ikke længere anfører – undtagen når han fløj af sted i sin line foran sine kammerater, med slæden hoppende bag ved sig. I lejren holdt han sig tæt op ad Mit-sah eller Grå Bæver eller Kloo-koch. Han vovede ikke at fjerne sig fra guderne, for nu var alle hundenes tænder vendt imod ham, og han prøvede til bunds den samme forfølgelse, som før havde været rettet mod Hvidtand.

Da Lip-lip blev kastet til side, kunne Hvidtand godt være blevet anfører for flokken. Men han var alt for ensom og vranten til det. Han nøjedes med at tampe sine kammerater. I

øvrigt ignorerede han dem. De flygtede, når han kom, og ikke engang de tapreste af dem vovede at stjæle hans kød fra ham. Deres eget kød åd de derimod hurtigst muligt af frygt for, at han skulle tage det fra dem. Hvidtand kendte loven: at undertrykke de svage og adlyde de stærke. Han fortærede sin andel af kødet så hurtigt, han kunne. Og vé den hund, som endnu ikke var færdig! En snerren, et glimt af tænder! Og hunden kunne hyle op mod de ubarmhjertige stjerner, mens Hvidtand åd resten af hans kød for ham.

Imidlertid hændte det nu og da, at en eller anden hund i vrede gjorde oprør og øjeblikkelig blev undertrykt på det kraftigste, og på denne måde holdt Hvidtand sig i øvelse. Han var bange for at miste sin ensomme stilling midt i flokken, og han kæmpede ofte for at hævde den. Men den slags kampe varede meget kort. Han var for hurtig for de andre.

De blev flåede og blødte, før de sansede, hvad der var sket, og var slået af marken, næsten før de var begyndt at kæmpe.

Lige så streng som gudernes slæde-disciplin var også den disciplin, Hvidtand håndhævede overfor sine kammerater. Han tillod dem aldrig nogen frihed. Han fordrede ubetinget respekt. De måtte gøre, hvad de ville, når de var for sig selv. Det brød han sig ikke om. Men derimod var det ham magtpåliggende, at de overlod ham til hans ensomhed, flyttede sig, når han fandt på at spadsere imellem dem, kort sagt, altid erkendte hans magt over dem. Hvis de viste mindste antydning af stive ben, opløftet læbe eller oprejste børster, var han over dem, ubarmhjertig og grusom, og overbeviste dem hurtigt om deres fejltagelse.

Han var en fuldstændig tyran. Hans herredømme var hårdt som stål. Han undertrykte de svageste på den hævngerrigste måde. Ikke for intet havde han i sin barndom været udsat for daglig kamp for livet, da han og hans mor, alene og uden hjælp, kæmpede sig igennem og overlevede den forfærdelige tilværelse i ødemarken. Og ikke for intet havde han lært at træde varsomt, når der kom en forbi, som var stærkere. Han undertrykte den svage; men han respekterede den stærke. Og under den lange rejse med Grå Bæver var han yderst forsigtig mellem de fuldvoksne hunde, som tilhørte fremmede mennesker, de traf sammen med.

Måneder gik. Grå Bævers rejse vedvarede stadig. Hvidtands kræfter udvikledes gennem de mange timer i forspandet og det stadige slid med slæden, og det så ud, som om hans åndelige udvikling næsten var fuldendt.

Han havde til fuldkommenhed lært den verden at kende, han levede i. Hans syn på tilværelsen var trist og materialistisk. Verden forekom ham vild og brutal, det var en verden uden varme, en verden, hvor kærtegn og hengivenhed, venlighed og blidhed ikke eksisterede.

Han nærede ingen hengivenhed for Grå Bæver. Han var jo ganske vist en gud, men en meget streng gud. Hvidtand ville gerne underkaste sig hans herredømme, men det var et herredømme, som var baseret på overlegen intelligens og rå kræfter. Der var noget i Hvidtands indre, som bevirkede, at han ønskede dette herredømme, ellers ville han ikke være kommet tilbage for at tilbyde sin troskab, som han havde gjort. Der var dybder i hans natur, som ingen nogen sinde var kommet til bunds i. Et venligt ord fra Grå Bæver, en kærtegnende berøring

med hans hånd, kunne måske have berørt disse skjulte dybder, men Grå Bæver kærtegnede ikke, og han talte heller ikke venlige ord. Hans overlegenhed var streng, og han regerede strengt, indprentede retfærdighed med en kølle, straffede overtrædelser med et smerteligt slag og belønnede fortjenester – ikke med venlighed – men ved at lade være med at slå.

Derfor kendte Hvidtand ikke noget til den himmel, som en mands hånd kunne åbne for ham. Han holdt ikke af menneskenes hænder. Han var bange for dem. Det var sandt nok, at de sommetider gav kød, men oftere gav de slag. Hænder var noget, som man skulle holde sig borte fra. De kastede sten, håndterede kæppe, køller og piske, uddelte dask og nakkedrag, og når de rørte ved ham, var de i stand til at såre ham med kneb, ryk og stød. I fremmede landsbyer havde han gjort bekendtskab med børnenes hænder og havde lært, at de var grusomme. Ligeledes havde han engang nær fået et øje stødt ud af en lille unge, som trippede omkring.

På grund af disse erfaringer blev han ængstelig for alle børn. Han kunne ikke tåle dem. Når de kom i nærheden af ham med deres ildevarslende hænder, gik han altid sin vej.

Det var i en af landsbyerne ved den Store Slavesø, at han, da han ville hævne sig på menneskenes onde hænder, blev nødt til at omforme den lov, han havde lært af Grå Bæver, nemlig, at den utilgiveligste forbrydelse var den at bide en af guderne. I denne landsby var Hvidtand, som alle andre hunde i alle andre landsbyer, gået ud for at se at snappe sig noget kød. En dreng huggede frossent elsdyrkød med en økse, og fliserne faldt ned på sneen.

Hvidtand, som sneg sig omkring for at søge føde, begyndte at æde fliserne. Han lagde mærke til, at drengen lagde øksen fra sig og tog en stor kølle. Hvidtand sprang til side, lige tidsnok til at undgå det tilsigtede slag. Drengen forfulgte ham, og Hvidtand, som var fremmed i landsbyen, flygtede ind mellem to telte, men opdagede straks efter, at han var kommet i klemme imod en høj jordvold.

Hvidtand kunne ikke undslippe. Den eneste vej, han kunne flygte ad, var den mellem de to telte, og dér stod drengen på vagt. Med køllen parat til slag trængte han ind på sit indeklemte offer. Hvidtand var rasende. Han vendte sig snerrende mod drengen med stive børster, hans retfærdighedssans var krænket. Han kendte loven om foder. Alt kødaffald, som for eksempel de frosne fliser, tilhørte den hund, som fandt det. Han havde ikke gjort noget galt, havde ikke begået nogen lovovertrædelse, og så stod den dreng alligevel dér og belavede sig på at slå ham. Hvidtand vidste næppe, hvad der skete. Han handlede i et anfald af raseri. Og han gjorde det så hurtigt, at drengen heller ikke vidste, hvad der gik for sig. Alt, hvad drengen forstod, var, at han på en eller anden mærkelig måde var blevet væltet om i sneen, og at den hånd, hvori han holdt køllen, var blevet flået fuldstændig af Hvidtands tænder.

Men Hvidtand vidste, han havde overtrådt gudernes love. Han havde sat sine tænder i en af gudernes hellige kød, og han kunne nu vente en frygtelig straf. Han flygtede hen til Grå Bæver og krøb sammen mellem dennes skærmende ben, da den forbidte dreng og hans familie kom for at kræve hævn. Men de måtte gå igen med uforrettet sag. Grå Bæver forsvarede Hvidtand. Det samme gjorde Mit-sah og Kloo-koch. Hvidtand,

som lyttede til ordkrigen og vogtede på de vrede bevægelser, forstod, at hans handling blev forsvaret. Og på den måde skete det, at han lærte, at der var to slags guder. Der var hans guder, og der var andre guder, og imellem dem var der en forskel. Retfærdighed eller uretfærdighed, det var ganske lige meget, han måtte tage alt, som det blev ham givet af hans egne guder. Men han behøvede ikke at finde sig i uretfærdighed fra de andre guders side. Han var i sin gode ret til at gengælde det med sine tænder. Og dette var også en af gudernes love.

Førend dagen var endt, lærte Hvidtand endnu mere om denne lov. Mit-sah, som alene gik og samlede træ til ilden ude i skoven, traf på den dreng, som var blevet bidt. Og der var andre drenge med ham. Der faldt vrede ord imellem dem. Så angreb alle drengene Mit-sah. Det gik hårdt til. Slagene regnede ned over ham fra alle sider. Hvidtand sad i begyndelsen til. Dette var en sag mellem guderne, som han ikke havde noget at gøre med. Så kom han i tanker om, at det var Mit-sah, en af hans egne guder, som blev så ilde behandlet. Det var ikke noget begrundet instinkt, som fik Hvidtand til at gøre, hvad han nu gjorde. I et anfald af vrede sprang han ind imellem angriberne. Fem minutter senere var hele omegnen opfyldt af flygtende drenge, og fra mange af dem dryppede der blod ned på sneen som tegn på, at Hvidtands tænder ikke havde været ledige. Da Mit-sah fortalte historien i lejren, gav Grå Bæver ordre til, at Hvidtand skulle have kød. Han gav ordre til, at den skulle have meget kød, og da Hvidtand lå mæt og søvnig ved ilden, forstod han, at loven var blevet bekræftet.

Det var på lignende måde, at Hvidtand lærte loven om ejendom og pligten til at forsvare ejendom. Fra at forsvare sine

guders legemer til at forsvare deres besiddelser var der et skridt, og Hvidtand gjorde dette skridt. Hvad der tilhørte hans guder, skulle forsvares mod alverden – selv om det gik så vidt, at man måtte bide andre guder. En sådan handling var ikke alene helligbrøde, men var også forbundet med fare. Guderne var såre stærke, og en hund kunne ikke stå sig imod dem; og dog lærte Hvidtand at trodse dem, uden frygt og med vild krigeriskhed. Pligt stod over frygt, og guder, som stjal, lærte at lade Grå Bævers ejendom være i fred.

En ting var der, som Hvidtand i forbindelse hermed hurtigt lærte, og det var, at en gud, som stjal, for det meste var en fej gud, tilbøjelig til at løbe sin vej ved den mindste lyd. Han lærte også, at der kun forløb kort tid mellem hans faresignal og Grå Bævers hjælp. Han lærte, at det ikke var frygten for ham, men for Grå Bæver, som drev tyven bort. Hvidtand signaliserede ikke ved gøen. Han gøede aldrig. Hans metode var at springe lige imod den indtrædende og sætte sine tænder i ham, hvis han kunne få lejlighed til det. Fordi han var vranten og ensom og aldrig havde noget med de andre hunde at gøre, var han som skabt til at bevogte sin herres ejendom, og Grå Bæver opmuntrede og opdrog ham til det. Et af resultaterne var, at Hvidtand blev endnu mere vild og uregerlig og endnu mere ensom, end han var i forvejen.

Månederne gik, og pagten mellem hund og mand blev stærkere og stærkere. Det var den samme pagt, som den første ulv, der kom fra ødemarken, indgik med manden. Og Hvidtand befæstede selv pagten, ligesom alle andre ulve og vilde hunde havde gjort før ham. Vilkårene var meget simple. For at komme i besiddelse af en gud af kød og blod ofrede man sin egen

frihed. Føde og varme, beskyttelse og selskab var nogle af de fordele, som man havde af sin gud. Til gengæld bevogtede man gudens ejendom, forsvarede hans person, arbejdede for ham og adlød ham.

Besidder man en gud, må man tjene ham. Hvidtand tjente af pligt og ærefrygt, men ikke af kærlighed. Han vidste ikke, hvad kærlighed var. Han havde ingen erfaringer angående kærlighed. Kiche var blevet en fjern erindring. Desuden havde han ikke alene givet afkald på ødemarken og sin egen race, da han overgav sig til manden, men pagtens bestemmelser var af den art, at han ikke ville opgive sin gud for at følge Kiche, selv om han traf hende igen. Hans troskabspligt overfor mennesket syntes på en eller anden måde at være en lov for hans væsen, stærkere end kærligheden til frihed, race og slægt.

6. Hungersnøden

Foråret var lige for hånden, da Grå Bævers lange rejse var til ende. Det var i april måned, og Hvidtand var et år gammel, da han kørte ind i sin egen landsby, og Mit-sah tog seletøjet af ham. Skønt Hvidtand endnu langt fra havde sin fulde størrelse, var han dog næst efter Lip-lip den største etårs-hvalp i landsbyen.

Han havde arvet holdning og styrke både fra sin far, ulven, og fra sin moder, Kiche, og han kunne allerede måle sig med de fuldvoksne hunde. Men skikkelsen var endnu ikke tæt. Hans legeme var slankt og ranglet og hans kræfter mere seje end samlede. Hans pels var en rigtig grå ulvepels, og i alle retninger var han en fuldstændig ulv. Den fjerdedels-hundeafstamning, som han havde arvet fra Kiche, havde ikke legemligt efterladt noget mærke, skønt den spillede en rolle i hans åndelige vækst.

Han spadserede gennem landsbyen og genkendte med stilfærdig tilfredshed de forskellige guder, han havde kendt før den lange rejse. Så var der hundene, hvalpe i opvæksten ligesom han, og fuldvoksne hunde, som ikke så så store og forfærdelige ud, som de stod for ham i erindringen. Altså behøvede han ikke at være så bange for dem som tidligere, og han færdedes imellem dem med en vis ligegyldig ro, der var lige så ny som glædelig for ham.

Der var Baseek, en gråsprængt, gammel fyr, som i tidligere tider blot havde behøvet at vise tænder, for at Hvidtand krybende og skælvende skulle forsvinde. Af ham havde Hvidtand lært meget om sin egen ubetydelighed, og af ham lærte han nu meget om den forandring og udvikling, som havde

fundet sted hos ham selv. Mens Baseek var blevet svagere af alderdom, var Hvidtand blevet stærkere af ungdom.

Det var under udskæring af et friskskudt elsdyr, at Hvidtand forstod det forandrede forhold, hvori han nu stod til hundeverdenen. Han havde fået fat i en hov og en del af skinnebenet, som der sad et rigtig pænt stykke kød på. Lidt tilbagetrukket fra de andre hundes larmende spektakel – i virkeligheden skjult bag et buskads – stod han og fortærede sit bytte, da Baseek fo'r løs på ham. Før han vidste, hvad han gjorde, havde han to gange hugget løs på den påtrængende fremmede og var selv sprunget til side. Baseek blev overrasket over den andens forvovenhed og hurtighed i angrebet. Han stod og stirrede dumt over på Hvidtand, og imellem dem lå det rå, røde skinneben.

Baseek var gammel, og han havde allerede lært at kende den tiltagende styrke hos de hunde, som han før havde haft for vane at tyrannisere. Det var bitre erfaringer, som han nødtvungent nedsvælgede, imens han søgte at samle al sin klogskab for at hamle op med dem. I gamle dage ville han være sprunget løs på Hvidtand i glødende og retfærdig harme. Men hans aftagende kræfter kunne ikke tillade ham en sådan fremgangsmåde nu. Han rejste børster, så ildevarslende over skinnebenet hen på Hvidtand, og Hvidtand, som atter følte en del af den gamle ærefrygt, syntes at tøve, krybe ind i sig selv og blive lille, mens han søgte at udfinde en måde, hvorved tilbagetoget ikke blev alt for uhæderligt.

Og netop på dette punkt forløb Baseek sig. Hvis han havde nøjedes med vilde og ildevarslende blikke, ville alt være gået godt. Hvidtand, som var lige ved at trække sig tilbage, ville have

gjort det og overladt ham kødet. Da han uforsigtigt bøjede hovedet for at lugte til det, rejste Hvidtand børster. Men ikke engang da havde det været for sent for Baseek at redde situationen. Hvis han roligt var blevet stående over kødet med oprejst hoved og havde stirret vredt på modstanderen, ville Hvidtand til sidst være listet af. Men lugten af det stærke kød kildrede stærkt i Baseeks næse, og sulten fik ham til at tage en bid af det.

Det var for meget for Hvidtand. Lige efter de mange måneders herredømme over sine slædekammerater var det umuligt for ham at stå roligt og se på, at en anden spiste det kød, som tilhørte ham. Efter sædvane sprang han uden varsel løs på fjenden. Ved det første bid blev Baseeks højre øre flået i laser. Han blev aldeles forbløffet over angrebets pludselighed. Men mange flere og langt smerteligere ting hændte med samme pludselighed. Baseek blev kastet omkuld. Han fik flere bid i struben. Mens han forsøgte at komme på benene igen, satte den unge hund to gange tænderne i hans skulder. Den hurtighed, det skete med, var aldeles forvirrende. Han gjorde et forgæves udfald mod Hvidtand og snappede blot krænket ud i den tomme luft. I næste sekund blev hans næse bogstavelig talt flået op, og han vaklede tilbage fra kødet.

Stillingen var nu helt forandret. Hvidtand stod truende og med stive børster bøjet over skinnebenet, og Baseek stod et lille stykke derfra beredt til tilbagetog. Han turde ikke optage en kamp med denne unge, lynsnare hund, og han indså atter med forøget bitterhed, at kræfterne tager af med alderen. Hans forsøg på at bevare værdigheden var heroisk. Roligt vendte han ryggen til den unge hund og skinnebenet, som det nu var

ganske under hans værdighed at tage notits af, og spadserede værdigt af sted. Og først da han var så langt borte, at Hvidtand ikke kunne se ham mere, standsede han for at slikke sine blødende sår.

Resultatet af denne kamp var, at Hvidtand fik større tiltro til sig selv og en voksende stolthedsfølelse. Han færdedes mindre forsigtigt mellem de store hunde, og hans opførsel overfor dem var mindre underdanig. Han opsøgte ikke ligefrem stridigheder. Langt fra. Men han fordrede agtelse af dem, han færdedes iblandt. Han holdt bestemt på sin ret til at færdes uantastet, hvor han ville, uden at gå af vejen for nogen anden hund. Man måtte regne med ham, det var det hele. Han ville ikke mere finde sig i at blive tilsidesat og ignoreret, sådan som tilfældet var med andre hvalpe, og sådan som det var hans slædekammeraters lod. De veg til side, gik af vejen for de store hunde og overlod deres kød til dem uden kamp. Men Hvidtand, som var ensom, uselskabelig og gnaven, som hverken så til højre eller venstre, var skræmmende af ydre, fremmed og frastødende, blev modtaget som en ligestillet af de forbavsede ældre hunde. De lærte hurtigt at lade ham være i fred og vovede hverken at optræde vredt eller venligt overfor ham. Hvis de lod ham i fred, så lod han dem i fred – en tilstand, som de efter nogle få sammenstød fandt overmåde ønskværdig.

Ved midsommertid havde Hvidtand en oplevelse. Da han en dag på sin tavse måde travede af sted for at undersøge et nyt telt, som var blevet rejst i udkanten af byen, mens han havde været på elsdyrjagt sammen med jægerne, løb han på Kiche. Han standsede og stirrede på hende. Han huskede hende kun svagt, men han *huskede* hende, og det var mere, end man kunne

sige om hende. Hun trak læberne op og snerrede på sin gamle truende måde, og pludselig huskede han alt. Hans forglemte barndom, alt, hvad der stod i forbindelse med denne kendte snerren, stod lyslevende for ham. Før han kendte menneskene, havde hun for ham været det midtpunkt, alting drejede sig om. De gamle kendte følelser fra den tid dukkede op i ham på ny, strømmede ind på ham. Han sprang henrykt hen imod hende, men hun mødte ham med skarpe tænder, som flængede hans kind op lige til benet. Han forstod det ikke. Og han trak sig forvirret og forbavset tilbage.

Men det var ikke Kiches fejl. En ulvemoder er ikke skabt således, at hun husker en unge, som er et år gammel eller måske mere. Derfor huskede hun ikke Hvidtand. Han var et påtrængende fremmed dyr, og det kuld hvalpe, hun nu havde, gav hende ret til at værge sig imod en sådan påtrængenhed.

En af hvalpene væltede hen imod Hvidtand. De var halvbrødre, men vidste det ikke. Hvidtand lugtede nysgerrigt til hvalpen, hvorpå Kiche fløj på ham igen og for anden gang rev i hans ansigt. Han trak sig længere tilbage. Alle gamle erindringer og tankeforbindelser døde bort på ny og forsvandt i det dyb, hvorfra de for en kort tid var blevet hentet frem. Han så på Kiche, som slikkede sin unge og kun nu og da standsede for at snerre ad ham. Hun var værdiløs for ham. Han havde lært at komme frem i verden uden hende. Hvad hun betød for ham, var glemt. Der var ingen plads for hende i hans tilværelse, ligesom der ikke var plads for *ham* i *hendes* tilværelse.

Han stod stadig, dum og forvirret, havde glemt sine erindringer og undrede sig over alt dette, da Kiche for tredje gang angreb ham, besluttet på at drive ham helt bort fra stedet.

Og Hvidtand lod sig drive bort. Dette var et hundyr af hans race, og det var en lov blandt dem, at handyrene aldrig kæmpede mod hundyrene. Denne lov vidste han ikke noget om, for den var ikke nogen regel affødt af erfaringer. Det var blot en hemmelig tilskyndelse: det samme instinkt, der fik ham til at hyle ad månen og nattens stjerner, til at ængstes for døden og det ukendte, havde også lært ham denne lov.

Måneder gik. Hvidtands legeme voksede sig stærkere, tungere og mere tætbygget, men hans karakter udviklede sig efter de linjer, som hans arv og omgivelser havde afstukket for ham. Arven i hans indre kunne lignes ved ler, et stof, der indeholdt mange muligheder og alt efter forholdene kunne omdannes i mange forskellige former. Omgivelserne bidrog til at forme leret, give det et særpræg. Hvis Hvidtand aldrig var kommet til menneskenes ildsted, ville ødemarken således have formet ham til en almindelig ulv. Men menneskene havde givet ham andre forhold at leve under, og han blev formet om til en hund, som i mange retninger lignede en ulv, men alligevel var mere en hund end en ulv.

Og på den måde blev han i overensstemmelse med sin letomformelige natur og omgivelsernes indflydelse omdannet til et ret ualmindeligt væsen. Det kunne ingen benægte. Han blev mere vild, mere uselskabelig, mere ensom og mere frygtindgydende. Hundene forstod stadig bedre, at de hellere måtte leve i fred med ham end i krig, og Grå Bæver lærte at sætte større pris på ham for hver dag, der gik.

Hvidtand, som syntes at samle et fond af kræfter i alle retninger, havde ikke desto mindre én udpræget svaghed. Han kunne ikke tåle, at man lo af ham. Han hadede mænds latter.

De måtte le af hvad som helst indbyrdes, det brød han sig ikke om, blot de ikke lo af ham. Men i samme øjeblik, latteren vendte sig imod ham, blev han grebet af et frygteligt raseri. Trods al hans værdighed, alvor og melankoli kunne latter gøre ham rasende indtil afsindighed. Den bragte ham til den grad ud af ligevægt og gjorde ham så desperat, at han i mange timer kunne opføre sig som en ren dæmon. Og vé den hund, som løb på ham ved en sådan lejlighed. Han kendte lovene tilstrækkeligt til ikke at lade sin vrede gå ud over Grå Bæver; bag Grå Bæver var der en kølle og guddomskræfter. Men bag hundene var der intet andet end tomt rum, og ud i dette tomme rum fløj de straks, når Hvidtand viste sig på skuepladsen, afsindig af raseri over menneskenes latter.

Tredje år han levede, blev der en stor hungersnød blandt Mackenzie-indianerne. Om sommeren slog fiskeriet fejl. Da det blev vinter, kom rensdyrflokkene ikke trækkende som sædvanligt. Elsdyr var sjældne, harerne næsten forsvundet, og alle dyr, som jagede og levede af bytte, omkom. Narrede for deres sædvanlige føde og udmattede af sult faldt de over hinanden og fortærede hinanden. Kun de stærke overlevede det. Hvidtands guder gik altid på jagt efter dyr. De gamle og svage blandt dem døde af sult. Der var jammer i lejren, hvor kvinder og børn gik omkring og savnede alt, fordi de havde fået ordre til at gemme den smule, de muligvis havde, til de magre, hulkindede jægere, som forgæves strejfede om i skovene for at finde kød.

Det gik så vidt med menneskene, at de spiste deres let garvede mokkasiner og luffer, mens hundene åd piskesnerten og seletøjet af deres ryg. Desuden spiste hundene også

hinanden, og menneskene spiste hundene. De svageste og mindst værdifulde blev spist først. De hunde, som endnu levede, så til og forstod alt. Nogle få af de kækkeste og klogeste forlod gudernes lejrbål, som nu var blevet slagteboder, og flygtede ud i skoven, hvor de til slut enten døde af sult eller blev ædt af ulve.

Da elendigheden var nået så vidt, listede Hvidtand sig også bort og løb ind i skovene. Han var bedre udrustet til dette liv end de andre hunde, for han havde jo erfaringerne fra sin barndom at støtte sig til. Han fik særlig øvelse i at opspore små levende dyr. Han kunne ligge ganske stille i timevis, følgende et egerns bevægelser, ventende med en tålmodighed, der var lige så stor som hans sult, indtil egernet vovede sig ned på jorden. Heller ikke da forhastede Hvidtand sig. Han ventede, indtil han var sikker på at kunne slå egernet ned, før det kunne søge tilflugt i et træ. Så, men heller ikke før, sprang han frem fra sit skjulested, et gråt, utrolig hurtigt projektil, der aldrig ramte ved siden af målet, det flygtende egern, som alligevel ikke flygtede hurtigt nok.

Selv om han var heldig nok med at fange egern, så var der dog en vanskelighed, som forhindrede ham i at leve af dem og spise sig mæt i dem. Der var ikke egern nok. Altså blev han nødt til at jage endnu mindre dyr. Hans sult kunne til tider blive så nagende, at han ikke følte sig hævet over at grave skovmusene ud af deres huller. Han veg heller ikke til side for kamp med en væsel, selv om den var lige så sulten som han og ofte endnu mere vild.

Når sulten var på det højeste, sneg han sig tilbage til lejren igen. Men han gik ikke helt derhen. Han luskede om i skovene

og stjal af snarerne, når det en sjælden gang hændte, at der var kommet bytte i dem. Han stjal endog en kanin fra Grå Bævers snare, på et tidspunkt, da Grå Bæver selv stavrede rundt i skoven, hvor han ofte måtte sætte sig ned på grund af svaghed og kortåndethed.

En dag traf Hvidtand en ung ulv, udtæret og slap i lemmerne af sult. Hvis Hvidtand ikke selv havde været sulten, ville han måske være gået med ham og have sluttet sig til sine vilde brødre. Men som sagerne nu stod, løb han i stedet for den unge ulv træt, dræbte ham og åd ham bagefter.

Lykken lod til at følge ham. Når sulten var allerhårdest, fandt han altid noget at æde. Ligeledes var det en lykke for ham, at ingen af de andre rovdyr traf ham, når han var svag. Heldigvis var han stærk efter i to dage at have spist af en los, da en hel flok sultne ulve styrtede sig over ham. Det blev et langt, frygteligt væddeløb, men hans foderstand var bedre end deres, og det lykkedes ham til sidst at løbe fra dem. Og ikke alene løb han fra dem, men ved at løbe rundt om flokken og falde den i ryggen var han så heldig at snappe en af sine udmattede forfølgere.

Senere forlod han denne del af landet og løb hen til den dal, hvor han var født. Her traf han Kiche i den gamle hule. Sine gamle vaner tro havde også hun forladt gudernes ugæstfri ild og var søgt til sit gamle tilflugtssted for at føde sine unger. Kun én af kuldet var i live, da Hvidtand traf på dem, og den ene var ikke bestemt til at leve længe. Ungdommen havde ikke store chancer i en sådan hungerperiode.

Kiche modtog sin voksne søn på en alt andet end kærlig måde. Men Hvidtand var ligeglad. Han var vokset fra sin mor. Altså vendte han hende filosofisk ryggen og travede op langs

med bækken. Dér, hvor den delte sig, gik han til venstre og fandt den hule, der havde tilhørt lossen, som han og hans mor havde kæmpet med for så længe siden. Her i den forladte hule slog han sig til ro og hvilede en dags tid.

I begyndelsen af sommeren, da hungersnøden var ved at få ende, traf han Lip-lip, som ligeledes var søgt ud i skovene og havde fristet en kummerlig tilværelse. Hvidtand stødte ganske uventet på ham. Travende i modsatte retninger langs med foden af en høj bjergskråning, stod de, idet de drejede om et klippehjørne, pludselig ansigt til ansigt. De standsede forfærdede og stirrede afventende på hinanden.

Hvidtand var i fortræffelig foderstand. Hans jagtudbytte havde været godt, og i en hel uge havde han spist sig mæt hver dag. Han var endda forspist efter at have fortæret sit sidste bytte. Men i samme øjeblik, han så Lip-lip, rejste han børster fra halespidsen til hovedet. Han gjorde det ganske uvilkårligt, det var blot det legemlige udtryk for den åndelige tilstand, hvori Lip-lips råheder og forfølgelser altid havde hensat ham. Ligesom han i gamle dage havde rejst børster og snerret, når han mødte Lip-lip, således gjorde han det også nu, rent mekanisk. Han spildte ikke tiden. Alt blev gjort grundigt og med eftertryk. Lip-lip forsøgte at trække sig tilbage, men Hvidtand slog ham hårdt med skulderen, og Lip-lip blev kastet omkuld og rullede om på ryggen. Hvidtands tænder borede sig ned i den magre strube. Et øjeblik efter lå Lip-lip i de sidste krampetrækninger, mens Hvidtand med stive ben vandrede rundt om ham og stirrede på ham. Så fortsatte han sin gang og vandrede videre langs med bjergvæggen.

Ikke mange dage efter kom han til udkanten af skoven, hvor en smal strimmel åbent land strakte sig ned til Mackenzie. Han havde før været på samme sted, og da var der tomt og bart, men nu lå der en landsby. Skjult mellem træerne standsede han for at undersøge situationen.

Alt, hvad han så og hørte og lugtede, var gammelkendt for ham. Det var den gamle by på et nyt sted. Men lugt og lyd, og hvad han så, var alt sammen alligevel anderledes, end det havde været, da han flygtede fra det. Der var ingen klynken eller klagen. Lyde, som tydede på tilfredshed, nåede hans øren, og da han hørte en arrig kvindestemme, vidste han, at det var den slags arrigskab, som stammer fra en fyldt mave. Og der lugtede af fisk. Der var føde. Hungersnøden var forbi. Han skyndte sig ud af skoven og travede gennem lejren lige hen til Grå Bævers telt. Grå Bæver var der ikke, men Kloo-koch bød ham velkommen med glade tilråb og en hel friskfanget fisk, og så lagde han sig ned for at afvente Grå Bævers ankomst.

Fjerde bog

1. Slægtens fjende

Hvis der nogen sinde i Hvidtands natur havde været den mindste mulighed for, at han kunne blive gode venner med sin race, så blev en sådan mulighed fuldstændig ødelagt, da han blev gjort til slædeanfører. For nu hadede hundene ham – hadede ham for det ekstra foder, som Mit-sah gav ham, hadede ham for alle de virkelige og indbildte gunstbevisninger, han modtog, og fordi han altid fløj af sted i spidsen for spandet, hvor hans viftende buskede hale og ustandseligt flyvende bagben hensatte dem i en tilstand af vanvittig ophidselse.

Og Hvidtand hadede dem til gengæld lige så bittert. At være slædeanfører var alt andet end behageligt for ham. At være tvunget til at løbe af sted foran en gøende flok, bestående af hunde, som han nu de sidste tre år havde kujoneret, var næsten mere, end han kunne udholde. Men udholdes skulle det, om han ikke ville gå til grunde, og han nærede ikke noget ønske om at dø. I samme øjeblik, som Mit-sah gav ordre til afgang, sprang hele flokken under ivrige, vilde skrig af sted efter Hvidtand.

Forsvar var der ikke tale om. Hvis han vendte sig om, svippede Mit-sah ham i ansigtet med den smertende piskesnert. Han havde intet andet at gøre end at løbe videre.

Han kunne ikke møde denne hylende horde med sin hale og sine bagben. De våben var næppe brugelige overfor en masse ubarmhjertige tænder. Altså fløj han af sted, trædende på sin natur og sin stolthed med hvert spring, han tog, og springende fra sol stod op, til sol gik ned.

Man kan ikke krænke sin natur, uden at naturen hævner sig på én. Det går som med et hår, hvis bestemmelse det er at vokse ud af legemet, og som på unaturlig måde drejer sig i modsat retning og gror ind i legemet igen – det frembringer et betændt og ondartet sår. Og sådan gik det også med Hvidtand. Hver fiber i hans legeme tørstede efter at springe løs på den flok, som hylede i hælene på ham, men det var gudernes vilje, at han ikke skulle gøre dette; og bag denne vilje stod, for at tvinge den igennem, pisken med sin syv meter lange snert af rensdyrtarme. Altså var der ikke andet at gøre for Hvidtand end at sluge sin bitterhed og fortæres af et had og en ondskab, der kunne måle sig med hans naturs glubskhed og ubændighed.

Hvis der nogen sinde har været et væsen, som hadede sin egen race, så var det Hvidtand. Han bad ikke om pardon og gav ikke pardon. Han blev stadig pint og plaget af flokkens tænder, og lige så regelmæssigt brugte han sine egne tænder mod flokken. Ulig andre ledere, som altid søgte til guderne for at få beskyttelse, lige så snart der blev slået lejr og hundene blev spændt fra, foragtede Hvidtand en sådan beskyttelse. Han spadserede frit omkring i lejren og hævnede om natten, hvad han havde lidt om dagen. Inden han blev lederhund, havde flokken lært at gå af vejen for ham. Men det var der ikke tale om nu. Opmuntrede af den forfølgelse, som de dagen igennem havde ladet ham være genstand for, ubevidst beherskede af det stadigt gentagne indtryk, deres hjerner havde modtaget ved synet af hans flugt for dem, kunne hundene ikke bekvemme sig til at vige til side. Når han viste sig mellem dem, opstod der altid stridigheder. Der fulgte altid snerren, snappen og brummen i hans fodspor. Selve den luft, han indåndede, var

ladet med had og bitterhed, og dette tjente selvfølgelig kun til at forstærke hadet og bitterheden i hans egen natur.

Når Mit-sah kommanderede holdt, adlød Hvidtand. I begyndelsen voldte dette de andre ubehageligheder. De sprang alle løs på den hadede leder og opdagede så pludseligt, at forholdene havde forandret sig. Bagved Hvidtand stod Mit-sah og svang den store pisk. De lærte derfor snart, at når spandet fik ordre til at gøre holdt, skulle de lade Hvidtand i fred. Men når Hvidtand standsede uden at have fået ordre til det, så havde de lov til at springe på ham og ødelægge ham, hvis de kunne.

Efter adskillige bitre erfaringer lærte Hvidtand ikke at gøre holdt uden ordre. Han var lærenem. Det lå i sagens natur, at han var nødt til at være lærenem, hvis han skulle overleve de ualmindeligt hårde betingelser, som livet bød ham.

Men hundene lærte aldrig at lade ham i fred i lejren. De glemte nattens lærepenge, når de om dagen forfulgte ham og hylede hævngerrigt efter ham, og selv om hævnen gentog sig nat efter nat, blev den straks glemt. Desuden havde de en særlig grund til deres had imod ham. De forstod, at mellem ham og dem var der en raceforskel – og alene deri var der grund nok til fjendskab. De var jo nok tæmmede ulve, ligesom han; men det havde de været gennem generationer. Meget af det, som stammede fra vildskabens tid, var forsvundet, og for dem indbefattedes alt ukendt, rædselsfuldt, truende og fjendtligt i de vilde skove. Men vildheden hang endnu ved ham, både i udseende, handling og natur. Den symboliseredes i ham, han virkeliggjorde den, så når de viste tænder mod ham, forsvarede de sig selv imod de ødelæggende kræfter, som lurede i skovtræernes skygger og i mørket bag lejrilden.

Men én ting lærte hundene, nemlig at holde sammen. Hvidtand var alt for frygtelig, når de mødte ham på tomandshånd. De gik løs på ham i flok og følge, ellers ville han have dræbt dem, én efter én, i løbet af en nat. Som det var nu, havde han ikke lejlighed til at dræbe dem. Han kunne nok få en hund væltet om, men hele flokken var over ham, før han kunne nå hen til den og give den det dødbringende bid i struben. Ved det første tegn til kamp samlede hundene sig og gjorde front imod ham. De havde nok stridigheder indbyrdes, men det glemte de, når der var tale om kamp mod Hvidtand.

På den anden side var det umuligt at få bugt med ham, hvordan de så end bar sig ad: han var dem for hurtig, for klog og for frygtelig. Han undgik snævre steder og kom altid ud af klemmen, når de søgte at omringe ham. Og ikke én af hundene var i stand til at vælte ham om. Hans fødder var som naglede til jorden med samme styrke som den, han klyngede sig til livet med. At bevare livet var også i og for sig ensbetydende med at bevare fodfæstet under denne endeløse kamp med flokken, og ingen vidste det bedre end Hvidtand.

På denne måde blev han en fjende af sin egen race, disse tæmmede ulve, som var blevet blødagtige ved menneskenes ild, svækkede af at stå under stærke mænds beskyttelse. Hvidtand var bitter og uforsonlig. Således var hans ler blevet formet. Han erklærede alle hunde krig på kniven. Og han førte denne krig med en sådan grusomhed, at Grå Bæver, som selv var grusom, undredes over hans vildskab. Aldrig, så bandede han, havde der levet et dyr som dette, og indianerne i de fremmede landsbyer svor på det samme, når de tænkte på de mange hunde, som han havde dræbt for dem.

Da Hvidtand var omtrent fem år gammel, tog Grå Bæver ham med på endnu en lang rejse, og længe efter huskede man den ødelæggelse, han havde voldt mellem hundene i landsbyerne langs med Mackenzie, i bjergene ned ad Porcupinefloden til Yukon. Han frådsede i al den hævn, som han øvede over sin egen race. Det var almindelige, skikkelige hunde. De var ikke forberedte på hans hurtighed og behændighed eller på hans uventede angreb. De vidste ikke, at han var en lynsnar slagter. De rejste børster, udfordrede ham med stive ben, mens han uden at spilde tiden med udspekulerede forberedelser sprang ind på dem som en springfjeder, rev deres strube op og dræbte dem, før de vidste, hvad der var sket, og før de endnu var kommet sig af deres forbavselse.

Han blev en fuldendt fægter. Han økonomiserede, spildte aldrig kræfter, indlod sig aldrig på småkampe. Dertil var han for hurtig i angrebet og, hvis det mislykkedes, for hurtig til at trække sig tilbage. Han besad i en udpræget grad ulves afsky for at kæmpe legeme mod legeme. Han kunne ikke udstå at være i berøring med et andet legeme ret længe ad gangen. Det lugtede af fare. Det gjorde ham rasende. Han måtte være fri, stå på sine egne ben uden at røre ved noget levende væsen. Det var fornemmelser fra det vilde liv, som endnu sad i ham og gav sig udslag på denne måde. Disse følelser var blevet forstærkede ved den ørkentilværelse, han havde ført lige fra sin barndom. Der lurede farer i berøringer. De var fælder – alting var fælder – og frygten for dem levede dybt rodfæstet i ham, gennemtrængende hver fiber og hver nerve.

Resultatet var, at de fremmede hunde, som han stødte sammen med, absolut ikke havde nogen chance for at stå sig

imod ham. Han undgik deres tænder. Han besejrede dem eller løb fra dem, selv usåret i begge tilfælde. Selvfølgelig var der undtagelsestilfælde. Det hændte, at en flok hunde kastede sig over ham og afstraffede ham, før han kunne stikke af, og det hændte også, at en enkelt hund sårede ham alvorligt. Men det var som sagt undtagelser. I de fleste tilfælde blev han ikke såret, så kampdygtig var han blevet.

Han havde det fortrin, at han nøjagtigt kunne bedømme tid og afstand. Han gjorde det dog ikke bevidst. Det skete alt sammen mekanisk. Hans øjne så rigtigt, og nerverne meddelte det rigtige synsindtryk til hans hjerne. Alle evner var stærkere udviklede hos ham end hos almindelige hunde. De arbejdede finere og pålideligere hos ham end hos de andre. Samspillet mellem hans nerver, muskler og hjerne var langt bedre end hos den almindelige hund. Når øjnene overførte bevægelsesbilledet, forstod hans hjerne uden særlige anstrengelser, hvor megen plads denne bevægelse ville kræve, og hvor megen tid der måtte hengå, inden den var fuldendt. På denne måde kunne han vige til side for en anden hunds spring og bid og i samme nu benytte den uendelig korte tid, som var levnet ham til selv at angribe. Både med hensyn til legeme og ånd var han en finere mekanisme, selv om det ikke var ham, som skulle have ros for det. Naturen havde været mere gavmild mod ham end mod andre dyr af samme race, det var alt.

Det var sommer, da Hvidtand kom til Fort Yukon. Grå Bæver var sent på vinteren gået over det store vandskel mellem Mackenzie og Yukon og havde tilbragt foråret med at jage mellem de vestlige udløbere fra bjergene. Efter at isen var smeltet på Porcupinefloden, havde han bygget en kano og var

padlet ned ad strømmen til det sted, hvor den forenede sig med Yukon lige under polarkredsen. Her lå det gamle Hudson Bay-selskabs fort, og her var mange indianere, megen føde og en uhyre ophidselse. Det var i sommeren 1898, og tusinder af guldgravere søgte op langs Yukon, til Dawson og Klondike. Skønt de endnu var hundreder af *miles* fra deres mål, havde mange af dem dog allerede været et årstid undervejs; det mindste, nogen af dem havde rejst, var fem tusind *miles*, og mange af dem var kommet fra en helt anden verdensdel.

Her gjorde Grå Bæver holdt. Rygterne om guldjagten havde nået hans øren, og han var kommet med adskillige baller pelsværk og en mængde handsker og mokkasiner, som var syet sammen med rensdyrtarme. Han ville ikke have vovet sig ud på så lang en rejse, hvis han ikke havde ventet sig en god fortjeneste. Men resultatet overgik i høj grad hans forventninger. I sine vildeste drømme havde han ikke tænkt sig en gevinst på mere end 100 procent, og han fik 1000. Og som en god indianer slog han lejr og beredte sig på at vente – selv om det skulle vare både sommer og vinter – for at få sine varer solgt godt og fornuftigt.

Det var ved fort Yukon, at Hvidtand første gang så hvide mænd. Sammenlignet med indianerne, han hidtil havde levet iblandt, forekom disse ham at tilhøre en højere race, en race, bestående af guder, som var endnu mægtigere end de, han kendte. De syntes ham at besidde en overmægtig kraft, og al guddom bestod jo i kraft. Hvidtand ræsonnerede ikke over det og drog ikke nogen skarp grænse mellem de mørke og de hvide guders magtudfoldelse. Det var en følelse, ikke andet, men derfor ikke mindre stærk.

Ligesom de store telte i hans barndom syntes ham at være et udslag af menneskenes magt, således virkede nu også husene og fortet, som var bygget af massive blokke, stærkt på ham. Dette var magt. Disse hvide guder var stærke. De besad større magt over stoffet end de guder, han hidtil havde kendt, og iblandt disse havde Grå Bæver været den mægtigste. Og nu viste det sig, at Grå Bæver var en barnegud mellem disse blegansigter.

Alt dette var ganske vist kun en følelse hos Hvidtand. Men det er ofte mere på grundlag af følelser end af tanker, at dyr handler; og alt, hvad Hvidtand herefter gjorde, var baseret på følelsen af, at de hvide mænd var de øverste guder. Først og fremmest nærede han stor mistænksomhed overfor dem. Man kunne aldrig vide, hvilke ukendte rædsler de rådede over, eller hvilke ukendte smerter de kunne frembringe. Han var nysgerrig efter at se på dem, men angst for, at de skulle se ham. De første to-tre timer nøjedes han med at liste rundt og iagttage dem på sikker afstand. Men da han så, at de andre hunde ikke blev fortrædiget af dem, kom han lidt efter lidt nærmere.

Han for sit vedkommende var også genstand for deres store nysgerrighed. Hans ulveagtige udseende faldt dem straks i øjnene, og de pegede på ham og talte om ham indbyrdes. Denne udpegning gjorde Hvidtand urolig, og når de forsøgte at komme i nærheden af ham, viste han tænder og trak sig tilbage. Det lykkedes ikke en eneste af dem at lægge hånden på ham – heldigvis for dem!

Hvidtand forstod snart, at kun ganske få af disse guder – ikke mere end et dusin – boede her. Hver anden eller tredje dag

lagde en damper (et nyt udslag af deres kolossale magt) ind til bredden og lå stille i nogle timer. De hvide mænd kom i land fra disse dampere og sejlede bort med dem igen. Disse hvide mænds antal syntes uendeligt. I løbet af en dags tid eller så havde han set flere hvide mænd, end han havde set indianere i hele sit liv, og hver dag kom der nye op ad floden, gik i land og sejlede så op ad floden igen og forsvandt.

Men selv om de hvide mænd var almægtige, så duede deres hunde ikke til meget. Det opdagede Hvidtand snart ved at blande sig imellem dem, der kom i land med deres herrer. De var af forskellig størrelse og udseende. Nogle af dem var kortbenede – alt for kortbenede, andre var langbenede – alt for langbenede. De havde hår i stedet for pels, og nogle af dem endda meget lidt hår. Og ingen af dem havde begreb om at slås.

Som fjende af sin race var det Hvidtands pligt at kæmpe mod dem. Det gjorde han også, men følte snart en dyb foragt for dem. De var svage og hjælpeløse, gjorde et frygteligt spektakel og fløj klodset omkring og forsøgte ved hjælp af fysisk kraft alene at gøre det, som han udførte ved hjælp af behændighed og list. De styrtede gøende mod ham. Han sprang til side. De vidste ikke, hvor han var blevet af, og i samme øjeblik ramte han dem over boven, så de rullede om med benene i vejret, og bed dem så i struben.

Undertiden lykkedes hans strubebid, og den overvundne hund rullede rundt i snavset og blev flået i stykker af indianernes hunde, som havde stået afventende ved siden af. Hvidtand var klog. Han havde for længst forstået, at guderne blev vrede, når deres hunde blev dræbt. De hvide mænd dannede ikke nogen undtagelse herfra. Derfor nøjedes han med

at vælte deres hunde om og bide dem i struben og trak sig så tilbage, mens flokken rettede det sidste afsluttende anfald mod den døende hund. På dette tidspunkt plejede de hvide mænd at komme styrtende og slå løs på flokken, mens Hvidtand slap fri. Så stod han i nogen afstand derfra og så til, mens stene, køller, økser og alle slags våben regnede ned over hans kammerater. Hvidtand var meget klog.

Men hans kammerater blev efterhånden også kloge på én ting, og Hvidtand forstod, at de havde ret. De lærte nemlig, at de kun kunne drive deres løjer med hundene, når en ny damper lagde til ved landgangen. Efter at de første to-tre fremmede hunde var blevet dræbt og fortæret, jog de hvide mænd deres dyr om bord og tog en frygtelig hævn over slagsbrødrene. En hvid mand, hvis hønsehund var blevet flået for øjnene af ham, trak sin revolver frem og affyrede hurtigt seks skud mod flokken, og seks hunde lå døde eller døende – en ny magtudfoldelse, som gjorde et dybt indtryk på Hvidtand.

Hvidtand morede sig fortræffeligt. Han holdt ikke af sin race, og han var snu nok til at undgå farerne. I begyndelsen var det at dræbe hvide mænds hunde kun en tidsfordriv for ham, senere hen blev det ligefrem en beskæftigelse. Han havde intet at bestille. Grå Bæver havde travlt med at handle og skrabe penge sammen. Altså drev Hvidtand omkring nede ved landgangsbroen og ventede på dampere sammen med de andre ilde ansete indianerhunde. Når en damper ankom, begyndte løjerne. Få minutter efter, når de hvide mænd var kommet sig af deres forbavselse, spredtes flokken. Løjerne var forbi, indtil næste damper ankom.

Man kan dog næppe sige, at Hvidtand hørte med til flokken. Han blandede sig ikke imellem dem, men holdt sig altid for sig selv og var netop derfor særlig frygtet. Han arbejdede sammen med de andre, det er sandt nok. Det var ham, som yppede kiv med de fremmede hunde, mens flokken stadig ventede. Og når den fremmede hund var blevet kastet omkuld, fo'r flokken ind på den og gjorde ende på den. Men lige så vist er det, at Hvidtand derpå trak sig tilbage og overlod til sine kammerater at tage mod de krænkede guders straf.

Det voldte ham ikke meget besvær at få stridighederne i gang. Han behøvede kun at vise sig, når de fremmede hunde kom i land. Så snart de fik øje på ham, fløj de på ham. Det var ganske instinktmæssigt. Han repræsenterede det vilde – det ukendte, det rædselsfulde, det bestandigt truende, det, som skjulte sig i mørket rundt omkring de første bål i urskoven, som hundene krøb tæt ind til, mens de fik deres instinkter omskabt og lærte at frygte de urskove, hvorfra de var komne, og som de nu havde forladt og forrådt. Slægt efter slægt, ned gennem alle de utallige generationer, var denne frygt for vildmarken blevet indpodet i dem. Og i al denne tid havde de med deres herrers tilladelse dræbt alle vilde dyr. Derved havde de både forsvaret sig selv og de guder, hvis ledsagere de var blevet.

Og når så disse hunde, som kom direkte fra de sydlige, milde egne, travede over landgangsbroen og satte foden på Yukons bred, behøvede de kun at se Hvidtand for at føle en uimodståelig tilskyndelse til at kaste sig over ham for at ødelægge ham. Skønt de ofte var opvokset i byerne, følte de den samme instinktive frygt for vildmarken. De så ikke alene med deres egne øjne den ulvelignende skabning stå for sig dér i fuldt

dagslys. De så ham også med deres forfædres øjne, og med deres nedarvede instinkt vidste de, at Hvidtand var en ulv, og erindrede den urgamle racekamp.

Alt dette morede i høj grad Hvidtand. Hvis alene synet af ham fik disse fremmede hunde til at fare på ham, så var det så meget desto bedre for ham og så meget des værre for dem selv. De betragtede ham som lovligt bytte, og lovligt bytte så han i dem.

Ikke for intet havde han set lyset i en ensom hule og udkæmpet sine første kampe med en fjeldrype, en væsel og en los. Og ikke for intet var hans barndom blevet forbitret ved Lip-lips og hele hvalpeflokkens forfølgelse. Hvis hans liv havde været anderledes, var han også selv blevet anderledes. Hvis Lip-lip ikke havde været til, ville han have tilbragt sin barndom sammen med de andre hvalpe og være vokset op mere i lighed med de andre hunde. Så ville han også være kommet til at synes bedre om dem. Hvis Grå Bæver havde ejet hengivenhedens og kærlighedens gave, havde han måske fundet vej til Hvidtands inderste natur og havde bragt mange gode egenskaber frem for lyset. Men således havde det ikke været. Hvidtands natur var blevet omformet, indtil han var blevet det, som han nu var: ensom og gnaven, ukærlig og vild, fjende med hele sin egen race.

2. Den afsindige gud

Der boede kun et lille antal hvide mænd i Fort Yukon. De havde længe været bosatte i landet. De kaldte sig selv *surdeje* og var meget stolte af dette navn. Overfor andre mennesker, nyankomne, følte de kun foragt. De mænd, som kom med damperne, var nyankomne. De gik under navnet *chechaquos* og krympede sig altid ved denne benævnelse. De brugte bagepulvere til deres brød. Dette var en stor forskel mellem dem og *surdejerne*, som altid lavede deres brød med surdej, fordi de ikke kendte til bagepulver.

Alt dette har naturligvis intet at betyde, men mændene i fortet foragtede de nyankomne og glædede sig, når det gik dem galt. Især morede de sig over de ulykker, som Hvidtand og hans berygtede følge anrettede mellem de nyankomnes hunde. Når der ankom en damper, sørgede mændene i fortet altid for at komme ned til flodbredden og se på løjerne. De imødeså denne begivenhed med lige så stor forventning som indianernes hunde og bifaldt i høj grad den vildskab og snedighed, Hvidtand lagde for dagen ved disse lejligheder.

Men der var én mand mellem dem, som særlig morede sig over denne sport. Han kom løbende, lige så snart han hørte det første fløjt fra en ny damper, og når den vilde kamp var forbi, vendte han langsomt tilbage til fortet med et gnavent udtryk i ansigtet. Undertiden, når en af de svage hunde fra sydlandet bukkede under og skreg i dødsangst under flokkens tænder, kunne denne mand ikke styre sin glæde længere, men hoppede og sprang af henrykkelse. Og han så altid skarpt og begærligt efter Hvidtand.

Denne mand blev af sine kammerater kaldt "Smukke". Ingen kendte hans virkelige navn, og han hed derfor aldrig andet end Smukke Smith. Men han var alt andet end en skønhed. Han var ligefrem utrolig grim. Naturen havde behandlet ham stedmoderligt. Han var en lille mand, og på hans magre krop sad der et langt, endnu mere magert hoved, som næsten kunne siges at ende i en spids. I sin barndom, før han havde fået tilnavnet "Smukke", var han faktisk blevet kaldt "Knappenålshovedet".

Bagfra set skrånede hovedet lige fra issen ned imod nakken, og fortil skrånede det ubarmhjertigt ned imod en lav og forbavsende bred pande. Som om naturen havde fortrudt sin sparsommelighed, havde den gjort ansigtstrækkene utroligt brede. Øjnene var store og sad så langt fra hinanden, at der godt kunne være blevet plads til endnu et par øjne. Ansigtet var i forhold til den øvrige person uhyre stort, og for at finde den nødvendige plads havde naturen givet ham et mægtigt kæbeparti. Det var så stort og tungt, at det syntes at hvile på hans bryst. Muligvis havde det dette udseende, fordi halsen var så tynd, at den havde vanskeligt ved at bære så stor en byrde.

De enorme kæber kunne tyde på barsk karakterstyrke. Men der manglede alligevel noget. Måske skyldtes det overdrivelsen. Måske var kæberne for store. I alle tilfælde var det forkert. Smukke Smith var i hele omegnen bekendt for at være den svageste af alle svage og klynkende kujoner. For nu at fuldende beskrivelsen, så var hans tænder lange og gule, og de to hjørnetænder, som var større end de andre, ragede frem ligesom hugtænder. Øjnene var gule og grumsede, som om naturen var kommet til kort med sine farver og havde blandet

alle de tiloversblevne rester fra sine tuber sammen i hans øjne. Det samme gjaldt hans hår, som groede sparsomt og uregelmæssigt, snavsetgult og grumsetgult og stod op fra hovedbunden og fra hans ansigt i aldeles mærkværdige totter og duske, ganske ligesom sammenklumpet forblæst korn.

Kort sagt, Smukke Smith var et rent monstrum, og skylden derfor lå andetsteds. Han var ikke selv ansvarlig for det. Hans ler var blevet formet således, da han blev til. Han lavede mad til mændene i fortet, vaskede op og gjorde alt det grove arbejde. De foragtede ham ikke, men fandt sig snarere i ham, som man finder sig i et dyr, der fra naturens hånd er blevet ilde behandlet. Desuden var de også bange for ham. Hans krysteragtige raseri gjorde, at de både tænkte sig muligheden af en kugle i nakken og gift i kaffen. Men en eller anden skulle jo lave maden, og det kunne Smukke Smith, selv om han på andre områder kom til kort.

Det var denne mand, som faldt i henrykkelse over Hvidtands utrolige kræfter og derfor meget gerne ville eje ham. Han søgte en tilnærmelse til Hvidtand lige fra første færd. Hvidtand ignorerede ham i begyndelsen og trak sig baglæns bort fra ham. Senere, da tilnærmelserne blev mere indtrængende, rejste Hvidtand børster og snerrede ad ham. Han holdt ikke af den mand. Han havde en fornemmelse af, at der var noget ondt ved ham, og han var bange for den udstrakte hånd og hans forsøg på venlig tale. Af alle disse årsager hadede han manden.

Dyrene skelner ret nemt mellem ondt og godt. Det gode bringer lettelser, behageligheder og standser alle smerter. Derfor holder de af det. Det onde bringer ubehageligheder, rummer trussel og smerte, og derfor hader de det. Hvidtand

havde en følelse af, at Smukke Smith var ond. Op fra hans forvoksede skikkelse og forvrængede karakter hævede der sig ad skjulte veje, som tåger fra malariabefængte sumpe, uddunstninger fra et usundt indre. Ikke gennem forstanden eller ved hjælp af de fem sanser alene, men gennem andre, mere skjultliggende og ukendte sanser kom den følelse op i Hvidtand, at denne mand bragte noget ondt med sig, at han havde evne til at skade ham og derfor hørte til det onde, som man gjorde bedst i at hade.

Hvidtand var i Grå Bævers lejr, da Smukke Smith første gang kom på besøg. Hvidtand kendte hans fodtrin allerede på lang afstand og rejste børster, endnu inden manden var kommet til syne. Han lå nok så mageligt og dasede, da manden kom, men på ægte ulvevis rejste han sig straks og sneg sig hen til udkanten af lejren. Han forstod ikke, hvad der blev sagt, men han kunne se, at manden og Grå Bæver talte sammen, og engang, da manden pegede hen på ham, snerrede Hvidtand hen imod ham, som om den udstrakte hånd sænkede sig ned mod ham i stedet for at være halvtreds fod borte, som den faktisk var. Manden lo af ham, og Hvidtand listede bort for at skjule sig i skoven, men vendte dog, mens han uhørligt gled hen over jorden, stadig hovedet om for at holde øje med manden. –

Grå Bæver afslog at sælge hunden. Han var blevet rig ved sine handler og trængte ikke til mere. Desuden var Hvidtand et værdifuldt dyr, den bedste anfører og den bedste slædehund, han nogen sinde havde ejet. Ydermere fandtes der ikke hans lige hverken ved Mackenzie eller Yukon. Han kunne slås. Han dræbte andre hunde lige så let, som en mand dræbte moskitoer. (Ved disse ord lyste Smukke Smiths øjne, og han slikkede sig

ivrigt om munden.) Nej, Hvidtand var ikke til salg for nogen pris.

Men Smukke Smith kendte nok indianerne. Han gentog jævnligt sit besøg og havde altid en sort flaske eller lignende skjult under sin frakke. En af ejendommelighederne ved brændevin er den, at den frembringer en stadig tørst, og Grå Bæver blev grebet af denne tørst. Hans feberhede blod og brændende indvolde fordrede stadig mere og mere af den svidende drik, mens hans hjerne, som var blevet ganske forstyrret af den uvante stimulans, tillod ham at gøre endog det utroligste for at få fat i denne drik. De penge, han havde fået for sine skind og bælgvanter og mokkasiner, begyndte at svinde ind. Der gik stadig flere og flere penge med, og jo mere slunken hans pengesæk blev, desto slettere blev hans humør.

Til sidst var både penge, ejendele og humør fuldstændig borte. Han havde intet andet tilbage end sin brændende tørst, og den var i sig selv mægtig nok at have og voksede ydermere for hvert åndedrag, han tog. Så kom Smukke Smith igen og talte med ham om købet af Hvidtand, men denne gang tilbød han flasker i stedet for dollars, og Grå Bæver lyttede til forslaget med mere beredvillighed end første gang.

"Fang hunden, så må du beholde den," var Grå Bævers sidste ord.

Flaskerne blev bragt til Grå Bæver, men et par dage efter kom Smukke Smith igen: "Du må fange hunden," sagde han.

En aften sneg Hvidtand sig ind i lejren og lagde sig med et lettelsens suk til hvile. Den frygtede hvide gud var der ikke. I de sidste dage havde denne vist stedse større lyst til at lægge hånden på ham, og derfor havde Hvidtand været nødt til at

holde sig borte fra lejren. Han vidste ikke, hvad ondt der truede ham fra disse hænder, der blev ved med at ville røre ham; han vidste kun, at de på en eller anden måde ville gøre ham skade, og at det derfor var bedst for ham at holde sig udenfor deres rækkevidde.

Men han havde næppe lagt sig ned, før Grå Bæver tumlede henimod ham og bandt en lang lædersnor om hans hals. Så satte han sig ned ved siden af Hvidtand med snoren i den ene hånd og en flaske i den anden hånd, og denne flaske blev fra tid til anden med bunden i vejret holdt over hans mund, mens der samtidigt hørtes nogle gurglende lyde.

På denne måde gik der en times tid, og så sporedes der dirren i jorden som følge af fodslag, endnu før den kommende var nået hen til stedet. Hvidtand hørte det først, og han rejste børster ved den kendte lyd, mens Grå Bæver endnu nikkede søvnigt. Hvidtand prøvede forsigtigt at trække snoren ud af sin herres hånd, men så vågnede Grå Bæver op, og de slappe fingre lukkede sig fast omkring snoren.

Smukke Smith kom ind i lejren og bøjede sig over Hvidtand. Denne snerrede sagte op imod den frygtede fjende og holdt opmærksomt øje med hændernes bevægelser. Den ene hånd var udstrakt og begyndte langsomt at sænke sig over hans hoved. Hvidtands sagte snerren blev nu højere og mere barsk. Hånden vedblev langsomt at sænke sig, mens Hvidtand betragtede den med et ondt blik og med stadig skarpere og skarpere knurren krøb sammen på jorden. Da hans snerren var nået til sit kulminationspunkt, snappede han pludselig efter hånden, som fløj tilbage, og tænderne slog sammen med et skarpt smæld. Smith var bange og vred. Grå Bæver gav Hvidtand et par hårde

ørefigener, som fik ham til at synke sammen på jorden i ærbødig lydighed.

Med mistanke i blikket fulgte Hvidtand hver bevægelse. Han så, at Smukke Smith forsvandt og kort efter vendte tilbage med en svær kølle. Så gav Grå Bæver ham snoren, og Smukke Smith belavede sig på at vandre af sted. Snoren strammedes, men Hvidtand gjorde modstand. Grå Bæver puffede og slog til ham fra højre og venstre for at få ham til at rejse sig og følge med. Han adlød, men kun på den måde, at han sprang lige på den fremmede, som ville trække ham med sig. Smukke Smith var imidlertid forberedt på denne mulighed og sprang ikke til side.

Han svang køllen med en sådan færdighed, at springet blev afværget på halvvejen og Hvidtand slået til jorden. Grå Bæver lo og nikkede bifaldende. Så trak Smukke Smith i snoren, og Hvidtand kom på benene, slatten og svimmel.

Han forsøgte ikke mere at springe på fjenden. Det ene kølleslag havde været tilstrækkeligt til at overbevise ham om, at den hvide gud forstod at behandle en kølle, og han var alt for klog til at kæmpe mod det uundgåelige. Altså traskede han gnavent og med halen mellem benene i hælene på Smith, men snerrede dog ganske sagte. Smukke Smith holdt imidlertid udkig med ham og havde hele tiden køllen klar til slag.

Da de kom til fortet, blev Hvidtand forsvarligt bundet, og Smith gik i seng. Hvidtand ventede ganske roligt en times tid, så satte han tænderne i snoren og var fri i løbet af få sekunder. Han havde ikke spildt tiden og ikke gnavet hensigtsløst på rebet. Det var lige så afskåret, som om snittet var gjort med en kniv. Hvidtand så snerrende op mod fortet og rejste børster, så vendte han omkring og travede tilbage til Grå Bævers lejr. Han

skyldte ikke denne fremmede og skrækkelige gud nogen troskab. Han havde overgivet sig til Grå Bæver med liv og sjæl, og ham tilhørte han fremdeles.

Men næste morgen gentog den samme scene sig – med en enkelt forandring. Grå Bæver bandt ham igen med rebet og overgav ham til Smith. Men her indtrådte forandringen. Smukke Smith gav ham en forfærdelig dragt prygl. Da Hvidtand var forsvarlig bundet, måtte han finde sig i afstraffelsen og kunne kun rase vildt imod pisken og køllen, som blev anvendt imod ham med en sådan kraft, at selv den forfærdelige dragt prygl, han havde fået af Grå Bæver i sin barndom, var som leg imod denne.

Smukke Smith var henrykt. Denne opgave morede ham i høj grad. Han triumferede over sit offer, hans øjne lyste mat, mens han svang køllen eller pisken og hørte Hvidtands smertensskrig og hans hjælpeløse hylen og snerren. For Smukke Smith var grusom, sådan som kujoner er grusomme. Selv krøb og klynkede han, når en mand slog ham eller talte vredt til ham, men til gengæld tog han revanche overfor skabninger, der var svagere end han. Alle levende væsener holder af at vise deres magt, og Smith var ingen undtagelse. Da han ikke kunne vise sin magt overfor mennesker, så vendte han sig mod skabninger, som stod under ham, og håndhævede sin magt overfor dem. Men Smukke Smith havde ikke skabt sig selv, og der kunne ingen bebrejdelser rettes mod ham. Han var kommet til verden med et vanskabt legeme og dyriske tilbøjeligheder. Det var det stof, han bestod af, og det var ikke blevet formet af livet på nogen venlig vis.

Hvidtand forstod godt, hvorfor han fik prygl. Da Grå Bæver lagde snoren om hans hals og gav den ene ende af den til Smith, så vidste Hvidtand særdeles godt, at det var hans guds vilje, at han skulle gå med Smukke Smith. Og da Smukke Smith bandt ham udenfor fortet, forstod han også, at det var Smiths vilje, at han skulle blive dér. Men han havde sat sig op imod begge guders vilje og fortjente derfor den deraf følgende afstraffelse. Han havde før set hunde skifte ejer, og han havde set, at hundene fik prygl, når de løb væk, ganske som han nu selv havde fået prygl. Han var klog, og dog var der i hans natur kræfter, som var stærkere end klogskab. En af disse var troskab. Han holdt ikke af Grå Bæver, og alligevel var han trofast imod ham, på trods af hans vilje og hans vrede. Han kunne ikke gøre ved det. Trofasthed var en del af hans natur, og denne egenskab, som var et fremtrædende træk hos hans race, det træk, der adskilte den fra alle andre dyreracer, havde bevirket, at ulven og den vilde hund, som kom fra ødemarken, kunne blive menneskets kammerater og ledsagere.

Efter pryglene blev Hvidtand slæbt tilbage til fortet. Denne gang blev han bundet ved hjælp af en tyk stok. Men man opgiver ikke så let sine guder, og det gjaldt også Hvidtand. Grå Bæver var hans særlige gud, og mod Grå Bævers vilje klyngede Hvidtand sig til ham og ville ikke opgive ham. Grå Bæver havde svigtet og forrådt ham, men det brød han sig ikke om. Der havde intet forbehold været fra Hvidtands side, og båndet mellem ham og hans herre skulle ikke så let blive revet over. Ikke for intet havde han med krop og sjæl overgivet sig til Grå Bæver.

Da mændene i fortet den nat var faldet i søvn, begyndte Hvidtand med sine tænder at bearbejde den kæp, som holdt ham fast. Træet var hårdt og tørt og var bundet så tæt ind til hans hals, at han knap nok kunne få tænderne sat i det, og kun ved en overordentlig anspændelse af musklerne og ved at krumme halsen stærkt lykkedes det ham at få træet mellem sine tænder, og det endda kun lige ind mellem tænderne. Først efter mange timers utrolig tålmodighed lykkedes det ham endelig at få kæppen gnavet over. Dette plejer hunde meget sjældent at gøre, sligt var aldrig hændt før, men Hvidtand gjorde det, og i den tidlige morgenstund travede han bort fra fortet med en lille stump af stokken hængende om halsen.

Han var klog, men havde han ikke været andet end klog, så ville han ikke være gået tilbage til Grå Bæver, som allerede havde forrådt ham to gange. Men han var også trofast, og han vendte tilbage for at blive narret for tredje gang. Atter lod han Grå Bæver lægge en snor om hans hals, og Smith kom igen til lejren for at hente ham. Og denne gang fik han endnu værre prygl end de foregående gange.

Grå Bæver så ubevæget til, mens den hvide mand svang pisken over Hvidtand. Hunden tilhørte ikke mere ham, og han ydede den ikke mere sin beskyttelse. Da Smith endelig holdt op med at slå, var Hvidtand syg. En af de svage hunde nede fra syden ville være død efter en sådan omgang, men ikke han. Hvidtand havde gennemgået en streng skole her i livet, og han var afgjort af stærkere stof. Hans vitalitet var for stor til det. Han hang for fast ved livet. Men han var meget syg. Straks var han så svag, at det var ham umuligt at slæbe sig af sted, og Smukke Smith måtte vente en halv times tid, indtil han kom til

sig selv igen. Og blindet og snublende ravede Hvidtand så tilbage til fortet med Smukke Smith.

Denne gang blev han bundet med en kæde, som var umulig at gnave over, og han prøvede forgæves at trække krampen ud af den træblok, den var slået ind i.

Efter nogle dages forløb drog Grå Bæver – ædru og aldeles blottet for penge – op ad Porcupinefloden på den lange rejse op til Mackenzie, og Hvidtand blev ved Yukon og tilhørte en mere end halvgal og helt igennem rå mand. Men hvad kender en hund til galskab? For Hvidtand var Smith en mægtig, om end frygtelig gud. Han var højt regnet en sindssyg gud. Men Hvidtand vidste ikke, hvad sindssyge var; han vidste kun, at han skulle underkaste sig sin nye herres vilje og adlyde ethvert af hans indfald.

3. Hadets regimente

Under den sindssyge guds regimente blev Hvidtand en ligefrem djævel. Han blev bundet i et udhus, som hørte til fortet, og her ophidsede og opirrede Smith ham ved utallige smådrillerier og gjorde ham helt vild. Manden opdagede hurtigt Hvidtands ømtålelighed overfor latter, og han endte altid med efter pinagtige drillerier at le ad ham. Hans latter var skingrende og hånlig, samtidig pegede han spottende fingre ad Hvidtand, og i sådanne øjeblikke gik Hvidtand totalt fra forstanden og blev om muligt mere forrykt end Smukke Smith.

Tidligere havde Hvidtand kun været en fjende af sin egen race, ganske vist en uforsonlig fjende. Nu blev han en fjende af alt og alle og mere vild end nogen sinde. Han blev drevet til en sådan yderlighed, at han hadede blindt og uden skygge af fornuft. Han hadede den lænke, han var bundet med, de mænd, som kiggede ind til ham mellem tremmerne i udhuset, hundene, som fulgte disse mænd, og som snerrede vredt ad ham i hans hjælpeløshed. Han hadede endog det træ, udhuset var bygget af. Og først og fremmest, mere end alle andre, hadede han Smukke Smith.

Men Smukke Smith forfulgte et mål, når han således tilføjede Hvidtand al denne fortræd. En dag samledes en hel del mænd udenfor udhuset, og samtidig kom Smith ind med en kølle i hånden og tog lænken af Hvidtand. Så gik han igen sin vej, og Hvidtand løb rundt i udhuset og forsøgte at få fat i mændene udenfor. Han var aldeles rasende og så prægtig ud. Han var sine fulde 1¾ meter i længden og henved en meter i højden og langt tungere end en ulv af samme størrelse. Fra sin mor havde han

arvet hundenes tungere legemsbygning, og han vejede uden en unze overflødigt kød over 45 kilo. Alt var muskler, ben og sener – han var, kort sagt, fuldstændig kampberedt og i fineste kondition.

Døren blev lukket op igen, og Hvidtand standsede. Der foregik noget usædvanligt. Han stod afventende og stirrede hen imod døren, indtil denne blev åbnet noget mere. Så blev der kastet en stor hund ind, og døren blev smækket i og låset efter den. Hvidtand havde aldrig før set en lignende hund (det var en dogge); men hverken dens størrelse eller truende holdning gjorde noget indtryk på ham. Her var endelig noget, som hverken var af træ eller jern, noget, han kunne hævne sig på. Han sprang frem og satte tænderne i doggen, og i samme nu var dens hals flået op. Doggen rystede sit store hoved, knurrede hæst og sprang på Hvidtand. Men Hvidtand var her og dér og alle vegne på én gang, veg stadig til side og narrede den anden, for så at fare på, sætte tænderne i modstanderen og springe til side hurtigt nok til at undgå hævnen.

Mændene udenfor råbte og klappede i hænderne, mens Smith, aldeles betaget af glæde, hoverede over de slag og sår, som Hvidtand uddelte. Det viste sig snart, at doggen var alt for tung og langsom i sine bevægelser til at kunne overvinde Hvidtand, og efter nogen tids forløb blev doggen slæbt ud af sin ejermand, mens Smith ved hjælp af en kølle holdt Hvidtand på afstand. Så blev indsatserne i væddemålet betalt, og pengene ringlede ned i Smiths hånd.

Fra den dag af længtes Hvidtand altid efter at se mændene samlet omkring sin stald. Det betød nemlig kamp, og det var den eneste måde, hvorpå han nu kunne få afløb for den

livskraft, som boede i ham. Ægget og tilskyndet til at hade havde han som fange ingen andre at lade dette had gå ud over end de hunde, som hans herre lukkede ind til ham. Smukke Smiths skøn med hensyn til hans kræfter havde været rigtigt, for det var altid Hvidtand, som blev sejrherre. En dag blev der sendt tre hunde ind til ham lige efter hinanden, en anden dag blev en fuldvoksen ulv, lige indfanget i ødemarken, kastet ind ad døren, og en tredje gang blev to hunde på én gang jaget imod ham. Dette var hans hårdeste kamp, og da han til sidst havde dræbt dem begge, var han selv halvdød af sårene og udmattelsen.

Ved efterårstide, da sneen begyndte at falde og grødisen drev ned ad floden, løste Smith billet til sig selv og til Hvidtand på en damper op ad Yukon til Dawson. Hvidtand var efterhånden blevet kendt over hele landet under navnet "Den kæmpende Ulv", og buret, han stod i på damperens dæk, var for det meste omringet af nysgerrige mænd. Til tider rasede og snerrede han mod dem, men til andre tider lå han ganske roligt og stirrede med koldt had på dem. Hvorfor skulle han ikke hade dem? Han spurgte aldrig sig selv om dette. Han kendte kun til had og fordybede sig stadig mere og mere deri. Livet var blevet et helvede for ham. Han var ikke skabt til den indespærring, som vilde dyr må underkaste sig i deres samvær med mennesker. Og dog var det netop således, han blev behandlet. Menneskene stirrede på ham, stak stokke ind mellem tremmerne for at få ham til at snerre, og lo så ad ham.

De var hans omgivelser, disse mænd, og de omformede ham til en mere vild skabning, end det havde været naturens hensigt med ham. Ikke desto mindre havde naturen jo skænket ham

plasticitet. Hvor mangt et andet dyr ville være død eller have fået sit livsmod knækket, forstod han at tilpasse sig og holdt sig i live, endda uden at det gik ud over hans livsmod. Måske ville Smukke Smith, den ærkedjævel og bøddel, have været i stand til at knække Hvidtands livsmod, men endnu var der ingen tegn til, at det skulle lykkes ham.

Hvis Smith var en djævel, så var Hvidtand det lige så fuldt, og disse to rasede uophørligt imod hinanden. I gamle dage havde Hvidtand været klog nok til at bøje af og underkaste sig den mand, som havde en kølle i hånden, men så klog var han ikke mere. Alene synet af Smukke Smith var nok til at sætte ham i det vildeste raseri. Og når det kom til nærkamp, og han var blevet drevet tilbage med køllen, vedblev han at knurre og vise tænder. Det var ikke muligt at få ham til at holde inde med sin snerren. Selv om han var blevet pryglet nok så frygteligt, svarede han dog altid med at knurre, og når Smith til sidst gav tabt og trak sig tilbage, så fulgte Hvidtands truende snerren ham, eller han sprang imod tremmerne i sit bur og hylede hadefuldt efter ham.

Da damperen nåede Dawson, blev Hvidtand bragt i land. Men han levede stadig for mængdens øjne i et bur, omgivet af nysgerrige mænd. Han blev fremvist som "Den kæmpende Ulv", og man betalte 15 cent i guldstøv for at se på ham. Han havde aldrig fred. Hvis han lagde sig ned for at sove, blev han purret op med en spids stok, for at tilskuerne kunne få, hvad de havde betalt for, og for at gøre forestillingen så interessant som muligt sørgede Smith for, at han var i vildt oprør hele tiden. Men værre end alt dette var de omgivelser, han levede i. Han blev betragtet som det frygteligste af alle vilde dyr, og hvert ord, som blev

sagt, hver bevægelse, som mændene gjorde, trængte ind til ham gennem burets tremmer og befæstede ham i forestillingen om hans egen forfærdelige vildskab. Selvfølgelig kunne resultatet af alt dette kun blive det, at hans vildskab stadig voksede sig større og større. Det var endnu et vidnesbyrd om hans plasticitet, hans evne til at lade sig forme af omgivelsernes tryk.

Foruden at blive fremvist måtte han optræde som professionelt kampdyr. Med uregelmæssige mellemrum blev han, når der kunne arrangeres en kamp, trukket ud af sit bur og ført ud i skoven nogle få miles fra byen. Sædvanligvis foregik dette om natten for at forhindre, at territoriets beredne politi blandede sig i det. Efter nogle få timers forløb, når dagen var ved at bryde frem, kom så tilskuerne og den hund, som han skulle kæmpe imod. På denne måde kom han til at kæmpe med hunde af alle mulige racer og størrelser, og da det var et vildt land, beboet af rå mennesker, endte kampene sædvanligvis med den ene parts død.

Da Hvidtand vedblev at kæmpe, er det indlysende, at det var de andre hunde, der døde. Han kendte ikke til nederlag. Den træning, han allerede tidligt havde fået, da han som hvalp kæmpede med Lip-lip og hele banden i lejren, kom ham nu til god nytte, blandt andet var den færdighed, han den gang havde erhvervet sig i altid at blive stående på sine ben, ham nu til stor gavn. Ingen hund kunne vælte ham omkuld. Det var ulvehundenes yndlingstrick, dette, at fare ind på ham, enten direkte eller med en uventet drejning, i det håb at ramme ham på forboven og få ham væltet. Både mackenzie-hunde, eskimo- og labrador-hunde, huskies og malemuter prøvede på det, men det lykkedes ikke for nogen af dem. Man vidste ikke af, at han

nogen sinde var blevet væltet om. Mændene talte indbyrdes om dette særsyn og håbede altid på, at det til sidst skulle ske; men Hvidtand skuffede dem altid.

Hans lynsnare hastighed gav ham også en umådelig overvægt overfor hans angribere. Hvor stor øvelse de end havde i at kæmpe, havde de dog aldrig truffet en hund, der var så hurtig som Hvidtand. En almindelig hund er vant til, at der først skal snerres, rejses børster og knurres, inden kampen begynder, men de blev væltet om og sønderflænget af Hvidtand, før de var begyndt at kæmpe eller kommet sig af deres overraskelse. Og så ofte skete dette, at det blev skik at holde Hvidtand fast, til hans modstander havde gjort de forberedende øvelser, var kampberedt, ja, endog foretog sit første angreb.

Men størst af alle Hvidtands fortrin var dog hans erfaring. Han kendte mere til kamp end nogen af de hunde, som han blev stillet overfor. Han havde kæmpet flere kampe, forstod at imødegå flere slags kneb og kampmåder, kunne selv mange flere kneb end de, og havde en kampmåde, som næppe kunne forbedres yderligere.

Lidt efter lidt blev disse kampe sjældnere. Mændene opgav håbet om at kunne finde en hund, som kunne tage det op med ham, og Smith blev nødt til at lade ham kæmpe med ulve, som indianerne indfangede til ham. En kamp mellem Hvidtand og en ulv var altid sikker på at samle et stort publikum. Engang blev Hvidtand stillet overfor en fuldvoksen hun-los, og da måtte han kæmpe for sit liv. Hendes hurtighed og vildskab var lige så stor som hans, og mens han kun brugte sine tænder i kampen, benyttede hun også sine skarpe kløer mod ham.

Men efter at lossen var dræbt, ophørte alle kampe. Der var ikke flere dyr, som han kunne kæmpe mod – eller rettere sagt, ikke flere, som fandtes værdige til at kæmpe med ham. Altså måtte Smukke Smith nøjes med at fremvise ham i buret, og på denne måde gik tiden indtil foråret, da en vis Tim Keenan, som ejede en spillebank, kom til egnen. Han havde en buldog, den første af den race, som nogen sinde var set i Klondike. At Hvidtand og denne buldog skulle og måtte kæmpe sammen, var en selvfølge, og i den følgende uge var den forventede kamp et stående samtaleemne i visse kredse i byen.

4. En kamp på liv og død

Smukke Smith tog lænken af Hvidtand og trådte nogle skridt tilbage.

For første gang angreb Hvidtand ikke øjeblikkelig. Han stod ganske stille med ørene lagt fremad og betragtede nysgerrigt og agtpågivende det mærkelige dyr, som stod lige overfor ham. Han havde aldrig før set sådan en hund. Tim Keenan skød buldoggen frem, idet han mumlede: "Gå på", og hunden sjaskede hen imod midten af pladsen, kort, lavbenet og frastødende. Så standsede den og så blinkende over på Hvidtand.

"På ham! Mas ham! Æd ham, Cherokee!" lød det fra den ophidsede mængde.

Men Cherokee lod ikke til at være ivrig efter at begynde på kampen. Han drejede hovedet om mod de mænd, som råbte, blinkede til dem og logrede samtidigt helt fredeligt med sin lille halestump. Han var ikke bange, men bare doven. Desuden faldt det ham ikke ind, at han skulle kæmpe mod den hund, som stod foran ham. Han var ikke vant til at kæmpe med den slags hunde, og han ventede på, at man skulle bringe ham den rigtige hund.

Tim Keenan gik ind i kredsen, bøjede sig over Cherokee og begyndte at stryge ham på begge sider af forbovene, men imod hårene, hvorved han samtidig skubbede ham blidt fremad. Det virkede som lige så mange opmuntringer, men tillige ophidsende, for Cherokee begyndte ganske sagte at knurre dybt nede i struben, og håndens bevægelser og hundens knurren kom lidt efter lidt i takt. Hver gang Tim Keenan gav Cherokee et

skub fremad, steg hans knurren og ebbede derpå ud for atter at stige ved begyndelsen af den næste bevægelse. Slutningen af hver bevægelse fremkaldte det stærkeste eftertryk på tonen i denne rytmiske knurren, idet bevægelsen pludselig blev afbrudt og lyden steg i et sæt.

Dette undlod ikke at gøre indtryk på Hvidtand, og hårene begyndte at rejse sig på hans hals og over forbovene. Tim Keenan gav Cherokee et sidste puf fremad og trådte samtidig nogle skridt tilbage, og da virkningen af skubbet svandt, fortsatte hunden af egen fri vilje og løb hurtigt frem på sine lave, hjulede ben. I samme nu handlede Hvidtand, og der lød et forbavset beundringsråb fra mængden. Han havde tilbagelagt afstanden og var sprunget frem med en lynsnar smidighed, der mere mindede om en kat end om en hund, og med samme kattesmidighed satte han sine tænder i modstanderen og var borte med det samme.

Buldoggen blødte bag det ene øre og havde fået en flænge i sin tykke hals. Han gav ikke en lyd fra sig, snerrede ikke engang, men vendte om og forfulgte Hvidtand. De egenskaber, de to kæmpende således lagde for dagen, den enes hurtighed, den andens ihærdighed, fik tilskuerne til at tage parti med forøget iver, og mængden indgik nye væddemål og forhøjede indsatsen for de allerede indgåede. Gang på gang sprang Hvidtand løs på sin modstander, satte tænderne i ham og var borte igen uden at have lidt nogen men, og stadig fulgte fjenden efter ham, ikke særlig hurtigt og heller ikke langsomt, men roligt og beslutsomt på en mærkelig forretningsmæssig måde. Man mærkede, at han havde en hensigt med denne fremgangsmåde – der var ét eller andet, som han var fast

besluttet på at gøre, og som ingen dødelig kunne forhindre ham i.

Hver bevægelse, hele hans færd var præget af en bestemt tanke. Dette forvirrede Hvidtand. Han havde aldrig nogen sinde set en lignende hund. Den havde ikke noget beskyttende hårlag. Den var blød og blødte let. Der var ingen tyk pels, som opfangede Hvidtands bid, således som det ofte var tilfældet med hunde af hans egen race. Hver gang Hvidtand satte tænderne i, mærkede han, hvorledes de meget let trængte ind i kødet, mens dyret tilsyneladende ikke var i stand til at forhindre det. Så var der også det mærkværdige ved denne fremmede hund, at den knapt nok gav en lyd fra sig, når han faldt over den; sommetider snerrede eller knurrede den lidt, men for det meste tog den tavs imod de bid, den fik, og fortsatte ufortrødent sin forfølgelse.

For øvrigt var Cherokee på ingen måde langsom. Den kunne vende og dreje sig med stor hurtighed, men fik aldrig fat på Hvidtand. Cherokee var også forbavset. Den havde aldrig før kæmpet med en hund, som den ikke kunne komme ind på livet; det plejede ellers at være et fælles ønske hos de kæmpende parter at komme så tæt ind på hinanden som muligt. Men her traf den pludselig en hund, som stadig holdt sig på afstand og sprang dansende omkring både her og dér og over det hele. Og når den endelig fik sat tænder i ham, slap den øjeblikkelig igen og var borte i samme nu.

Det var ikke muligt for Hvidtand at få sine tænder sat i buldoggens strube. Cherokee var for lavbenet og havde desuden også et værn i sine svære kæber. Hvidtand anfaldt gang på gang og var selv uskadt, hvorimod antallet af Cherokees sår stadig

voksede; både halsen og hovedet var forrevet og opflænget, og den blødte stærkt, men viste for øvrigt ikke tegn til at have tabt modet. Den fortsatte utrætteligt sin forfølgelse og blev kun én gang, da den atter var blevet narret, stående og så plirrende over på tilskuerne, mens den logrede med sin lille halestump, som om den ville vise sin villighed til at kæmpe.

I samme nu sprang Hvidtand ind på den og rev i forbifarten dens ene øre i laser, og Cherokee fortsatte lidt mere ophidset sin forfølgelse, idet den løb inden for den cirkel, som Hvidtand lavede, og forsøgte at sætte sine skarpe tænder i modstanderens strube. Men buldoggen forfejlede sit angreb, om end kun med en hårsbredde, og idet Hvidtand med et spring i den modsatte retning undgik faren, brød der en bifaldsstorm løs fra tilskuerne.

Tiden gik. Hvidtand dansede stadig omkring, hoppede og bugtede sig, sprang på og sprang tilbage, tilføjende modstanderen skade for hver gang, den angreb. Buldoggen fortsatte sin forfølgelse med samme uhyggelige sikkerhed, som stadig havde præget den, og ville uden tvivl til sidst nå sit mål og få sig bidt fast og dermed vinde slaget. Imidlertid tog den roligt mod alle Hvidtands angreb. Dens korte øren hang i laser, og selv dens læber var flængede og blødte – alt sammen følger af Hvidtands lynsnare bid, som den hverken kunne forudse eller forsvare sig imod.

Fra tid til anden forsøgte Hvidtand at vælte Cherokee, men forskellen i deres højde var for stor. Cherokee var alt for undersætsig, alt for langt nede ved jorden. Hvidtand prøvede dette kneb en gang for ofte. Han fik chancen under et af sine krydsspring og modsving. Da Cherokee drejede langsommere

end Hvidtand, kunne denne benytte sig af et øjeblik, da buldoggen stod med bortvendt hoved. Derved havde den blotstillet sin ene forbov. Hvidtand fo'r på den, men hans egen forbov var langt højere end den andens, og han ramte den med en sådan kraft, at han selv fløj ind over modstanderens legeme. For første gang i løbet af Hvidtands karriere som kampdyr så tilskuerne ham miste fodfæstet. Han slog en halv kolbøtte i luften og ville være havnet på ryggen, hvis han ikke smidig som en kat havde fået sig vendt oppe i luften, således at han nu dumpede ned på siden. Han var på benene i et nu, men i løbet af det nu satte Cherokee tænderne i hans strube.

Taget var imidlertid ikke helt godt, det var for lavt, for nær ved brystet, men Cherokee holdt fast. Hvidtand sprang op, fløj omkring som en rasende og forsøgte at ryste buldoggens legeme af sig; denne tunge vægt, som hang ved ham, gjorde ham aldeles forrykt af raseri. Den hæmmede hans bevægelser, hindrede hans frihed. Dette mindede om en fælde, og hver fiber i ham rejste sig instinktmæssigt imod det og kæmpede for at blive fri igen. Det satte ham i afsindigt oprør. I de følgende minutter var han i enhver henseende skruptosset. Selvopholdelsesdriften betog ham ganske. Han var behersket af en altopslugende vilje til liv, og han var ene og alene opfyldt af kødets blinde higen mod at være, at bevæge sig, besat af denne rent korporlige hængen ved tilværelsen, for bevægelse var udtrykket for dets eksistens.

Han hvirvlede rundt, vendte og drejede sig og forsøgte at ryste de 25 kilo af, som hang ved hans strube. Buldoggen gjorde ikke meget andet end at holde fast. En ganske sjælden gang lykkedes det den at få fødderne sat mod jorden og stemme

kræfterne i til modstand mod Hvidtand. Men i næste minut havde den igen mistet fodfæstet og var revet med i Hvidtands afsindige hvirveldans. Cherokee blev ét med sit instinkt. Den vidste, at den var ovenpå, blot den vedblev at holde fast, og med lukkede øjne hengav den sig til glæden over denne bevidsthed og lod sig slynge frem og tilbage, op og ned, ligegyldig for de stød og sår, som fulgte med. Det brød den sig ikke om. Hovedsagen var, at den holdt fast, og det gjorde den af al sin magt.

Endelig var Hvidtand så udmattet, at han måtte holde op. Han kunne intet udrette, og han forstod ikke et ord af det hele. Aldrig havde han oplevet noget lignende i den tid, han havde kæmpet, og aldrig før havde han truffet en hund, som kæmpede på denne måde. De havde altid snappet til, flænget modstanderen og sprunget tilbage, bestandig snappet, flænget og sprunget tilbage. Hvidtand lå halvvejs på den ene side og gispede efter luft, mens Cherokee, som stadig holdt fast, pressede imod og søgte at få ham væltet om på siden. Hvidtand satte sig til modværge, han følte, hvorledes de stærke kæber flyttede deres greb, lukkede sig op og i og for hver bevægelse kom nærmere op mod hans strube. Buldoggen brugte den metode at holde fast på det, den havde, og ved given lejlighed få fat i mere, og hver gang Hvidtand var rolig, benyttede den lejligheden til at flytte sine kæber lidt opad. Når Hvidtand derimod kæmpede imod, havde Cherokee nok at gøre med at holde fast.

Cherokees bovnende nakke var den eneste af dens legemsdele, som Hvidtands tænder kunne nå. Han fik fat lige dér, hvor halsen begynder, nede ved skulderen, men han kendte

ikke noget til denne tyggende måde at kæmpe på, og hans kæber var heller ikke indrettet til det. Krampagtigt rev og sled han en stund med tænderne. Så indtrådte der en forandring i deres indbyrdes stilling, og det fik Hvidtand til at skifte taktik. Buldoggen havde endelig fået væltet ham om og beredte sig netop på at sætte tænderne dybt i struben på ham, da Hvidtand, så smidig som en kat, bøjede bagpoterne ind under Cherokee, satte forpoterne fast mod fjendens bug oven over sig og begyndte at flå i ham med lange kradsetag. Cherokee ville sikkert have fået bugen flænget op, hvis den ikke i en fart havde drejet sig rundt om sit bid, så den fik kroppen fri af Hvidtand og kom til at stå i en ret vinkel på ham.

Men taget slap den ikke; det var uundgåeligt som skæbnen selv og lige så ubønhørligt. Langsomt flyttede det sig opad langs struben, og det eneste, som reddede Hvidtand fra døden, var den løse hud på halsen og den tætte pels, der dækkede den. Hårene samlede sig i Cherokees mund til en tyk pølse, som dens tænder ikke kunne trænge igennem, men lidt efter lidt fik den så meget skind og hud i munden, at den snørede struben sammen på Hvidtand, og hans åndedrag blev på denne måde efterhånden i høj grad vanskeliggjort.

På dette tidspunkt så det næsten ud til, at kampen var til ende. Cherokees parti jublede og tilbød vanvittigt høje væddemål. Hvidtands tilhængere var derimod meget nedslåede, og kun en eneste tilbød nok så rask at vædde 40 mod 1 om, at Hvidtand ville sejre. Denne ene var Smukke Smith. Han gik nogle skridt frem og begyndte at pege fingre ad Hvidtand, og samtidig lo han spottende og hånligt. Virkningen udeblev ikke. Hvidtand blev aldeles ude af sig selv af raseri, han

samlede alle sine kræfter og sprang op på benene igen. Og mens han kæmpede sig frem med de 25 kilo hængende ved sin strube, steg hans raseri til panisk rædsel. Selvopholdelsesdriften betog ham igen, og hans fornuft måtte vige til side for den altovervældende livstrang. Han jog rundt og rundt og tilbage igen, snublede, faldt og rejste sig på ny, løftede sig op på bagbenene og hævede sin fjende helt op fra jorden. Men alt var forgæves, det dødbringende tag i struben løsnedes ikke.

Langt om længe faldt han udmattet om på ryggen, og i samme nu tog buldoggen fat højere oppe og tættere ind mod struben, sønderbed endnu mere af det pelsdækkede kød og forhindrede næsten aldeles Hvidtand i at trække vejret. Tilskuerne jublede og skreg til ære for sejrherren. "Cherokee!" råbte de, "hurra for Cherokee!" Cherokee besvarede det ved at logre kraftigt med sin halestump. Men bifaldsråbene distraherede den ikke. Der var ingen forbindelse mellem dens logrende hale og dens stærke kæber, og disse slap ikke deres frygtelige tag i Hvidtands strube.

Pludselig blev der uro blandt tilskuerne. Der hørtes bjældeklang og skarpe tilråb til slædehunde, og alle mændene undtagen Smukke Smith så sig ængsteligt om: de var meget bange for politiet. Men det viste sig snart, at det kun var to mænd, som kom løbende med slæder og hunde. De kom op ad sporet, ikke ned ad det. Åbenbart havde de været oppe ad strømlejet for at søge efter guldlejer og var nu på hjemvejen. Ved synet af den store forsamling standsede de og kom over til dem, nysgerrige efter at se, hvad der foregik, og mændene lagde mærke til, at anføreren havde overskæg, mens hans

ledsager var yngre og slankere, glatbarberet og med røde kinder af at færdes i den frostklare luft.

Hvidtand havde praktisk talt opgivet at kæmpe. Kun nu og da satte han sig svagt til modværge, men uden nogen virkning. Han kunne næsten ikke trække vejret, og da det nådeløse greb om hans strube stadig blev tættere, blev åndedrættet også stadig besværligere. Til trods for den tykke pels ville den store pulsåre i struben for længst være blevet flænget op, hvis ikke buldoggens første greb havde været så langt nede, næsten ved brystet. Det havde taget Cherokee lang tid at liste det opad mod halsens ømfindtligste punkt, og dertil kom desuden, at skindfolderne med deres tætte pelslag derved også stadig klumpede sig tættere og tættere sammen mellem dens kæber.

Imidlertid havde Smukke Smiths bundløse brutalitet aldeles taget magten fra den smule sund menneskeforstand, som han besad, og da han så, at Hvidtands øjne begyndte at briste, og forstod, at kampen var tabt, mistede han aldeles herredømmet over sig selv. Han sprang hen til Hvidtand og begyndte at sparke ham på det ubarmhjertigste; fra mængden lød der kun protestråb og hyssen, men ingen rørte sig for at standse ham. Mens dette foregik, og Smukke Smith vedblev at sparke Hvidtand, blev der røre blandt flokken. Pludselig banede den høje unge mand sig vej gennem sværmen, puffende mændene til side; i samme øjeblik, som han brød ind i kredsen, gjorde Smukke Smith sig rede til et nyt, vældigt spark, han hvilede med hele sin vægt på den ene fod og var således i ustadig ligevægt. Just i dette øjeblik ramte den fremmedes knyttede næve ham lige i ansigtet og tildelte ham et drøjt slag. Smiths fod blev revet bort fra jorden, og hele hans legeme syntes at

svæve i luften, idet han tumlede bagover og faldt om i sneen. Så vendte den fremmede sig om mod tilskuerne.

"Kujoner! Asner!" skreg han. Også han var rasende, men det var et sundt sinds vrede. Hans grå øjne fik en metallisk glans og lynede som stål, mens han stirrede ud på mængden. Smith var imidlertid kommet på benene igen og kom nu fej og ydmygt krybende hen imod den unge mand. Men denne misforstod ganske stillingen, han vidste ikke, hvilken jammerlig kujon Smith var, troede derfor, at han ville til at slås med ham, og med et nyt slag i ansigtet væltede han ham om for anden gang, idet han atter råbte: "Dit modbydelige asen." Denne gang blev Smith liggende, hvor han var faldet omkuld; han indså, at sneen var det sikreste sted for ham i øjeblikket, og gjorde derfor ingen anstrengelser for at komme op igen.

"Kom her hen, Matt, og hjælp mig lidt," råbte den fremmede hen til slædekoblets fører, som var fulgt med ham ind i kredsen.

Begge mændene bøjede sig over hundene. Matt tog fat i Hvidtand, rede til at trække ham til sig, når Cherokees tag løsnedes lidt, og den unge mand forsøgte at hjælpe ham ved at tage fat med begge hænder i buldoggens kæber for om muligt at åbne den sammenbidte mund. Men det var umuligt. Mens han stod der og halede og sled og forsøgte at vride kæberne fra hinanden, mumlede han for hver gang, han åndede ud: "Asner, kæltringer!"

Mængden begyndte imidlertid at blive urolig, og nogle af mændene gjorde indsigelse mod denne afbrydelse af kampen, men de forstummede straks, da den fremmede et øjeblik løftede hovedet og stirrede på dem.

"I forbandede bæster!" råbte han og tog så atter fat på sit arbejde.

"Det er ganske umuligt, mr. Scott, De kan ikke få kæberne fra hinanden på den måde," bemærkede Matt til sidst.

De standsede et øjeblik og stirrede på de to hunde, hvoraf den ene havde bidt sig så fast i den anden.

"Han bløder nu ikke ret meget, så den anden krabat har da ikke fået bidt helt hul endnu," sagde Matt.

"Men det kan ske hvert øjeblik," svarede den unge mand. "Så De det? Buldoggen flyttede kæberne lige nu."

Den yngre af de to mænd følte sig stadig mere og mere nervøs og ængstelig for Hvidtands skyld. Han slog gang på gang nogle drøje slag mod Cherokees hoved. Men kæbernes greb løsnedes ikke, Cherokee logrede med halestumpen for at vise, at han meget vel forstod meningen med slagene, men samtidig var klar over, at det var ham, som havde ret, idet han kun gjorde sin pligt ved at holde fast på Hvidtand.

"Er der dog ingen af jer, som vil hjælpe os?" skreg Scott forbitret hen imod tilskuerne.

Men ingen tilbød sig. Og i stedet for hjælp regnede det ned over den fremmede med hånlige vittigheder og spøgefulde råd.

"De må se at få fat i en kile," var Matts råd. Den anden førte hånden til hylstret ved sin hofte, trak sin revolver frem og forsøgte nu at presse løbet ind mellem buldoggens kæber. Han trykkede til, og så kraftigt, at man til sidst kunne høre stålet skure mod de sammenbidte tænder. De to mænd lå begge på knæ og bøjede sig frem over hundene. Nu trængte Tim Keenan ind i kredsen, stillede sig op ved siden af Scott, rørte ved hans skulder og sagde advarende:

"Bræk ikke hans tænder itu, fremmede."

"Så brækker jeg halsen på ham i stedet," svarede Scott og vedblev at presse og mase på med revolverløbet.

"Jeg sagde: bræk ikke hans tænder itu," gentog spillebuleejeren med skummelt eftertryk.

Men hvis disse ord skulle indeholde en trussel, så gjorde de absolut ikke den tilsigtede virkning. Scott vedblev ganske roligt med sit arbejde og spurgte blot koldblodigt, idet han sad op:

"Er det din hund?"

Tim Keenan gryntede.

"Så tag fat her og skil dens kæber ad."

"Hør nu her, fremmede," drævede Tim Keenan med irriterende langsomhed. "Jeg kan lige så godt fortælle Dem, at det er noget, jeg ikke selv har kunnet klare, jeg aner ikke, hvordan jeg skal bære mig ad med det kunststykke."

"Så skrup a', og la' vær' at plage mig," lød svaret.

Tim Keenan blev dog stadig stående, men Scott tog ikke mere notits af ham. Han havde været heldig nok til at få løbet presset ind mellem kæberne på den ene side, og han forsøgte nu at få det ud igen på den modsatte side. Det lykkedes virkelig, og han søgte nu meget forsigtigt at lirke kæberne fra hinanden, mens Matt i små ryk søgte at frigøre Hvidtands sønderflængede hals.

"Vær parat til at tage mod din hund," kommanderede Scott henvendt til Cherokees ejermand. Tim Keenan bøjede sig lydigt ned og tog et fast tag i Cherokee.

"Nu!" Kom det advarende fra Scott, idet han gav et afsluttende vrik, og hundene blev trukket fra hinanden, skønt buldoggen kæmpede som en rasende.

"Tag ham væk," kommanderede Scott, og Tim Keenan trak af sted med sin hund ind imellem tilskuerne.

Hvidtand gjorde adskillige mislykkede forsøg på at komme op. En gang lykkedes det ham virkelig, men benene var for svage til at bære ham, og han faldt udmattet om i sneen igen. Hans øjne var halvt lukkede og så underligt glasklare ud. Munden stod åben, og tungen hang ham ud af halsen, slatten og slap. Han lignede fuldstændig en hund, som var kvalt til døde. Matt undersøgte ham.

"Der mangler ikke meget i, at han havde været færdig," erklærede han. "Men han trækker dog vejret ganske naturligt endnu."

Smukke Smith var imidlertid kommet på benene og kom nu hen for at se på Hvidtand.

"Hvor meget er en god slædehund værd, Matt?" spurgte Scott.

Matt, som stadig lå på knæ ved siden af Hvidtand, betænkte sig et øjeblik.

"Tre hundrede dollars," svarede han så.

"Og hvor meget skal man give for en hund, der er aldeles forbidt som han der?" spurgte Scott og pegede på Hvidtand.

"Det halve," lød slædeførerens kendelse.

Scott vendte sig imod Smith.

"Hørte De, hvad der blev sagt, hr. bæst? Jeg har i sinde at tage Deres hund og giver Dem så hundrede og halvtreds dollars for den."

Med disse ord åbnede han sin tegnebog og talte pengene op.

Men Smith lagde hænderne på ryggen og afslog at røre ved de tilbudte penge.

"Jeg sælger ham ikke," sagde han.

"Jo, De gør," forsikrede Scott. "Jeg køber ham nemlig. Her er Deres penge. Hunden er min."

Smith, som stadig holdt hænderne på ryggen, begyndte at trække sig tilbage.

Scott sprang efter ham og løftede hånden til slag, og den anden bøjede sig ned for at undgå det.

"Jeg er i min gode ret," råbte Smith klynkende.

"De har forskertset Deres ret til at eje den hund," lød svaret. "Vil De ha' pengene? Eller skal jeg til at prygle løs på Dem igen?"

"Godt, så ta'r jeg dem," svarede Smith med en hurtighed, som skyldtes frygt. "Men jeg gør det under protest. Den hund er en guldgrube. Jeg vil ikke sådan la' mig frarøve min ejendom. Hvad en mand ejer, kan man ikke ta' fra ham."

"Ganske rigtigt," svarede Scott og gav ham pengene. "Men De er ikke en mand, De er et bæst."

"Vent blot, til jeg kommer tilbage til Dawson," udbrød Smith truende. "Så skal jeg sende politiet på Dem."

"Hvis De åbner Deres mund om den sag, når De kommer tilbage til Dawson, så skal jeg sørge for, at De bli'r pisket ud af byen. Forstår De mig?"

Smukke Smith svarede med et grynt.

"Forstår De?" tordnede den anden pludselig rasende.

"Ja," mumlede Smith og trak sig forfærdet tilbage.

"Ja, hvad for noget?"

"Ja, hr.!" snerrede Smith.

"Pas på! Han bider!" råbte en stemme blandt tilskuerne, og et latterbrøl fulgte efter vittigheden.

Scott vendte ryggen til ham og gik hen til Matt, som stadig arbejdede for at få liv i Hvidtand.

Nogle af mændene var allerede gået, andre stod i grupper og snakkede, mens de så på de fremmede, og i en af disse grupper stod også Tim Keenan.

"Hvem er det fjols?" spurgte han.

"Weedon Scott," lød svaret.

"Og hvem dælen er så Weedon Scott, om man tør spørge?"

"Å, det er en af disse hersens morderlig fornemme mineeksperter. Han er inde med alle de store. Hvis du ikke vil have spektakler, så vil jeg råde dig til at holde dig fra ham. Han er kammerat med alle embedsmændene, og guldkommissionæren er hans specielle ven."

"Jeg tænkte nok, han var noget," lød Tim Keenans svar. "Derfor holdt jeg også lige fra førstningen fingrene fra ham."

5. Den utæmmelige

"Det er håbløst," tilstod Weedon Scott.

Han sad på trappen udenfor sin hytte og stirrede på Matt, som besvarede hans bemærkning med en modløs hovedrysten. De så begge hen på Hvidtand, der stod i sin lænke og rejste børster, snerrede og opførte sig som en rasende for at nå hen til slædehundene, som efter adskillige påmindelser fra Matts side, givet med køllen, havde lært at holde sig borte fra ham. Og nu lå de i nogen afstand fra ham og havde tilsyneladende helt glemt hans eksistens.

"Det er en ulv, og det er umuligt at tæmme ham," erklærede Scott.

"Ja, det ved jeg nu ikke," indvendte Matt. "Der kan såmænd godt være en hel del hund i ham. Men ét er sikkert, og det kan man ikke komme bort fra."

Slædeføreren gjorde en pause og nikkede fortroligt hen imod de høje bjerge.

"Lad nu være med at være så påholdende med, hvad du ved," sagde Scott skarpt efter at have ventet en passende tid. "Ud med sproget! Hvad mener du?"

Hundeføreren pegede med tommelfingeren tilbage på Hvidtand.

"Ulv eller hund, det kan være lige meget – men han har været tæmmet én gang før!"

"Nej!"

"Men jeg siger Jo, og han har også før gået i spand med andre hunde. Se blot dér, kan De ikke se mærkerne af seletøjet på hans bryst?"

"Du har ret, Matt. Han har virkelig været slædehund, før Smukke Smith fik fat i ham."

"Og han kan sikkert blive flink til det endnu en gang."

"Tror du virkelig?" Udbrød Scott ivrigt. Men straks efter blev han alvorlig igen og rystede håbløst på hovedet: "Vi har jo allerede haft ham i to uger, og han er om muligt vildere nu, end da vi fik ham."

"La' os gi' ham en chance," tilrådede Matt. "Løs ham et øjeblik."

Den unge mand så tvivlende på.

"Ja, jeg ved godt, De selv har prøvet det, men De havde ingen kølle hos Dem."

"Ja, prøv så bare."

Matt væbnede sig med en kølle og gik hen til det lænkede dyr. Hvidtand vogtede på køllen på samme måde, som en indespærret løve vogter på sin fangevogters pisk.

"Se, hvor han holder øje med køllen," sagde Matt. "Det er et godt tegn. Han er ikke noget fæ. Han tør ikke gøre mig noget, så længe jeg har køllen i hånden. Han er skam ikke helt tosset."

Idet Matts hånd nærmede sig Hvidtands hals, rejste han børster, knurrede og krøb sammen, men samtidig holdt han, mens han fulgte hånden, skarpt øje med køllen i den anden hånd, som svævede truende over hans hoved. Så løste Matt hans lænke og trådte nogle skridt tilbage.

Hvidtand kunne næsten ikke fatte, at han var fri. I alle de mange måneder, han havde været Smukke Smiths ejendom, havde han ikke haft et minuts frihed, undtagen når han var blevet løst for at kæmpe med andre hunde. Og så snart disse kampe var forbi, var han øjeblikkelig blevet lænket igen.

Nu vidste han slet ikke, hvad han skulle tro. Måske lurede der bagved dette en ny ondskabsfuldhed fra gudernes side. Han gik langsomt og forsigtigt fremad, stadig forberedt på at blive angrebet. Situationen var så usædvanlig, at han ikke anede, hvad han skulle foretage sig. Han greb til den forsigtighedsregel at fjerne sig fra de to guder, som iagttog ham, og gik helt hen til hjørnet af hytten. Han blev tydeligt nok forbløffet, kom tilbage igen, gjorde holdt en snes fod fra mændene og betragtede dem undersøgende.

"Mon han ikke løber sin vej?" spurgte hans nye ejer.

Matt trak på skuldrene. "Vi må gøre forsøget. At prøve sig frem er den eneste måde at gøre erfaringer på."

"Stakkels dyr," mumlede Scott medlidende. "Han trænger hårdt til lidt venlighed," tilføjede han, vendte sig om og gik ind i hytten.

Et øjeblik efter kom han ud igen med et stykke kød, som han kastede hen til Hvidtand. Denne sprang med et sæt bort og betragtede det mistænksomt på nogen afstand.

"Bliv derfra, Major!" råbte Matt advarende. Men det var for sent. Major havde gjort et spring for at få fat i kødet, men i samme øjeblik, som hans kæber lukkede sig om det, stødte Hvidtand ham omkuld; Matt fløj derhen, men Hvidtand var endnu hurtigere end han. Major rejste sig fortumlet, men i samme øjeblik sprøjtede blodet ud af hans strube og farvede sneen rød i stedse videre omkreds.

"Det er dog harmeligt," bemærkede Scott; "men han fortjente det jo," tilføjede han hurtigt.

Men Matts fod var allerede på vej for at give Hvidtand et spark. Scott så et spring, et glimt af skarpe tænder og hørte et

højt vredesudbrud. Hvidtand trak sig snerrende adskillige meter tilbage, mens Matt bøjede sig ned og undersøgte sit ben.

"Han fik godt nok tag i mig," erklærede han og pegede på sine sønderflængede benklæder og strømper og det frempiblende blod.

"Jeg sa' dig jo, Matt, at det var håbløst," sagde Scott mistrøstigt. "Jeg har tænkt frem og tilbage på den sag, skønt jeg ikke kunne lide at tænke på den. Men nu går det ikke længere. Der er ikke andet at gøre."

Med disse ord trak han nølende en revolver frem, åbnede for tromlen og forvissede sig om, at kamrene var ladte.

"Hør nu her, mr. Scott," sagde Matt. "Den hund har været i Helvede engang, så man kan ikke vente, at den bagefter skal være uskyldshvid som en skinnende engel. Giv blot tid."

"Ja, men se engang på Major," lød svaret.

Slædeføreren så hen på den sårede hund, der var sunket om i sneen, som den havde oversprøjtet med sit blod, og øjensynlig lå på sit yderste.

"Han har kun fået, hvad han fortjente. Det samme sa' De jo selv, mr. Scott. Han ville ta' Hvidtands kød, og nu er han så død som en sild. Man kunne ikke vente andet. Jeg ville ikke gi' to øre for en hund, som ikke ville slås for sit kød."

"Men se på dig selv, Matt. Hundene kan det selvfølgelig være ligegyldigt med, men ét sted må vi dog trække grænsen."

"Jeg fik kun, hvad jeg fortjente," udbrød Matt påståeligt. "Hvorfor skulle jeg sparke ham? De sa' selv, at han ikke havde gjort noget galt. Altså havde jeg ingen ret til at sparke ham."

"Det ville være en velgerning at dræbe ham," gentog Scott. "Han er ganske utæmmelig."

"Næ, hør engang her, mr. Scott, la' os gi' ham en tjans for at forbedre sig. Han har aldrig før haft nogen lejlighed dertil. Han er lige sluppet ud af Helvede, og det er første gang, han har sin frihed. Gi' ham en tjans for at forbedre sig, og hvis han så ikke underkaster sig, så vil jeg selv dræbe ham."

"Gud skal vide, at jeg ikke har mindste lyst til at dræbe ham eller lade ham dræbe," svarede Scott og stak revolveren i hylstret igen. "Lad ham løbe frit rundt, og lad os se, hvad venlighed kan udrette; nu prøver jeg, hvordan det kan gå."

Med disse ord gik han hen til Hvidtand og begyndte at tale venligt og beroligende til ham.

"Tag hellere en kølle med," råbte Matt advarende.

Scott rystede på hovedet og fortsatte sine forsøg på at vinde Hvidtands tillid.

Hvidtand så mistænksomt på ham. Der måtte stikke et eller andet under dette. Han havde dræbt denne guds hund og bidt den anden gud, så hvad andet kunne han vente sig end en forfærdelig afstraffelse? Men alligevel var han utæmmelig. Han rejste børster og viste tænder, øjnene var vagtsomme, og hver nerve i ham spændt til det yderste. Guden havde ingen kølle, så han turde nok lade ham komme ganske nær, og nu strakte guden virkelig hånden ud og ville klappe ham på hovedet. Hvidtand krummede sig sammen og gjorde sig rede til kamp. Dette var fare, overfald eller noget lignende. Han kendte nok menneskenes hænder, deres magt, som han ofte nok havde fået at føle, og den listige måde, hvorpå de uddelte slag. Dertil kom hans medfødte ubehag ved berøring. Han snerrede stadig mere truende, krummede sig endnu mere sammen, men hånden kom stadig nærmere. Han havde egentlig ikke lyst til at bide

hånden, og han søgte at udholde faren ved den, indtil instinktet og selvopholdelsesdriften til sidst tog magten fra ham.

Weedon Scott havde tænkt sig, at han var hurtig nok til at undgå ethvert bid eller snap. Men han kendte endnu ikke Hvidtands utrolige hurtighed og vidste ikke, at han huggede med samme hurtighed og sikkerhed som en sammenrullet slange.

Scott udstødte et overrasket skrig, trak i en fart den sårede hånd til sig og lukkede den raske hånd fast omkring den, og Matt udstødte i samme øjeblik en kraftig ed og sprang hen til ham. Hvidtand krøb baglæns langs med jorden og rejste børster, viste tænder og stirrede med ondskabsfuldt truende øjne på de to mænd. Nu kunne han altså vente sig en dragt prygl så frygtelig, som han nogen sinde havde fået den af Smukke Smith.

"Hallo! Hvad vil du?" råbte Scott pludselig.

Matt var sprunget ind i hytten og kom tilbage med en bøsse.

"Ingenting!" svarede han med påtaget ligegyldighed. "Jeg vil blot holde mit løfte. Jeg har i sinde at skyde ham, som jeg sa' før."

"Det må du ikke!"

"Jo, jeg må! Det skal De få at se."

Men ligesom Matt før havde bedt for Hvidtand, dengang han var blevet bidt, således gik nu Scott i forbøn for den.

"Du sa', du ville give ham lejlighed til at forbedre sig. Så lad ham da få den. Vi er jo lige begyndt med ham, og vi kan ikke være bekendt allerede at give tabt. Jeg havde jo desuden fortjent den straf, jeg fik. Og – se nu på ham!"

Hvidtand, som var omtrent en halv snes meter borte, snerrede så faretruende, at det kunne få blodet til at stivne i éns årer, men ikke ad Scott, kun ad Matt.

"Nåda, det er vel nok den stiveste!" Slædeførerens udbrud røbede den mest åbenlyse forbløffelse.

"Se blot, hvor klog han er," fortsatte Scott hurtigt. "Han kender lige så godt meningen med en bøsse som du og jeg. Hunden er klog, og vi må give ham lejlighed til at udvikle sin klogskab. Tag bøssen væk igen."

"Godt, så siger vi det," svarede Matt villigt og stillede bøssen op imod træblokken.

"Men vil De nu bare se dér!" Udbrød han i næste øjeblik.

Hvidtand havde lagt sig ned og var holdt op med at snerre.

"Dette her er værd at undersøge nærmere. Pas nu på!"

Matt rakte efter bøssen, og i samme øjeblik begyndte Hvidtand at snerre. Så slap Matt igen bøssen, og Hvidtand lod straks overlæben synke, og de truende tænder forsvandt.

"Nu prøver vi for spøg at sigte på ham."

Matt tog bøssen i hånden og begyndte langsomt at hæve den op mod skulderen. I samme nu begyndte Hvidtand at knurre, og efterhånden som bøssen kom højere op, steg også hans knurren. Men et sekund før bøssen var parat til skud, sprang han sidelæns om bag hyttens fremspringende hjørne, og Matt stod og stirrede på sneen på den tomme plet, hvor Hvidtand for et sekund siden havde stået.

Så sænkede han langsomt og højtideligt bøssen, vendte sig om og så på sin herre.

"De har ret, mr. Scott, den hund er for klog til at blive dræbt."

6. Den kærlige herre

Da Hvidtand så, at Scott nærmede sig, rejste han børster og snerrede for at gøre opmærksom på, at han ikke ville finde sig i nogen afstraffelse. Der var gået 24 timer, siden han havde sat tænderne i den hånd, som nu var forbundet og blev holdt oppe af en bandage, for at ikke blodet skulle løbe ud i den. I gamle dage var det sommetider hændt, at straffen var blevet udsat, og han frygtede for, at han nu ville blive genstand for en sådan afstraffelse. Hvor kunne det også være anderledes? Han havde forgrebet sig på noget, som skulle være helligt for ham, han havde sat tænderne i en af guderne, tilmed en af de hvide guder, som var mægtigere end de andre. I følge naturens gang og hans kendskab til guderne kunne han altså vente sig noget frygteligt.

Manden satte sig ned nogle fod fra ham. Hvidtand kunne ikke se noget faretruende i dette. Når guderne straffede, stod de altid på deres ben. Desuden havde manden hverken kølle, pisk eller bøsse med sig. Og tilmed var han jo selv fri. Han var hverken bundet med lænke eller ved kæp. Han kunne flygte og bringe sig i sikkerhed, lige så snart guden rejste sig op. Nu ville han foreløbig vente og se tiden an.

Guden blev siddende ganske rolig uden at røre sig, og Hvidtands snerren blev lidt efter lidt til en knurren, som omsider forsvandt dybt nede i struben. Så begyndte manden at tale, og ved den første lyd rejste hårene sig på Hvidtands hals, og hans strube vibrerede af hæs knurren. Men guden gjorde ingen fjendske bevægelser og vedblev at tale ganske roligt, og i nogen tid knurrede Hvidtand i harmoni med ham, og der opstod en rytmisk forbindelse mellem hans knurren og gudens

stemme. Men guden talte uden ophør, og han talte til Hvidtand, som endnu ingen havde talt til ham. Gudens stemme var blid og beroligende og havde en blød klang, som på en eller anden måde gjorde indtryk på Hvidtand. Til trods for alle instinktmæssige påmindelser begyndte Hvidtand alligevel at føle tillid til denne mand. Han fik en følelse af sikkerhed, som han aldrig før havde kendt overfor mænd.

Efter lang tids forløb rejste guden sig og gik ind i hytten. Hvidtand betragtede ham prøvende, da han kom ud igen. Han havde hverken kølle, pisk eller våben med sig. Og hans usårede hånd skjulte heller ikke noget bag på ryggen. Han satte sig ned på samme sted som før, flere fod fra Hvidtand, og rakte et lille stykke kød ud imod ham. Hvidtand spidsede øren og så mistroisk på det, og samtidig stirrede han på manden, årvågen overfor enhver bevægelse og rede til at springe bort ved det første tegn på fjendtlighed.

Men afstraffelsen udeblev stadig. Manden holdt blot et stykke kød hen for næsen af ham, og det lod ikke til, at der var noget i vejen med kødet. Hvidtand tøvede dog stadig, og skønt kødet blev strakt hen imod ham med korte, indbydende sving med hånden, rørte han det dog ikke. Guderne var vise, og man kunne aldrig vide, hvilket uudgrundeligt forræderi der kunne skjule sig bag et tilsyneladende uskyldigt stykke kød. Hans erfaringer gik ud på, at der ofte, særligt når man havde at gøre med indianerkvinder, kunne være en uheldsvanger forbindelse mellem kød og afstraffelse.

Til sidst kastede guden kødet hen i sneen for Hvidtands fødder. Han snusede forsigtigt til det; men han så ikke på det. Mens han lugtede til det, var hans blik stadig rettet mod

manden. Der hændte intet. Så tog han kødet i munden og slugte det, og stadig forblev alt uforandret. Manden tilbød ham et nyt stykke kød. Atter afslog han at tage det af hans hånd, og kødet blev atter kastet hen til ham. Dette gentog sig adskillige gange, men så kom der et øjeblik, hvor guden nægtede at kaste kødet hen til ham, han holdt fast på det og tilbød Hvidtand det gang på gang.

Kødet var godt, og Hvidtand var sulten. Med alle sanser vågne nærmede han sig lidt efter lidt hånden. Til sidst kom det øjeblik, hvor han besluttede sig til at tage kødet af hånden. Han holdt stadig øje med guden, strakte hovedet fremad, lagde ørene fladt tilbage og rejste uvilkårligt børster, og nede fra hans strube lød der en sagte knurren, som fortalte, at han ikke var til at spøge med. Så åd han kødet, og der skete intet. Stykke efter stykke blev alt kødet fortæret, og stadig skete der intet. Stadig blev straffen udsat.

Hvidtand slikkede sig om munden. Guden vedblev at tale til ham. Der var en venlig klang i hans stemme – og venlighed var noget, som Hvidtand slet intet kendskab havde til. Han mærkede, at der rørte sig sælsomme følelser i hans sjæl, som var ham lige så ukendte. Han følte en mærkværdig tilfredshed, som om en eller anden trang var blevet stillet, eller et tomt sted i hans indre var blevet udfyldt. Så advarede hans instinkt ham igen, og han mindedes sine dyrekøbte erfaringer. Guderne var så kloge, og de tvang deres vilje igennem på de mest utænkelige måder.

Ja, tænkte han det ikke nok! Dér kom jo gudens hånd, der var så kyndig i at tilføje smerte, listende frem og forsøgte at lægge sig på hans hoved. Men guden blev ved med at tale. Hans

stemme var blid og beroligende. Og til trods for den truende hånd indgød stemmen tillid. Men samtidigt med, at stemmen indgød tillid, indgød hånden ham alligevel mistro og agtpågivenhed. De mest forskelligartede følelser og tilskyndelser fik skiftevis overtaget i Hvidtand. Det var bogstaveligt, som han skulle sprænges, så frygtelig var den selvbeherskelse, han måtte pålægge sig, mens han under en ganske uvant ubeslutsomhed følte disse modstridende kræfter kæmpe om herredømmet i sit indre.

Til sidst valgte han en mellemvej. Han snerrede, rejste børster og lagde ørene tilbage. Men han hverken snappede eller sprang til side. Hånden sænkede sig længere og længere ned. Nu rørte den ved hans strittende hår. Han fo'r sammen og lagde sig ned mod jorden, hånden fulgte efter og lagde sig stadig tungere på ham, og Hvidtand skælvede og bævede under berøringen, men det lykkedes ham dog stadig at beherske sig. Han følte berøringen som en tortur, der krænkede hans instinkt. Han kunne ikke på en eneste dag glemme alt det onde, som menneskers hænder havde voldt ham. Men det var gudens vilje, at han nu skulle tåle håndens berøring, og derfor bestræbte han sig for at føje ham.

Hånden løftedes og sænkedes igen til en klappende og kærtegnende bevægelse. Således blev det ved, og for hver gang hånden blev løftet, rejste hårene sig på ny under den, og for hver gang den på ny sænkedes, lagde Hvidtand ørene tilbage og brummede hult nede i struben. I ét væk knurrede Hvidtand som en vedholdende advarsel. Derved betydede han guden, at han var forberedt på at gengælde enhver smerte, der måtte blive tilføjet ham. Han anede jo nemlig ikke, hvornår hensigten med

alt dette kunne blive åbenbaret. Denne bløde, tillidvækkende stemme kunne hvilket som helst øjeblik forvandles til et rasende brøl, og den venlige, kærtegnende hånd kunne blive som en skruestik, der holdt ham fast og straffede ham.

Men guden vedblev at tale venligt til ham, og hånden kærtegnede ham uden noget som helst tegn til vrede. Hvidtand var opfyldt af de mest modstridende følelser. Dette var ganske mod hans personlige vilje. Men han følte dog alligevel ikke kærtegnene som en lidelse, snarere som en behagelighed. Da den klappende bevægelse langsomt og forsigtigt gik over til en gnubben, og hånden kløede Hvidtand mellem ørene, tiltog den behagelige følelse endog. Men Hvidtand var dog stadig på sin post, ventende på den usynlige fare, som kunne komme hvert øjeblik, og han følte skiftevis glæde og ubehag, alt eftersom den ene eller den anden følelse havde overvægten.

"Nåda, det var ligegodt den stiveste!"

Det var Matt, som, idet han kom ud fra hytten med opsmøgede ærmer og et fad opvaskevand i hånden, gav udtryk for sin overraskelse og helt glemte at tømme fadet, da han så Weedon Scott stå ved siden af Hvidtand og klappe ham på hovedet.

I samme nu, som hans stemme brød stilheden, sprang Hvidtand tilbage og snerrede vildt ad ham.

Matt betragtede misbilligende sin principal.

"Hvis De ikke ta'r mig min frihed ilde op, så vil jeg tillade mig at sige, at De er et forbistret fæ, mr. Scott."

Weedon Scott smilede overlegent, rejste sig og gik hen til Hvidtand. Han talte et øjeblik beroligende til ham og lagde så langsomt sin hånd på hans hoved og begyndte at klappe ham

igen. Hvidtand fandt sig i kærtegnene, men holdt skarpt udkig – ikke med ham – men med manden, som stod i døråbningen.

"Det kan godt være, at De er en fortrinlig mineekspert," mumlede slædeføreren, "men De har forspildt Deres livs store chance ved ikke at stikke af som dreng og slutte Dem til en cirkus."

Hvidtand snerrede ved lyden af Matts stemme, men denne gang sprang han ikke bort. Han blev stående og lod manden stryge ham kærtegnende hen over hoved og nakke. –

Dette var begyndelsen til afslutningen af Hvidtands gamle liv og hadets regimente. Et nyt og for ham ufattelig lyst liv var begyndt. Det fordrede megen omtanke og en uendelig tålmodighed fra Scotts side, og for Hvidtand var det intet mindre end en fuldstændig revolution. Han måtte først lære at betvinge både instinkt og forstand, fornægte sine mangeårige erfaringer, lade hånt om selve livets lære.

Ikke alene havde der i det liv, som han før havde kendt, ikke været plads til meget af det, som han nu foretog sig. Men alt havde egentlig været aldeles modsat det, han her oplevede. Han måtte, kort sagt, foretage en langt mere omfattende nyorientering end den gang, han kom fra ødemarken og anerkendte Grå Bæver som sin herre. Den gang havde han været en uerfaren hundehvalp, et blødt stof uden form, som let lod sig danne efter forholdenes krav. Nu var det helt anderledes. Livets tildragelser havde i alt for høj grad sat sit præg på ham, og han var blevet formet og hærdet til den vilde, kampberedte ulv, som ingen holdt af, og som ikke holdt af nogen. At omforme ham nu var det samme som at vende op og ned på hele hans natur, og nu ejede han ikke mere

ungdommens bløde, let omformelige sind. Nu var hans væsen sejt og knudret, dets rending og islæt havde gjort ham til en stålsat karakter, barsk og ubøjelig, hans åndelige ansigt var blevet af jern, og alle hans instinkter og leveregler havde krystalliseret sig ud til faste vaner, forsigtighedsforanstaltninger, antipatier og ønsker.

Men atter, under denne nyorientering, var det forholdene, der som en billedhuggers tommel klemte og pressede hans ler, blødgjorde det, som var blevet hårdt, og formede det om til noget skønnere og bedre. Weedon Scott blev i sandhed for Hvidtand den store omformer. Han var trængt ned til bunden af Hvidtands sjæl og havde ved venlighed vakt de følelser til live, som havde ligget bundet og næsten døde i hans sjæl. Og en af disse følelser var *kærlighed,* som nu trådte i stedet for den *sympati,* der i gamle dage havde været det højeste, han havde følt under sit samvær med guderne.

Men denne kærlighed blev ikke til på én dag. Den begyndte med sympati og voksede sig lidt efter lidt stærkere. Skønt Hvidtand beholdt sin frihed, løb han ikke bort, fordi han holdt af sin nye gud. Dette var sandelig langt bedre end det liv, han havde ført i Smukke Smiths bur. Han var nødt til at have en gud over sig, og han havde en naturlig trang til at være under menneskers herredømme. Den dag, da han vendte tilbage fra ødemarken og kravlede hen til Grå Bævers fødder for at få de forventede prygl, havde han med liv og sjæl gjort sig selv afhængig af mennesket. For anden gang var afhængighedens segl, og nu uudsletteligt, blevet sat på ham, da han på ny vendte tilbage fra ødemarken, efter at den lange hungersnød var forbi, og da der på ny var fuldt op af fisk i Grå Bævers lejr.

På grund af denne trang til en gud, og fordi han foretrak Weedon Scott for Smukke Smith, blev Hvidtand, hvor han var. Og for at vise sin vasal-troskab begyndte han nu at overtage bevogtningen af sin herres ejendom. Når slædehundene sov, listede han rundt omkring hytten, og den første natlige gæst måtte bruge køllen for at holde ham borte, indtil Scott kom ham til hjælp.

Men Hvidtand lærte snart at skelne imellem tyve og ærlige mennesker og imellem de forskellige slags fodtrin og stemmer. Den mand, som gik med faste trin lige hen til hyttens dør, gjorde han aldrig fortræd, skønt han holdt et vågent øje med ham, indtil Scott åbnede døren for ham, og han således modtog hans herres anerkendelse. Men den mand, som gik med lydløse trin og ad omveje, mens han så sig forsigtigt om for at kunne nærme sig ubemærket, blev uden videre modtaget som fjende af Hvidtand, og han forsvandt som oftest i en utrolig fart uden noget som helst forsøg på at bevare værdigheden.

Weedon Scott havde sat sig det mål at ville gøre godt igen, hvad mennesker havde forbrudt mod Hvidtand. Det var en princip- og samvittighedssag. Han følte, at menneskene ved den onde behandling, de havde givet Hvidtand, var kommet i gæld til den, og han besluttede at betale denne gæld. Derfor gjorde han sig umage for at være særligt venlig mod den ville ulv, og han betragtede det som sin pligt hver eneste dag at klappe og kærtegne Hvidtand og ofre en god del tid på det.

Hvidtand, som i begyndelsen tog imod kærtegnene med mistro og fjendtlige følelser, kom lidt efter lidt til at holde af dem. Men der var én ting, som han alligevel aldrig hørte op med – og det var at knurre uafbrudt, fra kærtegnene begyndte,

til de endte. Men det var alligevel, som om der var kommet en ny klang i hans knurren. En fremmed kunne ikke høre forskellen, og for ham var Hvidtands knurren et udtryk for bestialsk vildskab, både nervepirrende og afskrækkende. Men Hvidtands strube var blevet ru og skrubbet af at udstøde rasende vredeslyde i så mange år, lige siden dens første lille vredessnerren som hvalp i hulen, og den kunne nu ikke længere formilde de lyde, som kom fra denne strube, så de kunne udtrykke den venlige følelse, den ville tilkendegive.

Ikke desto mindre besad Weedon Scott så fint et øre og så indfølende en sympati, at han kunne opfatte den nye klang midt imellem alle de vilde toner – denne nye klang, som var den første svage antydning af en glædeslyd, og som ingen andre end han kunne høre.

Lidt efter lidt foregik overgangen fra sympati til kærlighed hurtigere. Hvidtand selv begyndte at få en anelse om forandringen, skønt han i sin uvidenhed ikke anede, hvad kærlighed var. Han følte det som en tomhed i sit indre – en knugende, pinefuld længsel, der fordrede at blive tilfredsstillet. Det voldte både uro og smerte, og kun når hans nye herre klappede og kærtegnede ham, følte han fred og ro. Når hans gud var hos ham, var kærligheden kun glædelig, og han følte sig gennemstrømmet af en vild tilfredsstillelse; men når hans gud var borte, vendte al uroen og smerten tilbage, tomheden i hans indre føltes lige så knugende som før, og tørsten efter kærlighed fyldte hans sind.

Hvidtand var på vej til at finde sig selv. Skønt han ikke var ung mere, og skønt livet havde formet hans sind både vildt og hadefuldt, var hans natur dog ved at undergå on udvidelse. I

hans sjæl voksede der nye følelser og ukendte tilskyndelser frem. Hans gamle regler for opførsel var ved at forandre sig. I gamle dage havde han sat pris på sin egen bekvemmelighed og afskyet ubehageligheder og alt, hvad der voldte smerte, og han havde indrettet sit liv i overensstemmelse med disse følelser. Men nu var det anderledes. Drevet frem af den nye følelse, der nu besjælede ham, udsatte han sig ofte for ubehageligheder og smerter, blot han derved kunne hjælpe sin nye gud. I stedet for som tidligere at strejfe om i morgenstunden eller ligge lunt gemt i en skærmende krog lå han nu i timevis på den udsatte trappe udenfor hytten og ventede på sin herre, og om natten, når hans nye gud vendte tilbage til hytten, rejste Hvidtand sig op fra den lune soveplads, han havde gravet sig i sneen, blot for at få et lille velkomstklap og en venlig hilsen. Og kød, selv kød, kunne han give afkald på, blot for at få et kærtegn af sin herre eller for at få lov til at følge med ham ned i byen.

Sympatien var blevet afløst af kærlighed, og kærligheden var trængt ned i hans sjæls dybder, hvor sympatien aldrig var nået ned. Og af sin sjæls fylde gengældte han den kærlighed, som blev vist ham. Hvidtands nye herre var i sandhed en gud, som både ejede kærlighed, varme og lys, og i lyset af denne kærlighed udfoldede Hvidtands natur sig, som en blomst udfolder sig i solens stråler.

Men Hvidtands følelser gav sig ikke mange synlige udslag. Han var for gammel og for indlevet i de gamle forhold til, at han skulle forstå at give sine følelser luft på nye måder. Og han havde alt for længe opelsket sin egen vildskab, ensomhed og tilbagetrukkenhed. Han havde aldrig nogen sinde gøet, og derfor kunne han ikke nu byde sin gud velkommen med gøen.

Han var aldrig i vejen og aldrig overdreven eller tosset i sine kærlighedsytringer. Han løb aldrig sin herre i møde, han ventede på ham på afstand, men han ventede altid og var altid til stede, hvor hans herre var. Hans kærlighed formede sig som en slags stum, ordløs tilbedelse. Kun ved det blik, hvormed han stadig fulgte enhver af sin guds bevægelser, viste han sin kærlighed, og undertiden, når hans gud så på ham eller talte til ham, viste han en synlig forlegenhed, fremkaldt af kampen mellem trangen til at vise kærlighed og hans naturs uøvethed i at udtrykke den.

Han lærte i mange retninger at indrette sig efter det nye livs love. Det blev tilkendegivet ham, at han ikke måtte røre sin herres hunde, men hans herskernatur faldt dog ikke til ro, før han havde pryglet dem rigtig til gavns og således gjort dem forståeligt, at han var den overlegne og den styrende. Da det var besørget, plagede han dem ikke oftere. De gik til side for ham, når han kom gående, og adlød ham, når han fordrede det.

På samme måde lærte han at tåle Matt – han forstod, at han hørte med til hans nye herres ejendom. Hans herre fodrede ham sjældent, det var Matts hverv, men Hvidtand forstod meget godt, at han åd sin herres foder, og at det altså var Scott, som betænkte ham så rigeligt med mad og drikke. Det var også Matt, som forsøgte at lægge seletøj på ham for at få ham til at gå i spand med de andre hunde, men det mislykkedes fuldstændigt, og først da Weedon Scott kom til, lagde seletøjet på ham og kørte med ham, forstod han, at det var hans herres vilje, at Matt skulle køre med ham, ligesom han kørte med alle de andre hunde.

Slæderne her i Klondike, som havde meder underneden, var meget forskellige fra kælkene i Mackenzie, og hundene blev også spændt for på en anden måde. De var ikke vifteformet ordnede, men løb lige bagefter hinanden i én række mellem dobbelte skagler. Den klogeste og stærkeste hund blev udvalgt til anfører, og hele flokken måtte lystre den. Og her, i Klondike, var anføreren virkelig anfører. At Hvidtand meget hurtigt erobrede denne plads, var en selvfølge, og Matt forstod da også efter adskillige ærgrelser, at hunden ikke kunne eller ville nøjes med mindre. Hvidtand indtog egenmægtig pladsen, forsøget faldt heldigt ud, og Matt udtrykte sin tilfredshed med mange drøje eder. Men skønt Hvidtand sled hele dagen som leder, glemte han ikke at vogte sin herres ejendom om natten, og på denne måde gjorde han sin pligt hver time i døgnet, altid vagtsom og tro, den værdifuldeste af alle hundene.

"Hvis jeg må ta' mig den frihed at sige, hva' jeg tænker, så vil jeg gerne tillade mig at bemærke, at De bar Dem ad som en klog mand, den dag De betalte 150 dollars for den hund," bemærkede Matt en dag til Scott. "De snød Smukke Smith ganske mægtigt, samtidig med, at De gav ham en knyttet næve lige i synet."

Ved disse ord steg vreden på ny op i Weedon Scott, og hans grå øjne lynede, idet han hidsigt mumlede: "Det modbydelige asen!"

Da foråret næsten var forbi, blev Hvidtand ramt af en stor sorg. Hans elskede herre forsvandt sporløst, uden at han havde anet det mindste om det. Der havde jo nok været tegn, som kunne tyde på afrejse, men Hvidtand var ukendt med sådanne ting og forstod ikke, hvad det betød, når man pakkede en håndkuffert. Senere hen huskede han nok, at denne pakken var

gået forud for Scotts afrejse, men dengang anede han ikke uråd.

Den nat ventede Hvidtand forgæves på sin herre. Henimod midnat tvang den gennemtrængende blæst ham til at søge skjul bag hytten, og der smådøsede han, kun halvt sovende, men lyttede stadig efter den kendte lyd af Scotts fodtrin. Da klokken blev to, kunne Hvidtand imidlertid ikke mere beherske sin uro; han krøb op på den kolde trappe og lagde sig til at vente dér.

Men der kom ingen herre. Da det blev morgen, gik døren op, og Matt trådte ud. Hvidtand så spørgende på ham, de havde jo ikke noget fælles sprog, som han kunne udtrykke med, hvad han gerne ville vide. Og dagene kom og gik, men der kom stadig ingen herre. Hvidtand, som aldrig før havde kendt til sygdom, blev syg. Den blev meget syg, så syg, at Matt til sidst blev nødt til at bringe den ind i hytten. Og da Matt skrev til sin husbond, tilføjede han da også følgende om Hvidtand:

> "Den forbistrede ulv vil ikke æde mere. Han vil heller ikke arbejde. Al hans livslyst er borte. Alle hundene er på nakken af ham. Han vil så gerne vide, hvad der er blevet af Dem, men jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare ham det. Jeg er bange for, at han til sidst kreperer."

Matt havde ret. Hvidtand åd ikke mere, hans hjerte var sygt af længsel, og han lod sig prygle af alle hundene uden at gøre modstand. Inde i hytten lå han på gulvet ved komfuret og interesserede sig hverken for føde, for Matt eller for noget som helst andet her i verden. Det var ganske ligegyldigt, om Matt talte venligt til ham eller bandede ham, han sad kun sløvt op på

manden og lagde så igen hovedet ned på forpoterne i dets sædvanlige stilling.

Men en aften, da Matt sad og læste, formende ordene halvhøjt med læberne, fo'r han pludselig op ved lyden af en sagte piben fra Hvidtand. Hunden stod oprejst og spidsede øren hen imod døren, og man kunne se, at han lyttede anspændt efter et eller andet. Et øjeblik efter hørte Matt fodtrin udenfor hytten, døren gik op, og Weedon Scott trådte ind. De to mænd gav hinanden hånden, derpå så Scott sig søgende om i stuen.

"Hvor er ulven?" spurgte han.

Pludselig fik han øje på Hvidtand, som var blevet stående på samme plet, hvor den havde ligget, i nærheden af komfuret. Den var ikke sprunget frem imod ham, som enhver anden hund ville have gjort. Den stod dér, iagttagende og ventende.

"Du store verden, se! Han logrer med halen!" råbte Matt.

Weedon Scott gik vel omtrent halvvejs gennem stuen, hen imod hunden, samtidig med at han kaldte på den. Hvidtand kom hen til ham, ikke i et langt spring, men hurtigt. Han var forlegen og forpint af sine følelser, men da han nærmede sig sin herre, kom der et helt nyt udtryk i hans øjne. En altovervældende følelse af kærlighed jog op i ham og tændte et lys i hans øjne, som vedblev at skinne i dem.

"Han har aldrig set på mig med det blik i den tid, De var borte," bemærkede Matt.

Weedon Scott hørte det ikke. Han havde sat sig på hug foran Hvidtand og kælede for ham – gnubbede ham mellem ørene, strøg ham kærtegnende ned ad nakken mod skuldrene, klappede ham blidt over ryggen med håndfladerne. Hvidtand

knurrede til svar, og den bløde tone i hans knurren var tydeligere end nogen sinde før.

Men det var ikke alt. Hans glæde og hans kærlighed, som altid havde kæmpet i ham for at give sig udslag, fandt endelig en ny måde at udtrykke sig på. Han bøjede pludselig sit hoved fremad og borede det ind under sin herres arm, og mens han stod dér, skjult og beskyttet af den stærke arm, så at kun hans øren stak frem, holdt han op med at knurre og borede sig tættere og tættere ind mod Scotts legeme.

De to mænd sad på hinanden. Scotts øjne strålede.

"Du store verden!" mumlede Matt ganske betaget.

Og et øjeblik efter, da han var kommet sig af sin forbavselse, tilføjede han: "Er det ikke det, jeg altid har sagt: den ulv er en hund, se nu bare på ham!"

Fra det øjeblik, da hans tilbedte herre og mester var kommet tilbage, bedredes Hvidtand hurtigt. Endnu to nætter og dage opholdt han sig inden døre, så løb han ud og var rask igen. Slædehundene havde glemt hans gamle kraft og overlegenhed, de huskede kun hans svaghed og sygelighed, og i samme nu, han kom ud af hytten, sprang de på ham og ville overmande ham.

"Og så snakker man om opdragelsesanstalter!" mumlede Matt skadefro, mens han stod i døren og så på kampen. "På dem, ulv! Gi' dem en ordentlig overhaling! Og så igen!"

Men Hvidtand behøvede ikke dette tilråb. Hans herres tilbagekomst var tilstrækkelig opmuntring for ham. Livet rørte sig atter i ham, herligt og utæmmeligt, og han kæmpede af hjertens lyst og fandt på den måde udtryk for mange følelser, som gærede i ham og ikke kunne få luft på anden måde.

Selvfølgelig kunne slagsmålet kun ende på én måde. Flokken fortrak på forsmædeligste vis, og først ved nattens frembrud kom de én efter én listende tilbage til hytten og viste Hvidtand al ønskelig underdanighed.

Efter at Hvidtand havde lært at putte hovedet ind under sin herres arm, gentog han gang på gang dette kærtegn. Det var det højeste udtryk for hans kærlighed, videre kunne han umuligt nå. Han havde altid hadet enhver berøring af sit hoved, det var den vilde natur i ham, frygten for fælder og smerter, som havde indpodet ham denne afsky. Han havde altid haft en instinktmæssig følelse af, at hovedet måtte og skulle være frit. Og nu indtog han af egen fri vilje denne komplet hjælpeløse stilling, der fra hans side måtte betragtes som et udslag af den mest fuldkomne tillid, en selvovergivelse, som skulle betyde: "Jeg hengiver mig med liv og sjæl til dig, gør med mig, hvad du vil."

En aften, kort efter hjemkomsten, sad Scott og Matt lige inden sengetid og spillede kort. Matt sad netop og talte sine stik sammen, da der pludselig lød et skrig og en dyb knurren udenfor hytten. Begge mændene fo'r op og stirrede på hinanden.

"Ulven har fået fat i en eller anden," sagde Matt.

Så lød der et vildt rædselsskrig, der satte fart i dem.

"Bring lys," råbte Scott og sprang ud af døren.

Matt fulgte efter med lampen, og ved dens skær så de en mand ligge på ryggen i sneen. Han havde lagt begge arme over ansigtet og struben for på denne måde at skærme sig imod Hvidtands tænder. Og der kunne være grund nok til det. Hvidtand var aldeles rasende og gjorde det ene udfald efter det

andet imod hans mest sårbare steder. Frakkeærmet, den blå flonelsskjorte og undertrøjen var revet i laser, og selve armene var forfærdeligt flængede og blødte stærkt.

Alt dette så de to mænd i samme nu, de kom derhen. I næste øjeblik havde Weedon Scott grebet fat i Hvidtand og trukket ham bort fra manden, og skønt Hvidtand knurrede og snerrede, gjorde han dog ikke noget forsøg på at bide, og da hans herre talte skarpt og bestemt til ham, krøb han lydigt sammen på jorden.

Matt hjalp manden på benene igen. Da han rejste sig og tog armene bort fra ansigtet, genkendte de to mænd Smukke Smiths dyriske ansigtstræk. Matt slap ham med samme hast, som man slipper en brændende genstand, og Smukke Smith glippede med øjnene i lampelyset og så sig omkring. Da han fik øje på Hvidtand, jog der et rædselsgys igennem ham.

Matt havde imidlertid opdaget to genstande i sneen, han drejede lampen der henimod og pegede på dem med foden – det var en mægtig kølle og en hundelænke af stål.

Weedon Scott så derhen og nikkede. Der blev ikke talt et ord, Matt lagde kun hånden på Smiths skulder og drejede ham omkring, og i samme øjeblik forstod Smukke Smith meningen og forsvandt hurtigst muligt. Hvidtands kærlige nye herre klappede og kærtegnede ham og talte godt for ham.

"Nå, så han ville stjæle dig? Og det ville du ikke ha'! Nej, det var jo nok en fejltagelse af ham, hva', gamle dreng!"

"Han har sikkert haft en fornemmelse af at være faldet i kløerne på et helt dusin djævle," lo Matt.

Hvidtand, som stadig var ophidset og rejste børster, vedblev at knurre og snerre, men lidt efter lidt glattedes hårene ud, og

den kærlige klang i hans knurren, som i begyndelsen var svag og utydelig, voksede sig stadig stærkere og stærkere.

Femte bog

1. Den lange rejse

Der var uro i luften. Hvidtand havde en fornemmelse af, at sørgelige begivenheder var i vente. Han havde en uklar forestilling om, at der forestod en forandring. Han vidste slet ikke hvordan eller hvorfor, men det var fra guderne selv, han havde fået denne tanke. På en eller anden uforklarlig måde meddelte de ulvehunden, som lå udenfor døren, en forståelse af deres hensigter, og skønt han aldrig kom ind i hytten, vidste han, hvad der foregik i deres hjerner.

"Hørte De den lyd!" udbrød Matt, da de to mænd en aften sad og spiste deres aftensmad.

Weedon Scott lyttede. En sagte, ængstelig piben lød ind til dem gennem den lukkede dør, det lød som et undertrykt suk, og et øjeblik efter hørte de det lange snøft, som betød, at Hvidtand undersøgte, om hans herre endnu befandt sig inde i hytten og ikke var forsvundet på en eller anden mystisk måde.

"Jeg tror sandelig, at hunden holder udkig med Dem," sagde Matt.

Scott så over på sin kammerat med øjne, som formelig bad om bistand, skønt hans ord i samme øjeblik gjorde denne bøn til skamme.

"Hvad Fanden skal jeg stille op med en ulv i Californien?"

"Det samme siger jeg," svarede Matt. "Hvad Fanden skulle De med den i Californien?"

Det lod ikke til, at dette svar tilfredsstillede Scott. Det var, som om den anden udtalte en fordømmelse i forsigtige vendinger, der ikke kunne blotstille ham selv.

"De hvide mænds hunde kan selvfølgelig slet ikke stå sig imod ham," vedblev Scott. "Han dræber dem i samme nu, han ser dem. Og enten går jeg fallit på grund af alle de pengebøder, jeg kommer til at betale, eller også ta'r øvrigheden ham fra mig og slår ham ihjel ved elektricitet."

"Ja, en ryggesløs morder, det er han," lød Matts svar.

Scott så mistroisk på ham.

"Det går aldrig i livet," sagde han afgørende.

"Nej, aldrig!" svarede Matt samstemmende. "Så måtte De da have en mand, som udelukkende tog sig af hunden."

Scotts mistro forsvandt, og han nikkede bifaldende. I den stilhed, som nu fulgte, hørte man tydeligt den sagte, halvkvalte piben bag døren og det lange, undersøgende snøft.

"Der er ikke tvivl om, at han forstår, der er noget galt på færde," sagde Matt.

Den unge mand så pludselig vredt over på ham. "Så ti da stille, for en ulykke! Jeg ved, hvad jeg vil, og jeg ved også, hvad der er det bedste for ham og mig."

"Det har De ret i, men –"

"Men hvad?" spurgte Scott ivrigt.

"Men –" begyndte Matt sagte, så slog han pludselig om og sagde i en tone, som forrådte, at også han var ved at blive vred: "De behøver da ikke at fare i flint af den grund. Når man ser, hvordan De bærer Dem ad, skulle man næsten tro, at De ikke vidste, hvad De selv ville."

Weedon Scott kæmpede lidt med sig selv og sagde så venligere: "Du har ret, Matt! Jeg ved ikke, hvad jeg selv vil, og det er derfor, jeg er i dårligt humør."

"Å, det ville jo være aldeles latterligt af mig at slæbe den hund med mig," udbrød han et øjeblik efter.

"Det har De ret i," svarede Matt, og atter var hans herre ikke helt tilfreds med ham.

"Men hvordan i Himlens navn ved han, at De skal rejse herfra? Det går over min forstand," vedblev Matt troskyldigt.

"Ja, også over min," svarede Scott og rystede sørgmodigt på hovedet.

Så kom den dag, hvor Hvidtand gennem den åbne dør så den frygtede kuffert stå midt på gulvet, mens hans kære herre var i færd med at pakke tøj ned i den. Fremmede mennesker gik ud og ind i blokhuset, den sædvanlige fred var forbi, og der herskede en ukendt uro og travlhed overalt. Dette var uomtvistelige tegn, og Hvidtand havde allerede forstået meningen med det hele. Hans gud gjorde forberedelser til en ny flugt. Og da han ikke havde taget ham med første gang, så var der udsigt til, at han også ville lade ham blive ene tilbage denne gang.

Den nat opløftede han det rigtige lange ulvehyl. Ligesom han i sin ungdom havde hylet, da han flygtede fra ødemarken tilbage til landsbyen og fandt, at den var forsvundet, og at der ikke lå andet end en hoben skrald dér, hvor Grå Bævers telt havde stået, således hylede han også nu imod de kolde stjerner og fortalte dem om al sin sorg og smerte.

De to mænd var netop gået til ro inde i blokhuset.

"Nu har han igen ladet sit foder stå urørt," bemærkede Matt henne fra sit leje.

Man hørte en sagte brummen fra Scotts seng, og manden under uldtæppet bevægede sig utålmodigt.

"Når jeg tænker på, hvordan han kom til at se ud sidste gang, De var borte, så skulle det ikke undre mig, om han døde denne gang."

Der blev atter trukket utålmodigt i uldtæppet.

"Å, hold kæft!" råbte Scott. "Du plager mig værre end det værste fruentimmer."

"De har fuldstændig ret," svarede Matt, og Scott var ikke ganske klar over, om ikke der lød en undertrykt fnisen fra den anden seng.

Den næste dag var Hvidtands rastløshed og sorg endnu synligere. Han traskede hele dagen i hælene på sin herre, så snart denne var udenfor blokhuset, og når han opholdt sig inden døre, satte Hvidtand sig på vagt ved trappetrinet. Gennem den åbne dør kunne han se et glimt af bagagen. Foruden håndkufferten stod der nu også to store vadsække og en kasse. Matt var i færd med at rulle sin herres tæpper og skinddragt ind i en lille presenning, og Hvidtand peb, da han så det.

Senere på dagen kom der to indianere. Hvidtand vogtede nøje på dem, mens de tog bagagen på nakken og ledsaget af Matt, som bar presenningen og kufferten, gik ned ad højen. Men Hvidtand fulgte ikke med. Hans herre var jo endnu inde i blokhuset. Lidt efter kom Matt tilbage, og Scott kom hen i døren og kaldte på Hvidtand.

"Stakkels fyr," sagde han venligt og kløede Hvidtand bag ørene og på ryggen. "Jeg skal på en lang rejse, og du kan ikke komme med. Kan du knurre for sidste gang til mig – og sige farvel."

Men Hvidtand knurrede ikke. Han sad undersøgende og spørgende på sin herre og borede så sit hoved så langt ind under hans arm, som det var ham muligt.

"Så, nu fløjter den," råbte Matt, og nede fra Yukon hørte man i det samme floddamperens hæse brøl. "Nu må De skynde Dem. Husk endelig at låse hoveddøren. Jeg går ud ad bagdøren. Så, lad os så komme af sted."

Begge dørene åbnedes og lukkedes samtidigt, og Scott blev stående udenfor blokhuset og ventede på, at Matt skulle komme. Han hørte sagte klynken og piben inde i huset, og så fulgte en langvarig undersøgende snøften.

"Pas godt på ham, Matt," sagde Scott, mens de gik ned ad højen. "De må skrive til mig og fortælle, hvordan det går."

"Det skal jeg nok, men hør nu engang, hvor han hyler."

Begge standsede og lyttede. Hvidtand hylede på samme måde, som en hund hyler over sin døde herre. Det lød som den mest hjerteskærende klagesang, først steg hylet til den højeste jammer, døde så bort i den smerteligste stønnen og steg så atter i altovervældende sorg.

Aurora var årets første floddamper, som gik udad, og dens dæk var propfuldt af velstående eventyrere og forarmede guldsøgere, alle lige så tossede efter at komme ud af landet, som de før havde været efter at komme ind i det. Henne ved landgangsbroen stod Scott og tog afsked med Matt, som beredte sig til at gå i land. Men pludselig slappedes Matts hånd, der fattede om Scotts, og han stirrede så besynderligt på noget bagved ham, at Scott vendte sig om for at se derhen. Nogle meter borte sad Hvidtand på dækket og stirrede så langeligt på ham.

Matt udstødte en ed og så ganske forfærdet ud. Scott tabte aldeles mælet af forbavselse.

"Låsede De hoveddøren?" spurgte Matt.

Den unge mand nikkede og spurgte: "Og bagdøren?"

"Det kan De bande på!" lød svaret ivrigt bekræftende.

Hvidtand lagde indsmigrende ørene tilbage og blev siddende uden at gøre noget forsøg på at nærme sig.

"Jeg må jo se at få ham med i land."

Matt tog nogle skridt hen imod Hvidtand, som hurtigt gled til side. Så sprang Matt frem, og Hvidtand fo'r ind imellem passagerernes ben, vendte og drejede og dukkede sig til alle sider og undgik på den måde den andens efterstræbelser.

Men nu kaldte Hvidtands kære herre, og i samme øjeblik kom han lydigt hen til ham.

"Ja, dér ser man, nu har jeg fodret ham i alle disse måneder, og så vil han dog alligevel ikke komme hen til mig," mumlede Matt krænket. "Og De – De har ikke givet ham en bid undtagen de allerførste dage, vi havde ham. Jeg vil lade mig hænge, om jeg forstår, hvordan han har regnet ud, at De er hans herre."

Scott, som havde stået og klappet Hvidtand, bøjede sig pludselig dybere ned over ham og pegede på nogle friske sår på snuden og en rift mellem øjnene.

Matt bøjede sig også ned og strøg hånden over hundens bug.

"Vi har rent glemt vinduet! Han er fuldstændig flået under bugen. Han må være sprunget lige tværs gennem glasset."

Men Weedon Scott hørte ikke på Matt. Tankerne jog igennem hans hjerne. *Aurora* gav et sidste afgangssignal, mændene styrtede i land, og Matt løsnede sit halstørklæde for at lægge det

om Hvidtand og på denne måde trække ham med sig. Scott greb hans hånd.

"Farvel, gamle dreng! Du behøver ikke at skrive til mig om ulven – jeg vil –"

"Hvad siger De?" råbte Matt. "De vil da vel ikke –"

"Jo, det er netop, hvad jeg vil. Her er halskluden. *Jeg* skal nok skrive til *dig* om Hvidtand."

Matt blev stående midt på landgangsbroen.

"Han vil aldrig kunne tåle det klima," råbte han tilbage, "hvis De ikke klipper ham i den varme tid."

Landgangsbroen blev halet ind, og *Aurora* svingede ud fra bredden. Weedon Scott vinkede for sidste gang til Matt og bøjede sig så ned imod Hvidtand, som stod ved hans side.

"Nå, knur så til mig, dit uhyre," sagde han og klappede det grå hoved, der blev lagt så indsmigrende ind til ham.

2. Sydlandet

Hvidtand landede i San Francisco. Han var aldeles forfærdet. Uden nogen bevidst grund havde han altid i sit hjertes dyb forbundet begreberne magt og guddom med hinanden, og aldrig havde hvide mænd forekommet ham at være mere vidunderlige guder end nu, da han betrådte San Franciscos snavsede gader. Blokhusene, som han før havde kendt, var her erstattet af skyhøje bygninger, gaderne var fulde af farer: vogne, kærrer og automobiler. Store, kraftige heste trak møjsommeligt af sted med mægtige lastvogne, og uhyre elektriske sporvogne jog hylende og tudende frem i midten af gaderne og skreg lige så truende og ildevarslende som de losser, han havde set i de nordlige skove.

Alt dette betød magt, og bagved det alt sammen stod menneskene, som regerede over alt og alle og tvang alle genstande til at udføre deres vilje, således som han før havde været vidne til. Det var utroligt, overvældende. Hvidtand var aldeles betaget. Han blev grebet af rædsel. Ligesom han i sin barndom var blevet slået af sin egen ringhed og ubetydelighed, da han fra ødemarken kom til Grå Bævers lejr, således følte han sig også nu – trods sit udvoksede legeme og sine mægtige kræfter – uendelig lille og ubetydelig. Og der var sådan en mængde af disse hvide guder! Han blev helt svimmel af at se, hvordan de sværmede rundt mellem hinanden. Larmen på gaden hamrede mod hans trommehinder, og han blev aldeles forvirret af at se på alle disse bevægelige genstande, som ustandselig rullede frem og tilbage for hans øjne. Han følte sig endnu mere afhængig af sin herre end nogen sinde før, og han

travede lige i hælene på ham og tabte ham ikke af syne, hvad der så end skete.

Men for Hvidtand blev byen kun som et flygtigt mareridt – en oplevelse, der var som en ond drøm, uvirkelig og rædselsfuld, og endnu længe efter forfulgte den ham i hans drømme. Han blev af sin herre lukket ind i en bagagevogn og lænket i et hjørne midt imellem de opstablede kufferter og håndtasker. En undersætsig, muskelsvær gud førte under megen larm regimentet herinde, han tumlede rundt med kasser og kufferter, halede dem ind ad døren, stablede dem op i store bunker eller smed dem knagende og bragende ud ad døren igen til andre guder, som stod og ventede på dem.

Og nu havde Hvidtands herre også forladt ham. Det troede Hvidtand i det mindste. Men pludselig kunne han lugte sin herres lærredsvadsæk med hans klæder i bagved sig og overtog fra det øjeblik vagten over den.

"Det var godt, De kom," brummede bagagevognens gud, da Weedon Scott en times tid senere viste sig ved døren, "Deres hund ville ikke tillade mig at røre Deres bagage med en finger."

Hvidtand sprang ud af vognen og blev meget forbavset. Byens mareridt var forsvundet. For ham havde jernbanevognen kun været som et værelse i et hus, og da han gik derind, lå hele den store by rundt omkring ham til alle sider. Og nu var den helt forsvundet. Dens støj rungede ikke mere i hans øren. Foran ham lå et smilende, solbeskinnet landskab, hvor der herskede den vidunderligste ro og stilhed. Men han brugte ikke megen tid til at grunde over forandringen, han tog imod den på samme måde, som han tog imod gudernes andre ufattelige

foreteelser, det var nu deres hemmelighed, og han bøjede sig for det.

En vogn ventede udenfor, og en herre og en dame kom hen til hans herre; damen bredte armene ud og lagde dem om halsen på Scott – en efter Hvidtands mening fjendtlig bevægelse – og i næste øjeblik havde Scott revet sig løs fra favntaget og grebet fat i Hvidtand, der opførte sig som en snerrende, rasende djævel.

"Der er ingenting i vejen, mor," sagde Scott, som stadig havde et stærkt tag i Hvidtand og søgte at berolige ham. "Han troede, du ville gøre mig fortræd, og det tåler han ikke. Men nu er han rolig igen. Han lærer dig nok snart at kende."

"Og indtil det sker, har jeg kun lov til at holde af min søn, når hans hund ikke er til stede," lo damen, skønt hun endnu var bleg og rystede af skræk.

Hun så på Hvidtand, som snerrede og rejste børster og stirrede vredt på hende.

"Han lærer nok at opføre sig bedre, og han *skal* lære det, så vi kan godt begynde med det samme," sagde Scott.

Han talte nu blidt og venligt til Hvidtand, indtil han havde fået ham beroliget, så blev stemmen streng og stærk.

"Ned med dig! Læg sig, Sir!"

Dette var noget, som Hvidtand havde lært af sin herre, og han adlød derfor straks, men modvilligt og knurrende.

"Så, mor!" Og Scott bredte armene ud, men holdt stadig øje med Hvidtand.

"Ned med dig! Læg dig!"

Hvidtand, som rejste børster i stilhed, havde rejst sig halvt op igen, men lagde sig atter ned og så på, at den fjendtlige handling blev gentaget. Men der skete ikke noget slemt hverken

nu, eller da den fremmede mandlige gud senere omfavnede hans kære herre, og så blev bagagen lagt op i vognen, og hans egen herre og de to fremmede guder steg også ind i den. Hvidtand fulgte med vognen, løb enten påpasselig bagved denne eller rendte frem til hestene, som om han ville fortælle dem, at han var der og nok skulle passe på, at de ikke gjorde hans gud noget ondt, mens de trak den vogn, hvori han sad.

Et kvarters tid senere drejede vognen ind igennem en porthvælving og op ad en allé, dannet af en dobbelt række løvrige valnøddetræer, som forenede deres grene. På begge sider var der græsplæner, hist og her bevoksede med store, kraftige egetræer. De omkringliggende hømarker lyste brune og gyldne imod det bløde, grønne græs, og bagved så man de brune høje og de store græsgange. For enden af græsplænerne, dér hvor jordbunden i en første bølge hævede sig svagt opad fra dalbunden, så man huset med den brede veranda og de mange vinduer.

Hvidtand havde kun ringe lejlighed til at betragte alt dette. Vognen var næppe kommet ind i porten, førend en hyrdehund med klare øjne og spids snude anfaldt ham, med rette harmfuld og vred. Den løb ind imellem Hvidtand og hans herre og afskar ham fra at følge efter ham. Hvidtand snerrede ikke, men med stive børster gjorde han sig rede til et lydløst og dødbringende spring. Dette spring blev dog aldrig til noget. Han standsede midt i det med en sådan pludselighed, at han næsten kom til at sidde ned på sin hale af angst for at komme til at røre ved den hund, som han straks ville være gået løs på. Han opdagede nemlig, at det var en hunhund, og hans races love havde rejst en

skranke imellem dem, som han ikke kunne overstige uden at handle imod sit instinkt.

Men hyrdehunden sad slet ikke sagen på denne måde. Som hunhund besad den ikke noget sådant instinkt, og som hyrdehund havde den på den anden side en instinktmæssig skræk for alle vilde dyr, især for ulve. Og for hende var Hvidtand ulven, fårenes værste fjende, som havde luret på hendes hjord lige fra hine ældgamle dage, da får for første gang blev samlet i flok og vogtet af en eller anden stammoder til hyrdehunden. Og derfor sprang hun på ham, da han opgav angrebet og søgte at afværge al berøring med hende. Han snerrede uvilkårligt, da hun satte tænderne i ham, men gjorde intet forsøg på at såre hende. Han trak sig tilbage og forsøgte at omgå hende. Han prøvede til den ene side og til den anden side, vendte og drejede sig, men ganske forgæves! Hun var stadig mellem ham og den vej, han ville slå ind på.

"Kom her hen, Collie!" råbte den fremmede herre i vognen.

Weedon Scott lo.

"Det gør ingenting, far. Det er en god øvelse for Hvidtand. Der bliver meget nyt for ham at lære, og han kan lige så godt begynde med det samme. Han vil snart forstå, at han må finde sig i det."

Vognen kørte videre, men hyrdehunden stod stadig i vejen for Hvidtand. Han prøvede på at løbe fra den ved at forlade kørevejen og rende ind på plænen i en kreds uden om den; men hyrdehunden løb i den snævrere inderkreds og var stadig på pletten, truende ham med sine to rækker skinnende tænder. Så rendte Hvidtand tilbage igen og prøvede at kredse uden om den

til den anden side af vejen, men igen drev hyrdehunden ham tilbage.

Vognen førte Hvidtands herre bort fra ham. Han kunne se et glimt af den nu og da, mens den forsvandt mellem træerne. Stillingen blev mere og mere fortvivlet. Han forsøgte at rende i en ny kreds, men hunhunden fulgte stadig efter i kluntet løb. Så vendte Hvidtand sig pludselig mod hende og stødte i følge sin gamle kampmåde hårdt imod hendes skulder. Resultatet var forbløffende. Hun blev ikke alene kastet omkuld, men rullede på grund af den fart, hun var løbet imod ham med, snart om på ryggen og snart på siden, mens hun forgæves søgte at standse farten ved at sætte kløerne i jorden, alt imens hun hylede af såret stolthed og indignation.

Hvidtand ventede ikke et sekund længere. Vejen var fri, og det var alt, hvad han havde ønsket. Hun satte hylende og gøende efter ham, men vejen gik lige ud nu, og med hensyn til ligeløb kunne hun lære adskilligt af Hvidtand. Skønt hun løb som en gal, ganske hysterisk, og anstrengte sig af yderste evne, kunne hun ikke indhente Hvidtand, der gled stille af sted og uden anstrengelse løb fra hende, lydløs som en skygge.

Idet han bøjede rundt om huset og hen foran hovedindgangen, kom han lige imod vognen, som var standset dér. Hans herre var netop i færd med at stige ud, da Hvidtand, som stadig var i fuld fart, blev opmærksom på et nyt angreb, som truede ham fra siden. Det var denne gang en jagthund, som sprang på ham. Hvidtand forsøgte at dreje omkring for at stå lige overfor den, men han var i for stærk fart, og hunden var for nær ved ham. Sammenstødet var så heftigt og så uventet, at Hvidtand blev kastet til jorden og trillede en hel omgang rundt.

Da han igen rejste sig, så han forfærdelig ud i sin vrede. Ørene lå langt tilbage, læberne var trukket op, næsen vibrerede stærkt, og da hans tænder slog sammen med et klik, var det kun lige akkurat, at det lykkedes den fremmede hund at undgå hans bid i sin bløde strube. Dens herre kom løbende derhen, men var for langt borte til at redde jagthundens liv, og det blev hyrdehunden, som frelste den. Førend Hvidtand kunne få tid til at springe frem og bibringe fjenden det dødelige bid, kom hun farende. Hun var først blevet overrumplet, og senere hen var fjenden løbet fra hende på den mest respektløse måde, og derfor kom hun nu farende som en hvirvelvind, drevet frem af sin sårede stolthed, sin retfærdige harme og sit instinktmæssige had til denne vilde morder. Hun stødte lige mod Hvidtand, da han var midt i springet, og for anden gang blev han væltet og rullede om på jorden.

I næste øjeblik kom Scott, hans herre, derhen og greb fat i ham, mens hans far kaldte på sine hunde.

"Jeg må sige, det er en varm modtagelse for en stakkels ensom ulv fra polarlandene," sagde Scott, mens han beroligende klappede Hvidtand. "Kun en eneste gang før i sit liv er han blevet væltet omkuld, og her er han allerede trimlet to gange rundt i løbet af et halvt minut."

Vognen var imidlertid kørt bort igen, og mange fremmede guder kom ud af huset. Nogle af dem blev stående i ærbødig afstand, men to af dem – to damer – foretog den samme fjendtlige bevægelse med at lægge armene om Scotts hals. Hvidtand var dog begyndt at vænne sig til denne mærkelige handling, der skete jo ikke noget ondt, og den støj, guderne gjorde med munden, lød heller ikke særlig truende. De to

damer gjorde også forsøg på at nærme sig Hvidtand, men han advarede dem ved at knurre truende, og hans herre advarede dem med nogle ord af sin mund. Ved sådanne lejligheder trykkede Hvidtand sig tæt ind til sin herre, og denne klappede ham beroligende på hovedet.

Jagthunden var på kommandoråbet: "Dick! Læg sig!" gået op ad trappen og havde lagt sig på verandaen, men han knurrede stadig og holdt et vågent øje med den fremmede hund. Hyrdehunden var blevet overladt til en af damerne, som havde lagt armene om dens hals og kærtegnede den, men hunden var yderst oprevet og ophidset; den peb uroligt, krænket i sit inderste, fordi man tillod denne ulv at blive på gården, og den følte sig overbevist om, at guderne begik en frygtelig fejltagelse.

Alle gik nu op ad trappen og ind i huset, og Hvidtand fulgte lige i hælene på sin herre. Dick knurrede inde på verandaen, og på trinene rejste Hvidtand børster og knurrede til svar.

"Tag Collie herind, og lad de to andre udkæmpe deres stridigheder med hinanden," foreslog Scotts far. "Så bliver de nok gode venner bagefter."

"Så må Hvidtand for at vise sit venskab være ligbærer ved Dicks begravelse," lo Scott.

Gamle Scott så vantro først på Hvidtand, så på Dick og til sidst på sin søn.

"Du mener, at –"

Weedon nikkede. "Ja, jeg mener, at du i løbet af ét minut vil have en død Dick – i alle tilfælde i løbet af to minutter."

Så vendte han sig mod Hvidtand. "Kom her, du ulv. Det er nok dig, som skal med ind."

Hvidtand travede med stive ben op ad trappen og ind gennem verandaen, halen holdt han lige i vejret, og øjnene var fæstede på Dick for at værge sig mod et angreb fra siden. Samtidig gjorde han sig rede til at tage mod de skrækkelige udslag af det ukendte, som muligvis kunne fare løs på ham fra husets indre. Men der hændte intet forfærdeligt, og efter at han var kommet helt ind i stuen, sad han sig atter prøvende om, men kunne ikke opdage noget urovækkende. Så lagde han sig med et tilfreds grynt ned for sin herres fødder og betragtede alt, hvad der gik for sig omkring ham, stadig rede til at springe op og kæmpe for livet imod de rædsler, som han mente måtte lure under dette forræderiske tag. –

3. Gudernes ejendom

Hvidtand havde ikke alene fra naturens hånd anlæg for at finde sig i forholdene, som de nu engang var, men de mange oplevelser, han havde haft på sine farter, havde også hjulpet ham til at forstå meningen med og nødvendigheden af at finde sig til rette i nye forhold. Det varede heller ikke længe, førend Hvidtand begyndte at finde sig hjemme på Sierra Vista – dommer Scotts ejendom. Han havde ikke senere alvorlige sammenstød med hundene. De kendte mere til sydboerne end han; da de så, at Sierra Vistas beboere tog Hvidtand med overalt, steg han i deres agtelse, og de indså, at når deres herre fandt sig i at have en ulv om sig, så havde de heller intet andet at gøre end at tage imod ham.

Dick optrådte i begyndelsen naturligvis noget stift overfor den nye hund, men da disse formaliteter var overstået, tog han mod Hvidtand som et medlem af husstanden, ja, han var endda villig til at slutte venskab med ham, men mødte en bestemt modstand hos Hvidtand. Venskab brød denne sig ikke om, blot andre hunde ville lade ham i fred, var han fornøjet. Hele sit liv havde han holdt sig fornemt på afstand af sin race, og det ønskede han vedblivende at gøre. Når Dick kom ham venligt i møde, snerrede han, fordi det var en plage, men oppe i norden havde han lært, at han ikke måtte fortrædige sin herres hunde, og denne lærdom glemte han heller ikke nu. Han nøjedes med at ignorere Dick i den grad, at det skikkelige dyr til sidst opgav sine tilnærmelser og ikke viste ham mere interesse end den stolpe, som stod ved stalddøren.

Med Collie forholdt det sig på en anden måde. Hun fandt sig i hans tilstedeværelse, fordi det var gudernes vilje, men ingen havde sagt, hun skulle lade ham være i fred. Alle de ulykker, som dens race ned gennem tiderne havde forvoldt hendes forfædre, var skrevet med ildbogstaver i hendes sjæl, og der skulle mere end én dag og én generation til for at glemme de hærgede fåreflokke. Alt dette hidsede hende til at gøre gengæld. Hun turde ikke åbenlyst sætte sig op imod gudernes vilje, men på utallige måder søgte hun i det skjulte at gøre Hvidtand livet så surt som muligt. Mellem hende og Hvidtand bestod der et ældgammelt nag, og hun for sit vedkommende skulle nok sørge for, at han blev mindet om det.

Altså benyttede Collie sig af sit køn til at drille Hvidtand og behandle ham ilde. Hans instinkt sagde ham, at han ikke måtte angribe hende, men hendes vedvarende forfølgelse tvang ham på den anden side til at holde godt øje med hende. Når hun sprang på ham, vendte han sin lodne skulder mod hendes tænder og spadserede af sted med stive ben og megen statelighed. Når hun blev alt for nærgående, så han sig nødsaget til at gå rundt i en kreds, stadig med skulderen vendt mod hende, og der kom i sådanne øjeblikke et tålmodigt og plaget udtryk i hans øjne. Til andre tider kom der en fart over ham, som var alt andet end statelig, nemlig når Collie satte tænderne i hans bagben, men som regel bevarede han en værdighed, der næsten kunne betegnes som højtidelighed. Han forsøgte så vidt muligt at undgå hende og gjorde sig det til regel at holde sig borte fra hende; når han hørte eller så hende i nærheden, rejste han sig altid og gik sin vej.

Også i andre retninger var der meget nyt at lære for Hvidtand. Livet mod nord havde været fuldkommen enkelt og ligetil i forhold til livet her på Sierra Vista. Allerførst skulle han lære sin herres familie at kende, og han havde allerede nogle forudsætninger for at forstå familieforhold. Ligesom Mit-sah og Kloo-koch havde tilhørt Grå Bæver og havde delt hans mad, hans ild og hans tæpper med ham, således tilhørte også alle Sierra Vistas beboere hans herre.

Men der var dog også en afvigelse i dette forhold, ja, mange afvigelser. Sierra Vista var adskillige gange større end Grå Bævers telt, og der var mange personer, som skulle tages med i betragtning. Allerførst var der dommeren, hr. Scott, og hans kone. Så var der hans herres to søstre, Beth og Mary. Og der var hans kone, Alice, og hans to børn, Weedon og Maud, små rollinger på fire og seks år. Ingen var i stand til at forklare Hvidtand noget om alle disse mennesker, og han kendte ikke noget til blodets bånd og til slægtskab og ville aldrig blive i stand til at vide noget om dette; alligevel var han ikke længe om at regne ud, at alle disse mennesker tilhørte hans herre. Så snart lejlighed gaves, studerede han deres handlinger, tale og stemmernes tonefald og lærte på denne måde efterhånden at forstå, i hvor snævert eller hvor løst et forhold de stod til hans herre, og hvor højt de stod i hans gunst. Alt, hvad hans herre satte pris på, vænnede han sig også til at holde af, og alt, hvad der var dyrebart for hans herre, lærte han at omfatte med stor kærlighed og vogte med megen omhu.

Der var nu for eksempel de to børn. Hvidtand havde aldrig nogen sinde holdt af børn. Han hadede og frygtede deres hænder. Det var ikke blide erfaringer, han havde om deres

tyranni og grusomheder, dengang han boede i indianernes landsby. Da Maud og Weedon første gang kom hen til ham, knurrede han advarende og så vredt på dem. Et puf og nogle skarpe ord fra Scott havde den virkning, at han fandt sig i deres kærtegn, skønt han knurrede og knurrede under de små hænders berøring, og der var ikke mindste klang af venlighed i denne knurren. Senere hen, da han havde opdaget, at den lille pige og den lille dreng stod meget højt i hans herres gunst, behøvedes der hverken slag eller onde ord for, at han skulle tillade dem at klappe ham.

Hvidtand blev dog aldrig overstrømmende venlig. Han forsøgte af ærlig vilje at finde sig i omgangen med sin herres børn, og han fandt sig i deres narrestreger på samme måde, som man finder sig i en smertefuld operation. Når han ikke længere kunne udholde det, rejste han sig op og spadserede med et determineret udtryk hen til et andet sted. Men lidt efter lidt kom han alligevel til at holde af børnene. Han gik ikke selv hen til dem, men i stedet for som før at gå sin vej, når de nærmede sig, blev han nu stående og ventede på, at de skulle komme til ham. Og til sidst lagde Scott mærke til, at der ligefrem kom glans i Hvidtands blik, når de små nærmede sig ham, og at han så efter dem med et forunderligt sørgmodigt udtryk, når de forlod ham for at more sig med andre ting.

Men alt dette kom ikke på én dag, der skulle tid til denne sjælelige udvikling. Næst efter børnene stod dommeren, hr. Scott, højest i hans gunst, og dertil var der muligvis to årsager. For det første forstod Hvidtand, at dommeren stod meget højt i hans herres gunst, og for det andet plagede han ham aldrig med kærtegn. Hvidtand elskede at ligge ved hans fødder, når

han sad ude på verandaen og læste sin avis, af og til så han venligt ned på Hvidtand eller sagde et par ord til ham – mere behøvedes ikke, for at Hvidtand skulle forstå, at dommeren meget godt vidste, at han eksisterede og var i hans umiddelbare nærhed. Men det var kun, når hans rigtige herre var borte, at han lå ved dommerens fødder. Når Weedon Scott var til stede, eksisterede der ikke andre mennesker for Hvidtand.

Hvidtand tillod nok, at hele familien klappede ham og gjorde stads af ham, men det var kun hans herres kærtegn, som kunne kalde den bløde tone frem i hans knurren, og det var kun hans egen kære herre, som han puttede sig ind til, og under hvis arm han skjulte sit hoved. Dette udslag af fuldkommen overgivelse og absolut tiltro viste sig kun i forholdet til Weedon Scott. Grunden hertil var sikkert den, at han kun betragtede familiens øvrige medlemmer ud fra det synspunkt, at de var hans herres ejendom.

Hvidtand lærte meget hurtigt, at der var forskel på familien og husets tjenestefolk. Disse sidste var bange for ham, og han lod dem kun i fred, fordi han forstod, at de ligeledes tilhørte hans herre. Mellem dem og Hvidtand bestod der kun en neutralitetstilstand. De lavede mad og vaskede op og gjorde meget andet for hans herre, ligesom Matt havde gjort i Klondike, og deraf sluttede han kort og godt, at de hørte til i huset.

Udenfor husets vægge var der dog endnu mere at lære for Hvidtand. Hans herres ejendom var stor og sammensat, men havde dog alligevel sine bestemte grænser. Jorderne strakte sig ud til landevejen, og alt andet – veje og gader – var fælles ejendom for alle guder. Bagved andre gærder begyndte så andre

guders besiddelser. Overalt var der en uendelighed af love, som man måtte rette sig efter, men Hvidtand forstod jo ikke gudernes sprog, så den eneste måde, hvorpå han kunne lære disse love at kende, var gennem erfaringer. Han fulgte sin natur så længe, indtil den kolliderede med en eller anden lov, og når dette havde gentaget sig et par gange, havde han lært loven og overholdt den.

Men det virksomste opdragelsesmiddel var et slag eller et dadlende ord fra Scott. Fordi Hvidtand elskede sin herre, føltes et slag af hans hånd langt smerteligere end prygl og hug af Smukke Smith eller Grå Bæver; de havde kun straffet hans kød. Og neden under kødet havde stadig hans ånd raset, prægtig og ubetvingelig. Men et slag af Scott trængte – skønt det slet ikke smertede ham legemligt – dog langt dybere. Det var et udslag af mishag, og Hvidtand følte dyb smerte derved.

Imidlertid slog hans herre ham meget sjældent. Han behøvede for det meste kun at tale, så vidste Hvidtand straks, om han havde gjort noget rigtigt eller galt. Efter klangen i Scotts stemme tilpassede Hvidtand sin opførsel og rettede sine handlinger. Denne stemme var det kompas, hvorefter han styrede og lærte at kortlægge livet og lovene i det nye land.

I nordlandet var hunden det eneste husdyr. Alle andre dyr var vilde og tilfaldt hundene som bytte, når de da ikke var alt for store. Hele livet igennem havde Hvidtand taget sin føde mellem de levende skabninger omkring sig. Derfor faldt det ham ikke ind, at det kunne være anderledes hernede. Men han skulle snart lære noget andet på sit opholdssted her i Santa Clara-dalen. Da han en morgenstund travede rundt omkring huset, traf han på en kylling, som var sluppet ud af hønsegården.

Hvidtands naturdrift tilskyndede ham til at æde den. Han gjorde et spring hen imod den, satte tænderne i den, og et minut efter havde han slugt den skrigende kylling. Den var fed og mør, og Hvidtand slikkede sig om munden og var enig med sig selv om, at det havde været en lækker mundfuld.

Senere på dagen stødte han på en anden kylling i nærheden af staldene. En af staldknægtene kom løbende for at redde kyllingen, men da han ikke havde noget kendskab til Hvidtands afstamning, havde han kun bevæbnet sig med en let pisk. I samme nu, som han slog efter Hvidtand, slap denne kyllingen og gik løs på manden, en pisk kunne nemlig på ingen måde standse Hvidtand, dertil måtte man i det mindste have en kølle. Uden en lyd tog han i sit andet spring et forsvarligt greb i manden, og da han sprang op mod hans strube, skreg den arme mand om hjælp og fo'r tilbage. Han tabte pisken og holdt armene op foran struben; den højre arm blev som følge deraf flået helt ind til benet.

Manden var ude af sig selv af skræk. Det var ikke så meget Hvidtands vildskab som hans lydløse angreb, der forfærdede ham. Han forsøgte – stadig med den blødende arm foran struben – at trække sig tilbage til laden, men det ville sikkert være gået ham ilde, hvis ikke Collie havde vist sig på skuepladsen. Ligesom hun forhen havde reddet Dicks liv, således reddede hun nu mandens liv. Hun fløj lige løs på Hvidtand i rasende vrede. Hun havde haft ret og havde været klogere end alle de forblindede guder! Hendes forudfølelse var gået i opfyldelse, for nu viste det sig, at denne morder for alvor optog sine gamle vaner og lyster!

Karlen forsvandt ind i stalden, og Hvidtand trak sig tilbage for at undgå Collies tænder eller løb rundt i en rundkreds og vendte skulderen mod angriberen. Men Collie gav ikke tabt, som hun ellers plejede, når hun havde bibragt ham en passende tugtelse; hun blev tværtimod mere og mere rasende, indtil Hvidtand til slut kastede al sin værdighed og stolthed over bord og ligefrem flygtede fra hende ud over markerne.

"Han skal nok lære at lade kyllingerne i fred," sagde hans herre. "Men jeg kan ikke gøre ham det forståeligt, før jeg griber ham på fersk gerning."

To nætter senere fik han sit ønske opfyldt, men i en noget højere grad, end han havde tænkt sig. Hvidtand havde studeret hønsegården og kyllingernes vaner meget grundigt, og om natten, da de var gået til ro, klatrede han op på toppen af nogle sammenstablede lægter. Derfra sprang han over på kyllingehusets tag og derfra ned i gården. Et øjeblik efter var han inde i hønsehuset, og slagteriet begyndte.

Da Scott næste morgen kom ud på verandaen, så han halvtreds hvide Leghorn-høner ligge nede i gården, ordnede i en lang række af karlen. Han fløjtede sagte, først af overraskelse og derpå, til sidst, af beundring. Han fik ligeledes øje på Hvidtand, men denne viste ikke mindste tegn på skam eller skyldbevidsthed. Han opførte sig tværtimod, som om han var stolt over at have udført en rosværdig og fortjenstfuld dåd. Han havde øjensynlig ikke den svageste følelse af at have gjort noget galt. Scott bed læberne fast sammen, idet han gik i gang med sit ubehagelige hverv. Han talte hårdt til den uvidende misdæder, og Hvidtand forstod på stemmeklangen, at hans herre var

meget vred. Samtidig trykkede han Hvidtands næse ned mod de døde kyllinger og gav ham nogle drøje slag med hånden.

Fra den dag af plyndrede Hvidtand aldrig mere en hønsegård. Det var mod menneskenes love, det havde han tydeligt forstået. Så tog hans herre ham med over i hønsegården. Hvidtands instinkt opfordrede ham straks til at springe løs på den føde, som flagrede rundt dér lige for næsen af ham, men han blev kaldt tilbage af sin herres vrede stemme. Således fortsatte de en halv times tid ude i hønsegården. Gang på gang blev Hvidtand drevet frem af sit instinkt, og hver gang den gav efter for det, blev den kaldt tilbage af sin herre. Da de omsider forlod hønsegården, havde Hvidtand lært at respektere loven og lade hønsene være i fred.

"Det er ganske umuligt at lære en hund med jagtinstinkt at lade hønsene gå i fred," sagde dommeren og rystede på hovedet, da hans søn ved frokostbordet fortalte om den nye lærdom, han havde indprentet Hvidtand. "Når de først én gang har fået blod på tanden –" og han rystede atter betænkeligt på hovedet.

Men Weedon Scott ville ikke indrømme, at hans far havde ret.

"Nu ved jeg, hvad jeg vil!" sagde han til sidst udfordrende. "Jeg vil lukke Hvidtand inde i hønsegården hele eftermiddagen."

"Men husk dog på de stakkels kyllinger," indvendte dommeren.

"Jeg vil tilmed betale dig en dollar i guld for hver kylling, Hvidtand dræber," tilføjede sønnen.

"Men så må *du* også betale bøde, hvis du taber, far," indskød Beth.

Hendes søster holdt med hende, hele kredsen om bordet gav sit bifald til kende, og dommeren nikkede bejaende.

"Det er godt," sagde Weedon Scott og betænkte sig et øjeblik, inden han fortsatte. "Og hvis det så i aften viser sig, at Hvidtand ikke har gjort en eneste kylling fortræd, så dømmes du til, for hver ti minutter han har tilbragt i hønsegården, at sige lige så alvorligt og højtideligt, som om du sad på dommerbænken og afsagde en dom: 'Hvidtand, du er klogere, end jeg troede.'"

Fra nærliggende skjulesteder overværede hele familien forestillingen, som blev en afgjort fiasko for dem, der havde mistillid til Hvidtand. Efter at være blevet lukket ind i hønsegården og forladt af sin herre, lagde Hvidtand sig til at sove. En eneste gang rejste han sig og gik hen til truget for at drikke lidt vand, men kyllingerne ignorerede han fuldstændig. Da klokken var fire, tog han tilløb til et spring op på taget af kyllingehuset, sprang derfra ned på jorden og spadserede med megen værdighed op mod huset. Han havde lært at respektere loven. Og oppe på verandaen sagde dommeren i overværelse af hele den henrykte familie seksten gange i træk med megen højtidelighed: "Hvidtand, du er klogere, end jeg troede."

Men der fandtes et sådant utal af love, at stakkels Hvidtand blev ganske forvirret og ofte faldt i unåde. Han måtte lære, at han heller ikke havde lov at røre de kyllinger, der tilhørte andre guder. Og så var der katte, kaniner og kalkuner; alle dem måtte han også lade være i fred. Faktisk troede han på et tidspunkt, da han kun til dels havde lært loven, at han skulle lade alt levende være i fred. Ude på engen bag huset kunne en vagtel flagre op lige for næsen af ham, uden at han gjorde den noget. Skønt

anspændt og rystende af iver og jagtlyst stod han alligevel stille og beherskede sit instinkt. Han adlød gudernes vilje.

Men så hændte det en dag, at Dick opsporede en vild kanin ude på engen og løb efter den. Hvidtands herre var der også og så til uden at lægge sig imellem. Ja, han opmuntrede endog Hvidtand til at deltage i jagten. Således lærte Hvidtand, at vilde kaniner ikke var tabu. Til sidst fandt han ud af, hvad loven i sin helhed gik ud på. Således gik det til, at Hvidtand lærte at forstå, at vilde kaniner ikke hørte ind under loven. Mellem ham og husdyrene tåltes der ingen fjendtligheder. Kunne han ikke lære at holde af dem, så måtte han i det mindste lære at tåle dem. Men alle de andre dyr – egern, vagtler og vilde kaniner, som aldrig havde sluttet sig til menneskene – var lovligt bytte for enhver hund, som traf på dem. Det var kun de tamme dyr, som guderne holdt hånden over. Guderne vogtede skinsygt over deres domsret.

Livet i Santa Clara-dalen var meget sammensat i forhold til det primitive liv i nordlandet. Og den vigtigste fordring, som civilisationens indviklede forhold stillede til én, var selvbeherskelse – et herredømme over sig selv, som var lige så fint som spindelvæv og samtidigt så ubøjeligt som stål. Livet gav sig tusind forskellige udslag, og Hvidtand måtte lære det at kende fra alle sider – således for eksempel, når han kom med ind til San José, løb bagefter vognen gennem byens gader eller strejfede om på egen hånd, mens vognen gjorde holdt et eller andet sted. Livet jog forbi ham, stærkt og forskelligartet, det holdt hans sanser vågne og fordrede i ét væk beslutninger, som skulle tages uden et øjebliks tøven, og tvang ham næsten altid til at gå stik imod sit instinkt og sin natur.

Der var for eksempel en slagterbutik, hvor kødet hang så lavt, at han nemt kunne nå det, men han vidste, at han alligevel ikke måtte røre det. Når hans herre besøgte fremmede mennesker, hændte det, at der var katte, som han også måtte lade i fred, og overalt var der snerrende hunde, som han ikke havde lov til at angribe. På de stærkt befærdede fortove var der fuldt op af mennesker, som betragtede ham forbavset, pegede på ham, talte om ham og – hvad der var værst af alt – ville klappe ham. Og alle disse fremmede hænders farlige berøringer måtte han lære at finde sig i, og han lærte det, ja, lærte endog at overvinde sin forlegenhed og kejtethed. Han tog nådigt imod disse fremmede guders opmærksomheder og gengældte deres nedladenhed med en tilsvarende nedladenhed. Men på den anden side var der noget hos ham, som ikke indbød til alt for stor fortrolighed, og når de fremmede havde klappet ham på hovedet og talt nogle venlige ord til ham, gik de igen deres vej, stolte over deres eget mod.

Men der var dog meget, som Hvidtand havde svært ved at lære. Når han løb bagved vognen i udkanten af San José, stødte han ofte på små drenge, som regelmæssigt kastede sten efter ham. Han vidste imidlertid godt, at det var forbudt at forfølge dem og kaste dem om, altså var han nødt til at undertrykke sin selvopholdelsesdrift, og han gjorde det også, skønt det var stik imod hans instinkt, for Hvidtand var lidt efter lidt blevet tæmmet og havde lært at underkaste sig civilisationens love.

Imidlertid var Hvidtand ikke altid tilfreds med disse love. Han havde ingen klar forestilling om retfærdighed og rimelighed, men hos ethvert levende væsen er der en art retfærdighedsfølelse, og det var denne følelse, som gjorde, at

Hvidtand følte sig oprørt over, at han ikke måtte forsvare sig overfor disse unger, der kastede med sten. Han havde glemt, at ifølge den pagt, der var indgået mellem ham og guderne, var disse forpligtede til at tage sig af ham og forsvare ham. Men en dag sprang hans herre ud af vognen og gav stenkasterne en ordentlig dragt prygl med pisken, og fra den dag af kastede drengene ikke oftere med sten efter ham. Og Hvidtand forstod det hele og var tilfreds.

En anden dag havde Hvidtand en lignende oplevelse. På vejen ind til byen plejede han at møde tre hunde ved værtshuset lige ved korsvejen, og disse tre hunde havde gjort sig til regel at fare ind på Hvidtand, når han løb forbi. Scott, som kendte Hvidtands dødbringende kampmåde, havde ved alle lejligheder indprentet ham den lov, at han ikke måtte kæmpe mod andre hunde. Hvidtand havde også fuldstændig forstået denne lov, han kom derfor altid i den pinligste forlegenhed, hver gang han løb forbi værtshuset. Efter det første angreb holdt de tre hunde sig altid i ærbødig afstand, afskrækkede af hans snerren, men de vedblev at løbe bagefter ham, gøende og irriterende ham på alle måder, og dette krænkede ham i høj grad. Denne tilstand vedvarede i nogen tid. Mændene i værtshuset opmuntrede endog hundene til at gå løs på Hvidtand, og en dag hidsede de ganske åbenlyst hundene på ham. Så lod Scott vognen holde.

"På dem," sagde han til Hvidtand.

Men Hvidtand turde ikke tro sine egne øren. Han så på sin herre, og han så på hundene, og til sidst vendte han sig spørgende og ivrigt om mod sin herre.

Denne nikkede. "På dem, gamle dreng. Æd du dem blot!"

Så tøvede Hvidtand ikke længere. Han gjorde omkring og sprang lydløst ind på sine fjender. De angreb ham alle tre på én gang. Der lød en vældig snerren og knurren, tænderne lynede, legemerne dirrede, og støvskyer lagde sig tæt om de kæmpende og skjulte alt. Men efter få minutters kamp lå de to hunde og droges med døden, mens den tredje var på vild flugt. Den sprang over en grøft, igennem et pigtrådshegn og flygtede ind over en mark. Hvidtand forfulgte den, gled af sted over jorden på ulvemaner og med ulvefart, stille og lydløst, og midt ude på marken kastede han sig over hunden og dræbte den. Med dette tredobbelte drab endte Hvidtands fortrædeligheder med andre hunde. Som en løbeild løb rygtet om denne kamp rundt i egnen, og fra den dag af sørgede folk for, at deres hunde ikke fortrædigede den stridbare ulv.

4. Blodets stemme

Måneder gik og kom. Der var fuldt op af føde i de sydlige lande og intet arbejde, og Hvidtand levede i daglig overflod og følte sig fuldkommen lykkelig. Han var ikke alene i det varme, sydlige klima i geografisk betydning, men også i åndelig betydning. Menneskelig godhed lyste som en sol over ham, og han trivedes og udfoldede sig som en vækst, der er blevet omplantet i god og nærende jordbund.

Han var og blev dog lidt anderledes end andre hunde. Han kendte loven og holdt sig den endog mere efterrettelig end de hunde, som var opvokset med den, men dog var der stadig i Hvidtand en lurende vildskab, som om erindringen om urskovene endnu levede i ham, og ulvenaturen kun tilsyneladende sov. Han blev aldrig ven med andre hunde. Hans tilværelse havde altid været venneløs og ensom, hvad hans egen race angik, og det vedblev den at være. Under de stadige kampe med Lip-lip og hvalpeflokken i dens hvalpetid og under kampene hos Smukke Smith havde han fået en afgjort modvilje imod hunde. Hans liv var blevet brudt af midt i sin naturlige udvikling, og da han havde følt sig frastødt af sin egen race, havde han sluttet sig til menneskene.

Sydlandets hunde så heller ikke med blide øjne på ham. Han vakte deres instinktmæssige frygt for alt vildt og ukendt, og de mødte ham altid med snerren og knurren og gøede hadefuldt ad ham. Han lærte imidlertid snart, at det ikke var nødvendigt at bruge tænderne imod dem. Alene hans blottede tænder og optrukne læber øvede en afskrækkende virkning på dem, og de

gøende, fremstormende hunde standsede som oftest i deres løb og satte sig ned ved synet af dem.

Men der var ét mørkt punkt i Hvidtands liv – og det var Collie. Hun levnede ham ikke et minuts fred. Hun rettede sig ikke så villigt efter loven som han og modstod alle sin herres bestræbelser for at få hende til at blive ven med ham. Hendes skarpe og nervepirrende snerren lød altid for hans øren. Hun havde aldrig tilgivet ham kyllinge-myrderiet og kunne aldrig komme bort fra den tanke, at han havde onde hensigter med alt. Hun fandt ham skyldig for loven og behandlede ham derefter. Hun blev en mare for ham og fulgte i hælene på ham som en politibetjent rundt om i stalden og på gårdspladsen, og hvis han en enkelt gang så meget som så til en kylling eller en due, brød hun ud i rasende og hadefuld gøen. Sædvanligvis lod han, som om hun var luft for ham, lagde sig med hovedet mellem forpoterne og så ud, som om han sov, og dette forbløffede hende og bragte hende til tavshed.

Når undtages forholdet til Collie, havde Hvidtand ingen sorger. Han havde lært selvbeherskelse og ligevægt i sindet, han kendte lovene og opførte sig adstadigt, roligt og med filosofisk fordragelighed overfor andre. Han levede ikke mere i fjendtlige omgivelser. Farer, smerte og død lurede ikke omkring ham til alle sider, og lidt efter lidt forsvandt også tanken om det ukendte, som han i gamle dage altid havde frygtet og skælvet for. Livet lå lyst og lykkeligt for ham. Dagene svandt hen uden at bringe hverken frygt eller fjendtligheder af nogen art.

Sneen udeblev, men han tænkte ikke over det. Hvis han havde tænkt over det, ville han have sagt til sig selv: "Det er dog en usædvanlig lang sommer," men kun sjældent hændte det, at

han på en uklar måde mindedes nordlandets hvide sne. På samme uklare måde kunne han også længes efter nordlandet, når heden pinte ham om sommeren, men længslen blev aldrig bevidst hos ham, og den eneste virkning var, at han uden selv at forstå grunden blev utilpas og hvileløs.

Udover den kælne lyd i hans knurren og den indsmigrende måde, han strøg sig op ad sin herre, havde Hvidtand aldrig haft evne til at udtrykke sin kærlighed overfor mennesker. Men han skulle få lejlighed til at opdage en ny måde at vise sin kærlighed på. Han havde altid været umådelig ømtålig overfor menneskers latter. Den kunne ophidse ham til vanvittigt raseri og ligefrem galskab. Men han kunne umuligt blive vred på sin kære herre, og da denne gud en skønne dag begyndte at le godhjertet og spøgende ad ham, blev han aldeles rådvild. Han kunne mærke den gamle vrede stikke og svide i sig, idet den søgte at rejse sig, men den kæmpede mod Hvidtands kærlighed. Han kunne ikke blive vred på sin herre, men noget måtte han jo gøre. Først forsøgte han derfor at se værdig ud, og hans herre lo blot højere! Så prøvede han at se endnu mere værdig ud, men hans herre lo blot endnu højere end før. Og det endte med, at Scott ved sin latter fik ham til at opgive værdigheden. Han lukkede munden lidt op, læberne skiltes, og et ejendommeligt udtryk, som var nærmere kærlighed end morskab, kom frem i hans blik. Hvidtand havde lært at le.

Han lærte også at lave narrestreger sammen med sin herre; han blev kastet om og rullet rundt i græsset, og hans herre fandt på tusinde hårdhændede spilopper med ham. Til gengæld foregav han så vrede, rejste børster, knurrede frygtindgydende og snappede, som om han ville bibringe sin modstander et

dødeligt bid. Men han glemte aldrig sig selv, og han snappede kun ud i den tomme luft. Ved afslutningen på sådan en skinkamp, når slag og hug og knurren og snerren var på sit højeste, kunne de pludselig standse begge to og i nogle skridts afstand stirre opmærksomt på hinanden. Og lige så pludseligt som solen bryder igennem en sort sky, kunne deres latter så bryde frem. Enden på legen blev så den, at Hvidtands herre lagde armene omkring hans hals og skuldre, mens Hvidtand selv knurrende og nynnende istemte sin kærlighedssang.

Men Hvidtand tillod ingen anden at tumle med sig. Han bevarede sin værdighed overfor alle andre, og hvis de gik ham for nær, viste hans advarende snerren og stive børster, at han ikke var til at spøge med. Fordi han tillod sin kære herre disse narrestreger, måtte de andre endelig ikke tro, at han var en ganske almindelig hund, som både holdt af den ene og den anden, og som altid var rede til at tumle med alle og enhver. Han elskede kun et eneste menneske og ville hverken nedværdige sig selv eller sin kærlighed.

Scott foretog ofte lange ture til hest, og at ledsage ham var en af Hvidtands fornemste livsopgaver. I nordlandet havde han vist sin troskab ved at slide i det som slædehund, men her i sydlandet var der ingen slæder, og her blev hundene heller ikke brugt som lastdyr. Så viste han sin troskab ved at løbe ved siden af sin herres hest, og selv de længste rideture trættede ham ikke. Han løb på ægte ulvevis, lydløst og uden anstrengelse, og når de efter flere mils ridt var ved rejsens mål, sprang han endnu muntert af sted foran hesten.

Det var på en af disse rideture, at Hvidtand lærte en ny måde at give sine følelser luft på – og det mærkelige var, at han kun

gjorde det to gange i sit liv. Den første gang var en dag, da hans herre forsøgte at lære en vælig fuldblodshest, hvorledes et led åbnes og lukkes, uden at rytteren behøver at stige af. Gang på gang tvang han hesten op til leddet for at få dette lukket, og hver gang blev hesten sky, veg tilbage og sprængte af sted. Det ædle dyr blev stadig mere og mere nervøst og opskræmt. Da det stejlede, satte Scott sporerne i det og tvang det ned igen, men så begyndte det at slå op med bagbenene. Hvidtand så til med stigende ængstelse, og til sidst kunne han ikke bekæmpe sin uro længere, men sprang hen foran hesten og gøede vildt og advarende.

Skønt han ofte senere forsøgte at gø, og hans herre opmuntrede ham til det, lykkedes det ham dog kun én gang senere, og da var hans herre ikke til stede. En dag red denne i galop over engen, og da en vild kanin i det samme sprang op lige foran hesten, blev dyret forskrækket, sprang til siden, og Scott faldt af, tumlede ned på jorden og blev liggende med et brækket ben. Hvidtand sprang i et anfald af raseri op mod hestens strube, men blev kaldt tilbage af sin herre.

"Hjem! Du skal gå hjem!" befalede han efter at have undersøgt sit ben. Men Hvidtand havde ikke lyst til at forlade ham. Scott søgte forgæves efter en lap papir, han kunne skrive om sit uheld på, men da han intet fandt, kommanderede han atter Hvidtand hjem.

Denne betragtede ham spørgende, løb nogle skridt frem, kom så atter tilbage og klynkede sagte.

Hans herre talte venligt, men alvorligt til ham, og han spidsede øren og lyttede spændt.

"Hør godt efter, gamle dreng, du skal løbe hjem i en fart og fortælle dem, hvad der er hændt. Hjem med dig, ulv! Af sted hjemad!"

Hvidtand kendte ordet "hjem", og skønt han ikke forstod resten af sin herres tale, var han dog klar over, at denne ville have ham til at løbe hjem. Han vendte omkring og løb tøvende bort, men så standsede han igen og sad sig tilbage med et spørgende blik.

"Hjem med dig!" lød hans herres skarpe tilråb, og denne gang adlød han.

Familien sad på verandaen og nød aftenens kølighed, da Hvidtand, pustende og tilstøvet, kom løbende hen til dem.

"Nu kommer Weedon!" udbrød hans mor.

Børnene modtog Hvidtand med glade råb, men han søgte at undgå dem og løb op på verandaen. De fulgte efter og fik ham klemt inde imellem en gyngestol og gelænderet. Han knurrede og forsøgte at puffe dem væk, og deres mor så lidt ængsteligt hen på dem.

"Jeg må tilstå, at jeg bliver nervøs, når Hvidtand er sammen med børnene," sagde hun. "Jeg er så bange for, at han en skønne dag overfalder dem."

Hvidtand knurrede skarpt og sprang ud af sit ufrivillige fangenskab, men kom derved til at vælte børnene. Deres mor kaldte på dem, søgte at berolige dem og forklarede dem, at de ikke måtte drille Hvidtand.

"En ulv er en ulv, og man kan aldrig fuldt ud stole på ham," bemærkede dommeren.

"Men Hvidtand er ikke nogen ulv!" Påstod Beth, som ville forsvare Hvidtand i sin broders fraværelse.

"Det er Weedon, som fortæller sådan noget," svarede dommeren. "Han har kun en svag formodning om, at der er nogle dråber hundeblod i Hvidtand, og med hensyn til hans udseende –"

Dommeren fik ikke fuldført sætningen, førend Hvidtand stod foran ham og knurrede vildt.

"Væk med dig! Læg dig!" kommanderede Scott.

Så vendte Hvidtand sig imod sin kære herres hustru.

Hun skreg af skræk, da han greb fat i hendes kjole og trak i den, indtil det tynde tøj gik i stykker. Han havde nu opnået, at de alle så på ham. Han knurrede ikke længere, men stod med løftet hoved og så bønfaldende på dem. Det arbejdede heftigt i hans strube, men der hørtes ikke en lyd, skønt han stred med hele kroppen, der var krampagtigt anspændt ved anstrengelsen for at befri sig for dette uformidlelige noget, der kæmpede for at give sig udtryk.

"Jeg håber ikke, han er ved at blive gal," sagde Weedons mor. "Jeg sagde netop forleden dag til Weedon, at dette varme klima sikkert var usundt for et dyr, som var født i nordlandet."

"Jeg tror, han prøver på at tale," udbrød Beth.

I samme øjeblik begyndte Hvidtand virkelig at tale, idet han brød ud i en høj gøen.

"Der er hændt Weedon noget ondt," udbrød hans kone bestemt.

Hele familien kom på benene i samme nu, og Hvidtand sprang ned ad trappen og så sig spørgende om for at forvisse sig om, at de fulgte efter ham. For anden gang i sit liv havde Hvidtand gøet og gjort sig forståelig for menneskene.

Efter denne begivenhed kom Sierra Vistas beboere til at holde endnu mere af ham, end de havde gjort før, og selv den karl, hvis arm han havde flænget, erklærede, at han var en klog hund, selv om han var en ulv. Dommeren var af samme mening og søgte at bevise Hvidtands ulveafstamning ved målinger og beskrivelser hentet fra artikler i konversationsleksika og forskellige naturvidenskabelige værker, men han blev altid modsagt på det ivrigste af den øvrige familie.

Dagene kom og gik, og solskinnet lyste fra morgen til aften over Santa Clara-dalen. Men da dagene blev kortere, og Hvidtand begyndte på den anden vinter i sydlandet, gjorde han den mærkelige opdagelse, at Collies tænder ikke var så skarpe som før. Når hun nu nappede efter ham, var det nærmest for spøg og så blidt, at det ikke rigtigt gjorde ondt. Han glemte, at hun engang havde gjort livet til et helvede for ham, og når hun nu kredsede legende omkring ham, gik han ind på spøgen, søgte at gøre gode miner til slet spil, men opnåede kun at gøre sig latterlig.

En dag lokkede hun ham med sig på en lang jagt over engene og derfra ind i skovene. Det var en eftermiddag, Hvidtand vidste, at hans herre skulle ud at ride. Hesten stod opsadlet ved trappen og ventede på sin rytter. Hvidtand tøvede. Men der var noget inde i ham, som var stærkere end alle love, han havde lært, og alle de skikke, der havde formet ham, stærkere end kærligheden til hans herre og stærkere end hans egen vilje til livet, og da Collie nappede efter ham og løb foran ham, vendte han omkring og fulgte hende. Den dag red Scott alene, og ude i skoven løb Hvidtand side om side med Collie, ligesom hans

mor, Kiche, og gamle Enøje havde løbet for mange år siden gennem nordlandets tavse skove.

5. Den sovende ulv

Netop på denne tid var aviserne fulde af beretninger om den dumdristige flugt, som en af fangerne i San Quentin-fængslet havde foretaget. Han var en forfærdelig ondsindet person og havde fra naturens hånd dårlige anlæg. Han var født på livets skyggeside, og den opdragelse, samfundet havde givet ham, havde ikke hjulpet til at formilde hans sind. Samfundet har hårde hænder, og denne mand var et slående eksempel på, hvad det kan gøre ud af mennesker. Han var blevet et vilddyr – et vilddyr i menneskeskikkelse, ganske vist, men ikke desto mindre et så skrækkeligt vilddyr, at han nærmest måtte karakteriseres som et rovdyr.

I fængslet havde han været aldeles upåvirkelig. Straf formåede ikke at kue ham. Han kunne dø stumt rasende og kæmpende til det sidste, men han kunne ikke give tabt, så længe han var i live. Jo vildere han blev, desto hårdere straffede samfundet ham, og det eneste resultat var, at han blev endnu vildere. Sult, slag og prygl var ikke de rette midler overfor Jim Hall, men samfundet brugte alligevel disse midler og havde brugt dem mod ham, siden han var en lille dreng i en af San Franciscos usleste gader – og dengang var han dog som voks i samfundets hænder og kunne være blevet omformet i en hvilken som helst skikkelse.

Tredje år Jim Hall sad i fængslet fik han en fangevogter, som næsten var lige så stort et uhyre, som han selv var. Denne mand behandlede ham på det skammeligste, fortalte usande historier om ham, således at han mistede de lettelser i straffen, han havde skaffet sig ved god opførsel, forfulgte og pinte ham på

alle mulige måder. Den eneste forskel mellem fangen og fangevogteren var den, at den første kun havde sine bare næver og sine tænder, mens den anden havde et bundt nøgler og en revolver. Men en skønne dag sprang Jim alligevel ind på fangevogteren, satte tænderne i hans strube og opførte sig ganske som et rovdyr ude i junglen.

Efter dette blev Jim spærret inde i cellen for de uforbederlige forbrydere. Her levede han i tre år. Loftet, gulvet, væggene, alt var af jern. Han kom aldrig uden for cellens fire vægge og så aldrig hverken solen eller himlen. Han var som levende begravet i en jerngrav. Han så intet menneske, talte ikke med nogen. Når maden blev skudt ind til ham, snerrede han som et vildt dyr, han hadede alt og alle, og dag og nat rasede han mod tilværelsen. Til andre tider kom der ikke en lyd over hans læber i uger og måneder, og tavsheden lagde sig som et sort dække over hans sjæl. Han var et menneske og et uhyre tillige, så frygtelig en rædsel som nogen, der nogen sinde har spøgt i en gal mands hjerne.

Og så en nat var han forsvundet. Fængselsdirektøren påstod, at det var umuligt at flygte fra denne jerngrav, men ikke desto mindre var cellen tom, kun fangevogterens døde legeme lå halvt derinde og halvt udenfor. To andre ihjelslagne fangevogtere betegnede forbryderens vej gennem fængslet til dettes yderste mur – han havde dræbt dem med sine bare næver for at undgå at gøre støj.

Bevæbnet med de dræbtes våben flygtede han op i bjergene, forfulgt af samfundets organiserede magt. En stor belønning blev udsat for hans pågribelse, og begærlige farmere forfulgte ham med bøssen på nakken – med blodpenge kunne man jo

afbetale en panteobligation eller betale en søns ophold ved universitetet. Fædrelandskærlige borgere greb også til våben, og et kobbel blodhunde fulgte hans blødende fødders spor. Ved hjælp af telegraf, telefon og ekstratog fulgte lovens sporhunde, samfundets betalte kampdyr, dag og nat i hælene på ham.

Men så forsvandt Jim Hall pludselig. Blodhundene søgte forgæves hans spor. Uskyldige bondemænd, der boede i afkroge, blev grebet af bevæbnede mænd og holdt fast, indtil de fuldstændig havde bevist deres uskyldighed, og en halv snes gange blev Jim Halls sørgelige rester fundet på bjergskråninger af grådige, pengebegærlige personer.

På Sierra Vista blev beretningerne om dette læst med mere ængstelse end egentlig nysgerrighed. Damerne var meget opskræmte, men dommeren lo dem ud og tog sagen med stor ro, skønt det var ham, der i sin tid havde dømt Jim Hall. Og i selve retslokalet havde forbryderen dengang overfor hele forsamlingen erklæret, at der nok skulle komme den dag, hvor han tog hævn over den uretfærdige dommer. Og denne gang var dommeren virkelig uretfærdig. Jim Hall var uskyldig i den forbrydelse, man dømte ham for. Det var et tilfælde, hvor politiet ønskede "at sikre sig" en farlig forbryder. Jim Hall "sikrede man sig" ved at sætte ham i fængsel for en forbrydelse, han ikke havde begået. På grundlag af indicier for to tidligere forbrydelser dømte dommer Scott ham til halvtreds års fængsel.

Dommer Scott var ikke vidende om alting; han vidste ikke, at han var med i en politisammensværgelse, at vidneudsagnene var falske og beskårne, vidnerne ménsvorne og Jim Hall uskyldig i den brøde, han var anklaget for. Og Jim Hall på sin

side vidste ikke, at dommer Scott blot var uvidende om alt dette. Jim Hall troede, at dommeren vidste det hele og spillede under dække med politiet ved gennemførelsen af denne skrigende uretfærdighed. Og således gik det til, at da Jim Hall blev dømt til at begraves levende i halvtreds år, rejste han sig i had til alting i dette samfund, som mishandlede ham, og rasede vildt i retslokalet, indtil han blev trukket ned af en halv snes af sine uniformerede fjender.

Alt det had, Jim Hall nærede til samfundet, samlede sig nu om dommeren, mr. Scott, og han svor, at han ville hævne sig blodigt. Derpå gik Jim Hall til sin levende død – og brød ud.

Hvidtand anede intet om alt dette. Men mellem ham og Alice, hans herres frue, bestod der en hemmelighed. Hver eneste nat, når alle sov, stod hun op og lukkede Hvidtand ind i forhallen, og da han ikke havde lov til at sove inde i huset, lukkede hun ham ud hver morgen, før nogen vågnede.

En nat, da alle andre sov, var Hvidtand vågen og lå ganske stille ude i hallen. Pludselig kunne han lugte, at der var en fremmed gud i nærheden, og hans skarpe øren opfangede den fremmede guds bevægelser. Hvidtand gøede ikke, det plejede han jo aldrig, og mens den fremmede listede sig forsigtigt fremad, listede Hvidtand endnu mere lydløst efter ham, han havde jo ingen klæder, som kunne rasle mod hans legeme. I ødemarken havde han jaget dyr, som var utroligt lydhøre, og han kendte fordelene ved at overraske byttet.

Den fremmede gud standsede ved foden af den store trappe og lyttede, og Hvidtand rørte sig ikke, men stod så stille som en støtte. Trappen førte op til hans herre og dennes dyrebareste ejendom, og Hvidtand rejste børster, men rørte sig stadig ikke.

Så løftede den fremmede foden og begyndte at gå op ad trappen, og i samme nu sprang Hvidtand frem.

Uden en lyd fløj han gennem luften i et mægtigt spring. Han landede med forpoterne på mandens skulder og huggede tænderne i hans nakke. Her holdt han fast, og et øjeblik efter havde han fået manden væltet bagover, og de faldt begge om på gulvet. Men Hvidtand var straks på benene igen, og mens manden kæmpede for at rejse sig, satte han tænderne i ham.

Sierra Vistas beboere vågnede ved støjen. Det lød, som om en hel skare fjender sloges på livet løs nede i hallen. De hørte revolverskud og en mandsstemme, som råbte i den grueligste rædsel, så hørte man en mægtig knurren og snerren og en øredøvende larm af ituslået glas og omstyrtende møbler.

Men lige så hurtigt, som støjen var begyndt, hørte den atter op. Kampen havde ikke varet mere end tre minutter. Den forfærdede familie samlede sig oppe på trappen. Nedefra, som fra en afgrund af mørke, hørtes der en gurglende lyd, der til tider gik over til en hvislende piben, men også denne lyd ophørte snart, og man hørte intet andet nede fra mørket end en tung stønnen, som om et levende væsen arbejdede for at trække vejret.

Weedon Scott trykkede på den elektriske kontakt, og i samme nu lå både trappen og hallen klart belyste. Så gik han og dommeren forsigtigt ned ad trappen med revolver i hånden. Men de havde ikke behøvet at udvise nogen som helst forsigtighed. Hvidtand havde gjort sit arbejde godt nok. Midt imellem de sønderslåede møbler lå en mand med ansigtet skjult af den ene arm. Weedon Scott bøjede sig over ham, flyttede

armen væk og vendte mandens ansigt op mod lyset; den gabende strube viste tydeligt, hvad der havde voldt hans død.

"Jim Hall!" udbrød dommeren, og far og søn så betydningsfuldt på hinanden.

Så vendte de sig til Hvidtand. Også han lå væltet om på den ene side. Øjnene var lukkede, men han åbnede med besvær øjenlågene på klem, da mændene bøjede sig over ham, og forsøgte at logre lidt med halen. Weedon Scott klappede ham, og han knurrede forstående, men det var en meget svag knurren, som straks ophørte. Øjenlågene faldt til igen, og legemet sank slapt tilbage og syntes at flade sig ud på gulvet.

"Han er nok færdig, stakkels dreng," mumlede hans herre.

"Det vil vi dog først undersøge," svarede dommeren og gik hurtigt hen til telefonen.

"Oprigtig talt han har kun én chance af tusinde for at komme igennem dette," bemærkede lægen, efter at han havde tumlet en halv times tid med Hvidtand.

Morgendæmringen var ved at bryde frem, og det elektriske lys lyste dæmpet over hele familien, som med undtagelse af børnene stod samlede omkring Hvidtand for at høre doktorens mening om hans tilstand.

"Det ene bagben er brækket," fortsatte lægen. "Tre ribben er også brækkede, og i det mindste det ene af dem er trængt ind i lungen. Så har han desuden mistet omtrent alt sit blod, og efter al sandsynlighed har han en del indre beskadigelser. Manden har sikkert trampet på ham, og så har han også skudt tre kugler lige igennem ham. Når jeg siger én chance af tusind, er det endda at se sagen fra den lyseste side, jeg burde hellere sige af ti tusind."

"Men der skal gøres *alt* for at frelse ham," udbrød dommeren. "Det er ligegyldigt, hvad det koster. Brug røntgenstråler ved undersøgelsen, eller hvad De ellers kan tænke Dem. Weedon, du må telegrafere til San Francisco efter doktor Nichols. De må ikke tage det ilde op, hr. doktor, men intet må forsømmes."

Lægen smilede overbærende. "Det forstår jeg så godt. Selvfølgelig skal alt forsøges, han fortjener det. Plej ham, som De ville pleje et sygt barn, og glem ikke, hvad jeg sagde angående temperaturen. Jeg kommer igen klokken otte."

Og Hvidtand blev sandelig plejet på det bedste! Dommerens forslag om at hente en uddannet sygeplejerske blev energisk afslået af damerne, som selv overtog arbejdet, og til trods for doktorens tvivl og profeti slap Hvidtand virkelig fra det med livet. Men man kan ikke bebrejde lægen hans fejltagelse. Han havde hidtil kun behandlet dyr, som var blevet blødagtige af civilisation, havde levet livet under menneskers beskyttelse og stammede fra slægter, som gennem generationer var blevet hæget og plejet på det omhyggeligste. I sammenligning med Hvidtand var de skrøbelige og slappe, og de hagede sig kun til livet med svage kræfter. Hvidtand var kommet lige fra ødemarken, hvor den svage hurtigt omkommer, og hvor ingen bliver forkælet. Hverken hans far eller mor eller slægt kendte til svaghed, Hvidtand havde arvet en jernstærk natur og ødemarkens livskraft, og med hver fiber i sit legeme klyngede han sig til livet.

Bundet som en fange og berøvet al frihed på grund af forbindinger og bandager tilbragte Hvidtand måned efter måned. Han sov timer i træk og drømte om livet i nordlandet. Alle de gamle billeder rullede sig op for ham, og han følte sig

omringet af fortidens ånder. Han genoplevede dagene sammen med Kiche i hulen, krøb skælvende hen foran Grå Bævers fødder for at søge beskyttelse hos ham og løb for livet foran Lip-lip og hele den hylende hvalpeflok. Han syntes igen, at han løb igennem de tavse skove på jagt efter føde i de lange sultemåneder, han så Mit-sahs og Grå Bævers pisk bagved sig og hørte deres tilråb: "Rah! Rah!" når slæden kom til en snæver passage, og hundene trængtes tæt op mod hinanden for at komme igennem. Han oplevede igen de rædselsfulde dage hos Smith og drømte om de kampe, han den gang havde udstået. I sådanne timer snerrede han og knurrede i søvne, og så sagde hans venner, at han havde onde drømme.

Men der var særlig én bestemt forestilling, som pinte ham forfærdeligt – og det var de hvæsende og tudende elektriske sporvogne, der i drømme forekom ham som mægtige, hylende losser. Han syntes, han lå bagved en busk og vogtede på, at et egern skulle vove sig for langt bort fra sit tilflugtssted i træet, og når han så sprang derhen, blev det lille egern til en uhyre stor, truende sporvogn, der hævede sig som et mægtigt bjerg foran ham, alt imens den ringede, hvæsede og spyede gnister på ham. Det samme skete, når han søgte at lokke høgen ned fra luften. Den kom meget rigtigt susende ned imod ham, men i samme nu, den nåede ham, forvandledes den til den allestedsnærværende elektriske vogn.

Til andre tider drømte han, at han var lukket inde i Smiths udhus. Udenfor stod der en hel flok fremmede mænd, og han vidste, at nu skulle han til at slås igen. Han stirrede på den dør, som hans modstander skulle komme ind ad, den åbnedes, og den forfærdelige sporvogn suste lige imod ham. Dette hændte

utallige gange, og hver gang blev han grebet af den samme overvældende rædsel.

Endelig kom den dag, hvor den sidste bandage og det sidste bind blev taget af. Det var en højtidsdag for hele familien, som stod samlet omkring Hvidtand. Hans herre kløede ham bag ørene, og han knurrede kælent og taknemmeligt; hans herres frue kaldte ham "den velsignede ulv", og alle damerne annekterede dette nye navn under stort bifald.

Hvidtand forsøgte at rejse sig op, men faldt efter flere forsøg udmattet om igen. Han havde ligget stille så længe, at hans muskler havde mistet deres spændstighed og var aldeles kraftesløse og slappe. Han følte sig skamfuld over sin mathed, fordi det kunne se ud, som om han var blevet for svag til at yde guderne den skyldige tjeneste, og han gjorde derfor igen nogle heroiske kraftanstrengelser og stod virkelig langt om længe rystende og svajende på sine fire ben.

"Den velsignede ulv!" råbte alle damerne i kor.

Dommeren så triumferende på dem.

"Nu har I selv sagt det! Jeg har jo for længe siden fortalt jer, at han ikke var en almindelig hund. Han er en ulv!"

"Ja, men en kær, velsignet ulv," tilføjede hans frue.

"Javel, en kær, velsignet ulv," svarede dommeren bifaldende. "Og for fremtiden vil jeg aldrig kalde ham ved noget andet navn."

"Han kommer nok på ny til at lære at gå," bemærkede lægen, "og det kan han lige så godt begynde på i dag som i morgen. Lad os bære ham udenfor."

Og så blev Hvidtand bragt udenfor, eskorteret af hele familien på Sierra Vista ligesom en konge. Han var forfærdelig

svag, og da han nåede græsplænen, lagde han sig ned for at hvile lidt.

Så satte processionen sig atter i bevægelse, og Hvidtand følte, hvorledes blodet begyndte at løbe raskere i årerne og kræfterne at vende tilbage i musklerne, mens han skridt for skridt bevægede sig fremad. Endelig nåede han staldene, og dér midt i døråbningen lå Collie, mens et halvt dusin hvalpe legede i solskinnet omkring hende.

Hvidtand så forundret på dette syn. Collie knurrede advarende, og han holdt sig i ærbødig afstand. Så puffede hans herre med foden en lille hvalp hen til ham, han rejste mistroisk børster, men hans herre fortalte ham, at der ikke var noget at blive vred over, og at alt var i den bedste orden. Collie, som blev holdt fast af en af damerne, så mistroisk på ham og snerrede for at fortælle ham, at hun absolut ikke syntes, at alt var i den bedste orden.

Hvalpen kravlede hen til Hvidtand. Han spidsede øren og så nysgerrigt på den. Deres næser mødtes, Hvidtand følte hvalpens varme, lille tunge mod sin snude, og uden at forstå hvorfor strakte han selv tungen ud og slikkede den lille hvalp i ansigtet.

Dette fremkaldte jubel blandt tilskuerne, de klappede i hænderne til stor forbavselse for Hvidtand, som så bestyrtet på dem. Så blev han igen overvældet af svaghed og lagde sig ned, og med spidsede øren og hovedet på den ene side lå han og sad på den lille hundehvalp. Efterhånden kravlede også de andre hvalpe hen til ham, til Collies store misfornøjelse, og han tillod dem med megen værdighed at kravle og tumle sig rundt om ham. Gudernes jubel fremkaldte straks lidt af hans gamle

forlegenhed og kejtethed, men denne forsvandt, da hvalpene vedblev at tumle omkring ham og lave løjer med ham, og han blev liggende tålmodig med halvt tillukkede øjne og døsede i solen.

Om "Ulvehunden"

Forfatter: Jack London (1876-1916).
Org.udgave: *White Fang.* Føljeton i The Outing Magazine maj-oktober 1906, bogudgave MacMillan, New York 1906 .
Denne udgave baseret på: Jack London: *Ulvehunden.* Autoriseret oversættelse af Tom Smidth. Martins Forlag, København 1934.
Oversætter: Tom Smidth (1887-1942).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Charles Livingston Bull (1874-1932): "*The whole pack, on haunches, with noes pointet skyward, was howling it's hunger cry*" (1906).

ISBN 978-87-7628-061-1
1. ebogsudgave.
(Jeg har tidligere udgivet "Ulvehunden" baseret på en anonym udgave fra Hagerups Forlag (4. oplag, København 1923). En sammenligning af de to tekster udviser meget små forskelle, og det er sandsynligt, at Tom Smidth også er oversætteren af Hagerups udgave.)

www.ebib1800.dk

Indhold